

N.T.K. HORVÁTH SÁNDOR

A NOMOGENÉZIS

KAPOSVÁR 2002

NTK HORVÁTH SÁNDOR

A
NOMOGENÉZIS

KAPOSVÁR 2010

Köszönettel tartozom azoknak, akik anyagi és erkölcsi támogatásokkal
segítették a könyv megjelenését

Technikai szerkesztő:
ifj. Horváth Sándor
Címlapkép: ifj. Horváth Sándor

Kiadó: Bogárd és Vidéke Lapkiadó és Nyomda
Sárbogárd – 2010

ISBN 978-963-9846-31-9

Copyright © NTK Horváth Sándor

A Nomogenezis

2010 Kaposvár

Szerzői magánkiadás

Pázmány Péter emlékének:

*múltunk váljon tiszta emlékké,
múltunk legyen csak emlék – semmi több,
a múltban lekötött szellemiség – fék,
szabadítsuk fel a gondolatokat,
hadd teremtsenek szebb jövőt !*

*„egy kultúra, csak olyan lehet,
amilyen nagyok álmai, és álmait
a művészek álmodják meg!”*

A dogon legenda

Amma, Nommó és a többiek

*Úgy áll a dolog, hogy a régi mítoszoknak nincs
egységes és egybehangzó meséjük, épp ezért, nem
kell csodálkozni, ha a régi történeteket elbeszélve
egy, s más tekintetben nem vagyunk összhangban
az összes költővel és történetíróval.*

Diodorus Sikulus, IV. 44. 5-6

Máni Parakléta emléke előtt tisztelgek, aki maga mondta – mint Jézus apostola, fénnel jött közénk. Papi küldetése méltó volt Mesteréhez és méltó volt a Golgotára. Szenvedése és halála, korokon át történő üldöztetése, stigma és ma is néma vád, az embertelen, önsorsrontó világra, amely mélyen sérti Máni és az Univerzum isteni elvét: Ne árts!

Máni imája

*A Föld az Ég, a tenyeredben,
Tengereid, csillagaid
Egyetlen dalban zengve, zengik:
Dicsértessél oh, Nagy Isten!*

*A porból kiáltok Istenem,
Hűséges szívvel, hálatelten –
Uram, világ teremője!
Áldj meg fénnel, szeretettel!*

A Föld emlékei

ÍGY SZÓL SUMÉR MESÉT AZ ÉG

Gilgames 47-48 (Zakar A.)

Mami anyánk, teremts halálból embert!
A Föld s az Ég között a Lamga ikrek,
Mami parancsra várva, csontig égtek.

Egy istent kell előbb megölni érte,
Ti hét, hatalmas tündér istenasszony:
Élet teremtk, hív a véres alkony.

És ömlött a vér Uzuma kék egén –
A vér a földre folyt, sarából este
Ötlött formát, az isten-ember teste.

S Enki szólt: Midőn a Nap az égre hág,
Ébredjen életre ég s a föld világ –
Köszöntsön éden hajnalt, a szűzi vágy!

Tilmun a bőség vizét onnan issza,
Enlilnek dalban mondott dicséretet,
Dalt szült az ég, – csak ennyi volt a titka.

mp

VISSZATÜKRÖZŐDÉSEK

Ha sorsunk mélységes kútjába nézek,
Megragadja lelkem fájó igézet,
Mert küzdelem várt ránk és örök élet.
Szellemfények ragyogják be misszióm,
Foglyul ejtem majd a négy dimenziót,
A Földet és a vén időt bejárom,
S ha jószerencse lesz hű társaságom,
A szellem útját vakon megtalálom.

A képzeletem álomparipákon
Elragad s repít túl a láthatáron.
Százmilliárd idegsejt lázadása
Örvénybe húz – bősége, áradása.
Agyhullámok és mikroáramkörök,
Tudás és tudatalatti ösztönök
Kutatják az emlékeket, tényeket,
A jéghegyeket, a tengermélyeket,
S felidézik majd a tükörképeket.

Megidézik majd az őstörténetet,
Világunk lombikjában a géneket,
S életünk keletkezését – művedet.
Meglátom majd Nagyidőnk metronómja,
Mint vágott rendet, ha ütött az óra.
A világban nem történhetett soha
Semmi nélküled, mi elvégeztetett,
Téged követ, akár a fényt az árnyék,
Mit láthatunk, csak talány és ajándék.

A SZFINX

minden minden – a minden
drótháló a szívemen – a semmi:
tág világ – fehér ing a fényben –
nem lehet elfeledni káprázatát...
ott heverték a szfinxek a dombokon
didergő hőségben hallgatagon –
a Hun Isten szépségét mosolyát
a semmi értelme vette körül
halott tárgyak szolgáltak díszletül –
rég volt mikor a tengerek között
még a kékebb volt felül – a kék felett
öreglett az idő míg felbukkant a zöld
mikor virágba borult a napkelet
és letépte fátyolát a föld
már az enyészet lépett hozzánk közelebb

megértettem mindent mert égetett a Nap
és hullámozott lábam alatt
a bársony sivatag
ahogy a barna tenger felett lebegtem
éreztem mily határtalan a szellem –
a semmi tükre szúrt szemembe
mindent megértettem:
amikor meghalt az élet
és győzött az enyészet
és csak peregtek a sárga homokszemek
a végtelen lomha tenger sárga lágy hulláma
megölte a kéket – véget ért az idő álma
de a halott élt és mégsem válaszolt
mikor kisimultak arcán a ráncok
néma szája a csendnek áldozott
de szeme új életért kiáltott:
s amikor a Teremtő idő intett?
Avariszi szent sírok Hun öröksége piramist ihlett!

A DOGON LEGENDA

Láthatjuk, most az érlelő időben
Különös jelenségek halmozódnak,
A régmúlt cserepei rendeződnek,
Értelmet nyerve helyükre tolódnak.
Génjeimben érzem már a változást,
Nincs is messze tán a végső megoldás,
Mikor minden-titkok árnya elmerül,
És Dogon legendájára fény derül.

A Titkos Föld-laboratóriumban,
Minő kozmikus programok futnak itt?
Vagy tán tízezer éves vén barkochba,
Míg ősi titkok ajtaja kinyílik?
Nagyszerű parabola: sötét izzás,
Fekete fény, mérhetetlen valóság,
Hegedűszó és templom orgonája,
Vagy diszkrét tréfa groteszk koronája?
Palackposta, üzenet a tengeren?
Vagy, mint virágpor bőségben? Szertelen
Szellem ujjnyoma – virtuóz ldegen
Játéka süket hangszeren – csak legyen?

Ne legyen illúziónk! Hideg kövön
Vajúdik az értelem és nem öröm
Mustrálni rokonságunk dőreségét,
És tudni azt, bizony kell még segítség.
Megértjük egyszer, mi volt a Genézis?
A lázas mocsarakból ki emelt fel?
És mit köszönhetünk magunknak, mégis?
E régi titkot most hát kiterítem.

AZ ELSŐ REGGEL

kivérzi szívéből a reggelt
szemében jégüveg cserép
az éji jaj hajába markol
szilánkot tör a kőütés –

a partra lépve felkiáltott
a Hold homálya feldereng
az éjben szerzett önuralma
a reggelt várva megremeg –

felállt a szürke pirkadatban
nem látta még az új csodát
szivárványt lát a kelő nappal –
felsírt de nem tudta okát –

felnéz a pillanatnyi csendben
arcán öröm és döbbenet
az idők magja lám kihajtott
létét Ádámként kezdi meg –

fejét lehajtva földre lépett
szívébe tolult az ige
hangot hall lelkében motozva:
Tied lehet Fiam – Tied!

ím! leborult a kelő napban
új életét üdvözölte
fák virágok Hold és csillagok –
mennyi szép tolong körötte?

evoé Heliosz! evoé –
kiáltott és még halkán ezt:
tiéd a szerelmes születés:
TEREMTŐM! LÉGY ÉRTE ÁLDOTT!

MEGHÍVÁS, ARGONAUTIKA

Hosszú évek óta készülök,
mint sors-számúzott bennszülött,
hogy hírem szárnyra bocsássam,
mint a görög mesterek,
Platón régi tanárom,
és példatáram, Szolón,
akik ősi soron,
ki tudja milyen utakon
kaptak hírt Anubisz papjaitól,
piramisos Egyiptomból,
hajdanvolt, ős Atlantiszról.

Nem tudtak eleget,
lehet, ennyi csak az ok,
hogy szárnyas titok maradt az a titok,
bár tudjuk, foglalkoztatta őket a dolog,
Szolón erről soha nem nyilatkozott,
noha benne jó ügyekért
könnyen fakadt fel költemény –
versekbe foglalta a törvényt –
mondják, szokatlan fegyvertény
e verses körülmény.

Bizonyosság csak a vágy,
keresték az utat, tudni milyen a világ,
mi a gondolkodás,
ismerni az élet igazát,
milyen volt és lehet
az ember, aki mindig keres
új utakat, tengereket.

Nem ismeri sorsát,
mégis halad
szüntelen és egyre tovább –

Mindig kutat és talál
újabb tényeket,
így újít s javít a képzelet,
az értelem, mit megragad,
már tapasztalat, ha megmarad.

Sokat tudott,
talán még többet megsejtett Platón,
mi lehet túl a látható világon?
Az érlelődő ember lelkébe
miként szivárog át a szellem fénye,
az isteni tudás.
Az emlékező lélek szellemképe:
az ideák világa – visszfénye és árnya:
a feledett tudás tükröződése, nektárja –
tanította Platón görög iskolája.

NAP ÉS ÉJ

Helénák és ifjú helóták
játszottak álmomban,
és ciprusok meneteltek
a völgy peremén a Nap felé –
hajladoztak a szélben,
kapaszkodtak az utak mentén,
mindig magasabbra,
ahol kitárul a katlan,
a liget felett ott állt a szentély.

Micsoda látvánnyal jött el a hajnal?
Könnyű párákból kitakarta magát
a légyszavú tenger, s halk csobogással
ébresztgette főnix madarát.
A szentély ligetében, a tölgyek alatt,
az árnyak mögül már kihasadt a Nap,

kapujában várt rá sugárzón Szapphó,
s mély-tüzű hangján gordonka szólt:
Evoé Héliosz,

Evoé Aphrodité!

Kilép a papnő égszínkék palástban,
babércserjét font koszorús hajába,
érző kezében szárnyal, zendül a lant
és felhangzik isteni ajkán a dal –

Felriadtam,
szememben álomtalanított emlék,
képe még megidéz,
borzongás fut végig rajtam,
megigéz a képzelet:
egyszer mindezt már megéltem,
már mindez megtörtént.

Fekete sörények lobogtak a táncban,
pusztai ifjú harcosok,
gyönyörű, szelíd asszonyokkal,
hajladoztak a vágytól:
foguk, testük összekoccant.

Mézsínű sörények
lángoltak a Napban,
káprázatok visszfénye,
s az idő igézete ellobbant.

Nézem a márvány vizes fényeit,
a repedéseket a falakon,
a kővilág megőrzi kincseit,
s a nyári, görög alkony
emlékeivel rám nevet, vakon.
Pelionról suttog sejtelemmel,
s varázslatot lehel a messzi ég:
a fehér sziklákon habzó tenger
a ciprusok közt őrzi a szentélyt,
s benne Éj-királynő hármass lelkét.

Babér ligetekben szerelmesen
vágat a lejtőkön borzongó szél,
és kentaur csapatok lihegnek
a nimfa vágyak holdas éjjelén,
ölelkeznek a szent liget ölén,
szüzek lovagolnak, sikong a szél,
táncol a Hold és víztükrén a fény,
a nimfa papnők áldott ünnepén.

A liget felett a sziklafokon,
közel az éghez, sok évszázadon,
e szent helyről hullottak a mélybe
a fényből távozók, ha kerek volt,
már önként mentek, ha hívott a Hold.

Izzó éjszakák után, a józan
víz felől, a fülledt szigetekre
párákat hajt a jókedvű hajnal,
harmat ül a balzsamos füvekre,
rálehel az alvó ligetekre,
ünnepi fénnel köszönti a reggelt.

A sziget felett a sziklapadon,
közel az éghez, sok-sok hajnalon,
kedvelt helyén várta a reggelt
s szemlélte az ég fényeit Platón,
meghallgatta, mit üzen Pelion,
s miről mesél a lázadó tenger.

Itt fenn, a visszhang nélküli csendben,
néha, tanúk nélkül vallott a szél:
Törvényeket feltörni nem lehet,
ki ennyit tud csak, az is elveszett.
Az ember, ősi ösztönök rabja,
szíve, vágyak erdejébe zárja –
Jól tudta Platón: dodona beszéd
a világ megértéséhez kevés.

A világ és benne az ember:
végtelen utazás, időtenger –
törvénye – szakadatlan körforgás,
harmónia, örök megújulás.

Jól tudta a halhatatlan Mester,
mint vezeti nagy útján az embert
szíve-vágya és józan szelleme,
csak a sors csalóka játékszere –
s amíg az ösztön hálójának foglya,
lelkét a félelem ostromolja,
hogyan lesújt rá a sorstragédia.

Sugárzó látomások hajnalán,
horgonyát vesztve, Hellasz szelleme,
a megértés forrásához repítette –
a tiszta ész határon túli földjére,
hol az Ideák, álmok visszfénye,
vagy őskultúrák hullámverése,
Atlantiszt megidézte.

Ismerte a Mester: Áment, Ámont,
Föníciát, Sineárt, Akkádót,
Perzsiát, Izraelt és Peliont,
s az egész görög mondavilágot,
de mely égbe vitte képzelete?
hol az égi várost felfedezte?

Akadémián hirdette Platón:
jobb elszenvetni, mint cselekedni
rosszat, igazságtalanságokat,
az igazság álma, paradoxon:
a szerzett tudás – a tapasztalat
egyesítés drága terhe alatt –
szellem erejét majd felhalmozza:
az észigazság paradoxona
és az égi város gondolata
az embert végül felszabadítja.

A márványoszlopok közt e szavak
háromezer éve visszhangzanak:
ha izzó éjszakák után a reggel
fátyolt bont az ezüst ligetekben,
ha rézszerű sörények
lángolnak a napban,
ha káprázatok igézete
és az idő ígérete fellobban...

Még nem volt mindenre jó szavunk,
de ősz-kelet, a tenger hullámain
minden nap megszülte a szelet,
még az Égbolt ezer titka suttogott,
de Ámon-Ré, Nanna, Marduk, Nap és Hold,
égi fényjelek, csillagok, istenek,
éjsötét, fény, nyár és tél, a szív útján,
a mítoszok bűbájos nyelvén, értelmet kapott.

Fel nem mérhető mi módon
lehetett kapcsolatban
piramisos Ó-Egyiptom,
mágikus Babilon,
kincses, bűvös India
és mesés Fönícia?
Mer-ka-ba a titok!

A hit karjai már égre törtek,
tornyokat emeltek az Isteneknek,
látható lett az ókori népek ereje,
emelkedő városokkal növekedtek,
és megszületett Gilgames eposza,
a Ráma Jána, Káma sutra,
a Biblia és a görög filozófia –

Egy-egy nép szelleme borult virágba,
kelt útra, megannyi fáklya gyúlt
az éjszakában, újra meg újra.

Különös kezdetek – az idők hajnalán a népeket segítették a félistenek: Szumírban Gilgames kereste az örökélet gyökerét és Hellaszba, Prométheus hozta el az Ég csillag tüzét. Egymás mellett volt az összeférhetetlen, a jó és rossz összetartozott – a tiltott gyümölcs megismerése – a bűn tudása és az élet igazsága. Igen! Volt Tabu és feltétel az Éden kertben, de nem volt teljesíthetetlen az örökélet ára, Isten barátsága. Ám az ember – ismert dolog – a tiltás törvényén elbukott. Merre hajlik a legendák aranyága? Van-e remény a szabadulásra? Testvérgyilkosság volt a balsors kódolt ára!

Engesztelhetetlen az Úr haragja,
távol a cél és nincs remény –
kondul fején a bűn lélekharangja:
sorsát örökölni életével kapja,
és egyre sújt reá a büntetés.

A létezés még alig több a semminél,
börtön a világ,
széthullik a kláni család,
felbomlik a törzsi kötelék,
éhezés, robot és szolgaság,
állandó küzdelem az életért –
a régi életérzés szívébe nyilalt,
míg a kegyetlen lét szemüvegén
és a szabad vadság aranyködén,
ősi világkép tükre csillogott
az idő tengerén.

Hitte az ember: volt ártatlan őskora, de múltjában maradt paradicsoma, hitte, Isteneknek köszönheti életét s vele a szakadatlan büntetést, az aranykor, lehet változás oka s nyoma: katasztrófák lenyomata. Mennyi változás ígérte, gyötörte szellemét: a holdidőszámítás, a Holdistennő és az anyajogú őrcsalád rendje, képe változott, ahogy fordult az idő, kerekén, a földi élet és az égi panteon újat álmodott.

KA-EN ÉS AB-EL

(ősi qumráni töredék)

Egyenlők voltak Ők, a jóban, rosszban,
Mint jó a rosszban, rossz a jóban,
Egy dolog két oldala megkétszerezve,
Mint két elemből álló két elegy.

Egybeöltve egy dolog két oldala:
Egy meg egy (megkétszerezett egyszer egy)
A Jó nem volt, oly végletes,
Mint jó fonákja,
Mert a bűn se rosszabb, mint a Jó halála,
Ezért csak egy maradhatott.

Igen, csak egy maradt meg ott.
Az élet, lám értelmesebb, a Jóhalál se célja.
Az élet él az életért,
Hagyja folyni végzetét,
Nem pusztítja el magát,
(Bár fejlődik és válogat)
Azért a túlságos dolgokat
Sem kéri számon – sem a holtakat –
De míg az inga jár,
Fizetni kell, majd mindenért.

KÁIN ÉS ÁBEL

IKER VÁLTOZAT

Egyenlők voltak Ők – a legnagyobbak,
Mint Jó a rosszban, Rossz a jóban,
Egy dolog két oldala, úgy egybeoldva,
Hogy kétszerezze önmagát a két egyed.

A Jó, nem volt, oly végletes,
Mint rossz testvére, jó-fonákja,
Mert a bűn se rosszabb, mint a Jó halála,
Ezért csak egy maradhatott.

Igen, csak egy maradt meg ott,
De akkor senki semmit nem tudott,
Késleltetett kísérlet, baleset?
Kis kisiklás, ugrás, változás,
Vagy fejlődés volt és új kezdetek?
Próba lett az élet vagy halál,
(Ezer világ közül illet, ha egy kínál)
Mikor Ábelét Káin feldarálta,
Megfogta Őt a sors varázsa – Igen –
Megszűnt a kényes, kérges állapot,
A külső-belső egyensúly hiánya,
(Eltűnt az égi szellem földi mása)
De erről senki nem nyilatkozott.
Levegőben volt a döntő változás,
A kényszerítő áldozat,
Próbakővé vált a büntett és halál,
Így a Jó és Rossz is megoldást talált,
Hiszen szimmetria csak elvben létezett,
Mint tudjuk jól – lásd a sumér lamga ikrek –
A Jó nem volt még végletesen végleges,
Azért csak egy maradhatott.
Igen, csak egy maradhatott,
Az életért is sírhatunk mi még,
Az élet védtelen, halál a tét,
Az élet küzd és halni kész az életért,
Nem hagyja futni végzetét,
Majd elpusztítja önmagát,
Csak változik, nem válogat,
Ezért a túlságos dolgokat
Majd számon kéri: mind a holtakat,
De míg az inga jár –
Még megfizettet majd itt mindezért:
Megfizetünk mindenért.

JEREMIÁS

HENÓCH: APOKALYPSIS

Fáradhatatlan zsongott körülöttem az élet,
Csak ültem helyemen, egy pontra meredten. Tudtam,
Valami történni fog velem az éjben, hiszen én
Penge élen éltem árván, s nem hiába
Várakoztam. Tudtam, most megnyílik az örvény,
És minden elenyészik. A törvény darabokra hull:
Minden széttöredezve porba terül. Szél tombol,
Szörnyű ereje lesz az Ítélet, és valóban,
Törékeny az élet és gyenge az ember világa,
Ez a nap lesz a városok pusztulása: kő sivatag,
Tűzvész fénye lobogva világít és árad a szenny.
Iszonyat görcse rázza kezem, könny marja szemem:
Szellemi lázban a téboly gőzei galvanizálják –
Kétségbeesett szomorúság szedi szét eszemet –
Torkon ragad a sírás és a néma kiáltás:
De nincs, és nem lesz segítség – soha már –

Megállt az idő. Égre meredten, értek mindent.
Szívem volt hű társam s nem hallottam szavát.
Figyelmeztetett, de én játszottam az éjben,
Démonok játszottak velem, elbűvöltek a lázak.
Édes zene volt a fülemnek a farkas üvöltés –
A sakál kacagás, telihold tűzött a szemembe:
Nem láttam a patkány torlaszokat a város alatt,
Pedig sajtként rágta a mélyben házaimat –
Nem napnyi idő végén jött el az ordas végzet:
Százados bűn, bűnre rakott itt rég alapot –
Már életem mélységeiben rontottak meg –
Megromlottak az ősgyökerek, (szegény emberek)
Gúzsba kötöttek az engrámok árnyai, a démoniak,
Elenyészett a Jó, markába gyúrt a Gonosz –
Ösztönök rabja voltam: fogva tartott vágyam,
Nem szabadultam, nincs menedékem, most sem, soha már!

EMBER ÁLDOZAT

Vége lett a kezdeteknek:
Ifjú szüzek, újszülöttek
Forró vérét, kőoltáron
Áldozták az isteneknek.

Nyúzott test és leölt barom
Nem volt elég áldozatnak,
Ha embervért kívánt a föld,
Öltek érte szakadatlan.

Rút örültek mindahányan,
Gyermekei Gilgamesnek
Idő előtt – kárhozottan,
Odvás bűnbe elmerültek.

Véres gödény, mohó moloch
Gyilkolt közöttük esztelen,
Halál járt a szüzeknek ott,
Vérük vette Ős-napisten.

Nem élt szívükben szeretet,
Csak valami, fásult harag
Ölt megfáradt szemeikben:
Örökölt átok – kárhozat.

De közel volt már az a nap
És az erdők útra keltek,
Olvadt kő ömlött és salak,
Hisz' a párszik visszatértek.

Babilon ős pusztasága
Sakálok tanyája lett,
Tanúja az elmúlásnak
Szél dúdolt a romok felett.

Szép halálra érdemtelen
A Cirrusz-szörnye meglapult,
Ám a húsvét már derengett,
S az Úr Báránya elindult.

Haldokolt Júda, Egyiptom,
Kréta, Trója s Fönícia,
Meghalt Szumír és Babilon,
Mikor eljött Isten fia.

Messiás volt, az a bárány.
Igaz volt Ő, s minden szava,
Nincs nála jobb, ma sem, senki,
Nem is lesz már többé soha!

Szédült pályán dülöng a Föld,
Már minden életet megölt,
Mi nem része a reménynek,
Szóljon róla igaz ének!

Kik voltak az Ős-istenek?
Gilgames és a többiek?
Génuszok mindahányan,
A fényes ismeretlenek.

Nagy szellemükből mi maradt?
Eltűntek Ők – lám mily hamar,
Mint hulló alma a kertben,
Mely, ha messze száll – nyomtalan.

MEMENTÓ

Újra, új „mementó-városok” nevét
felvésik szégyenoszlopunkra,
büszke városok megjósolt végzetét
a sors-idő, beváltja újra:
sorsunk lesújt, mindig újra.

Bájló idők méhéig érek el,
kutatva ősi dzsungelekben,
rítusok, dobok, felhangzó énekek
után kapok, felindult szívvel,
olthatatlan sejtelemmel.

Gének integrátumában bélyegek,
az ember szívbe mélyre égtek,
gyűlölt félelem, kioltott életek,
lelkünkbe fonva gyökereznek:
ősjelek, ellenség képek.

Tüskés őszbozótba rejtező vadász
kivárt és úgy csapott le vadra,
s ember-idegent is így ért gyors halál,
ha óvatlan került az útra,
lehullt némán, földre sújtva.

Szellemek belengték barlang-otthonát,
ha gondolt néha, Holdra, Napra...
tűzvarázs gyötörte lelkét, látomás
égette fájón, lázadozva,
sóvárgott lelke jajongva.

Gondolt arra még, hogy volt idő, mikor
nem ismerték a tűz hatalmát,
szellemek parázs szeme, ha izzott, forrt
az éji dzsungel, rázta a láz:
halotti tort ült a vadász.

Védtelen volt, fázott, éhezett sokat,
örök veszélyben, nyomorultan,
dermedten lapult, míg ádáz nagyvadak,
a torkos éjben lopakodtak,
Ó csak jönne már a hajnal!

Éhes dzsungel éjben vesztek el sokan,
a lét, acél karommal tépte
szakadatlan, míg a tűzhöz eljutott,
s a vadon méhéből kitörve:
tűz virágát megszerezte.

AZ ÁLOM KORBAN

Még ifjú volt a Föld, s az ember újszülött,
nyers volt minden, változó: lüktető és túlfűtött.
Az álomkorban, barlangok mélyén,
különös formájú hegyek között,
hegyormokon, vagy tavak felett
uralkodtak az Istenek.

Még otthon volt az ember a vadaskertben,
és fűkunyhóban lakott a faluszéli törzsi isten,
még csak éltek az életet, szenvedtek, szerettek,
egyszerű volt és minden ismeretlen.
Kívül volt a baj a világban, (halat, magot)
ha életükre titkot font a gond,
sámán varázslatával sem kaphatott.

Tudták, milyen veszélyes a Hold,
ha kerek volt a fényes holdkorong,
egy-egy életet az éhes éjfél elrabolt,
valakit szemmel vertek ártó szellemek,
néha az egész falu meglakolt,
körben a vadon ezer titka suttogott,

és ha „házuk udvarára dőlt a fa”,
megdördült a száraz ég visszhangosan,
tort ült fölöttük a rémséges éjszaka.
Parázs szemek villantak a lombok között,
mikor fészkeket raboltak fejük fölött:
ádáz félelem lapult ott,
és reszkető szívükre bilincset rakott.

Közel volt az ég és távol a csillagok,
reggel a Nap nagy tüzeket rakott,
életre hívta a világot: lobogott
fénye, lángolt, áradt záporozva,
éltető sugarakat szórt a tájra,
útjelző fénydárdákat szúrva a homokba,
izgatott csordákat terelt a szavannákra.
Minden sarjadt, zölden sziszegve nőtt a fű,
méz csordult a fákról, balzsamos nedű,
esőillat-felhők úsztak a völgyek felől,
a teremtés súlya alatt – életterhétől,
szinte felnyögött a föld.

A képzelőerő mindent átértékel és a megértés más szintjére emel. A képzelőerő lelkünk első lényege, másik a megértés és e szellemi kötelék, emberi valónk ősi, kétsarkú mágnes. Kutassuk fel végre múltbéli önmagunkat, gondoljunk magunkról bátrát, nagyot! Vizsgáljuk meg alkotásainkat, ismerjük fel minden nyomot, amit az idő meghagyott! Altamira és kőbalta, két kitűnő példa arra, az ember tökéleteset alkotott. Amit készített nem volt kezdetleges – a célszerűnél szebbet, az elégnél tett többet – azt bizonyítja művészete: volt teremtő ereje.

Az ember érteni akarta önmagát, létezését, a világ minden jelensége okát, és kereste a sokféleség magyarázatát. Ámde bírta ésszel, értelemmel – képzetével berendezte szellem otthonát.

Ráébredek, mennyi nehézség várt az ember fiára, a közönyös vad világ ölén, ahol kérdésözön kiáltott felé a Teremtés kezdetén: miért? – miért? Miért volt vízözön?

Csak hiedelem-világ bárkája volt otthona és vitorlája a létezés ismeretlen tengerén? Csak a szükség teremtette meg a rítusok, áldozatok varázslatos sámán hitét?

Megértjük-e a Múlt üzenetét? – Henóch Apokalypsisét? – megértjük-e mi volt a Teremtés? Az ismeretlen edzette az ember szellemét az Édentől keletre. Ég-föld gyermekeként sugárzott tiszta lelke, és ha szólt a dob, vagy síp dalolt, szikrázott lénye – ha tűz lobogott, forrt a vére, kigyúlt szemmel ringva táncolt, kiáltás fakadt ajkán az éjbe.

Mint a kristály fénytörése
játszott vele képzelete,
lelkes magát vetítette
a látható és képzelt terekbe,
varázs-köntösében azt gondolta, hitte
mindennek van lelke,
elbűvölt szemét az égre vetette,
ahol a vándorok: a Nap és a Hold,
vontatták életét az idő folyamban.

Én azt mondom, az élet az Univerzumé.
Egyensúly és változás között leng
a fejlődés metronómja – az idő motorja
a szellem, mely emberi értelemmel,
hiába a mienk, ma még felmérhetetlen,
de törvényeit, folyamatát mégis kutatni kell.

Minden népnek volt isten-hite,
de mi hívta elő? (ha nem a lelkülete?)
Ki adta az első lökést, ki hozta el a tüzet,
amit minden ősi nép megismert?
de hol keressük Hénok emberét?
Gilgames ősi sumér költészetét?

6000 éve, a Tigris és Eufrátesz mentén,
Tengeren érkezett nép volt Sumér,
vagy a Kárpát hazában volt a gyökere?
Bárhol is virágzott szelleme – teremtő ereje
besugározta a népek őserdejét –
és a vándorok elindultak az ígéret földje felé.

ILLÉS JELENÉSEI

Tudta, öreg már az útra,
mégis egyedül kell elindulnia ma,
egy hete nem evett,
előtte is csak kenyeret –
csigákba csavarta haját,
csomókba fonta hosszú szakállát.
sokáig írt, írt –

Most elviszi magával a Hírt,
és mind, a sok teleírt, drága papírt.
Itt már nincs semmi keresnivalója,
eljött a cselekvés ideje,
erre várt évek óta, hogy sorsát betöltse.

Tudta, megérzi, ha ütött az óra,
de még nem térhet nyugovóra,
várják Illést – mit üzen általa az Ég –
reá tekint Istene és a választott nép.
Hisznek benne, mert tudja milyen a világ,
ismeri a föld minden baját, panaszát,
némán szemlélte egy életen át –
tudja, miért fáj az igazság.

Elindult hát a kezdetben választott úton,
elhárított minden akadályt, követ,
nem csábítja többé, pénz, hatalom, üzlet,
csahos fog-meg, álnok perzekutor
már nem állíthatja meg – A hosszú úton
a hit ereje emeli magasba,
ahogy lázas szíve dobogta súgva,
ahogy elgondolta annyi éve –
lelkét az áldozat erénye elragadta,
jött, jött térden csúszva, botladozva,
hogy a világnak elmondja –

És amikor a sátoros hegy tetejére lépett,
látkörébe fogta a szívének, oly drága vidéket,
torka kiszáradt,

feljebb, feljebb az oromra hágott,
és meglátta a lába előtt heverő,
haldokló, édeni világot.

Betelt az idő, ütött az utolsó óra,
elmúlik a világ dicsősége, elég a rongya,
nem szül újabb halált az élet,
nem lesz a túlvilági lét az ember gondja,
nem lesz több reménye a halál jegyesének –
Bábel bolondja, lélek vándora – dörgött hangja
nem lesz kulcsa, valami új élet kezdetének.
EMLÉKEZZETEK! az Úr mit hirdetett!
bár egy szót kiáltott csak, megindultak a hegyek,
SZERESSETEK! (zúgtak a szavak)
Szeressetek emberek! mert csak ez ad
megcsalt szíveteknek békét, nyugalmat.

Mielőtt gyülekeztek Illés szavára a fellegek,
a tenger felett, egyre közelebb,
villámok vették körül a lángoló eget,
a Kármel hegy haragos, új ura
tűzzel, esővel vesszőzte az idegen Istent –
Bál bömbölt, átkozta Jezabelt –
az ég szakadatlan dörgött,
és zúgva zengett a menny –
mint álmában annyiszor,
most is megjelent a kifejezhetetlen,
égő csipkebokor –
már alig-alig látja, elvakítja fénylő aurája –
Jerikó felől vihar közeledett,
tüzes paripák vontatták sebesen
a lángoló, fényes napszekeret –
pehelyként ragadta magasba,
keresztül a vibráló messzeségen,
a tizenhat táltos, táncos paripa.

Érezte, előnti valami édes nyugalom.
Maradj velem – suttogta – kérlek vezess!
ne engedd el a kezem Istenem,
ne legyen a semmi martaléka életem.
Ne eméssze el a tüzes Ég,
a lélek áldozatos gyermekét!

A NAP FIAI

Vannak helyek a Földön, ahol szeret
a Nap és gyógyító sugara alatt
az emberi génusz szárnyakat kap,
és szíve tudja, mit akar, ha keres –
ahol újjászülethet, azt a helyet –
testvéreket talál lelkes társakat,
erejét érzi – nevet, ha elakad –
legyint, józan földön áll és nem lebeg,
nem kerget dőre, éretlen álmokat,
a mesekönyvből sem tép ki lapokat,
jó-sorsa harc, remény, vállalt áldozat:
követi hitét, teremtő értelmét,
szépségét, igazát, a forrás helyét,
ahol szövőszéken jár a Mindenség.

EGY LÁTOGATÁS EMLÉKEI

Az örök igazság oszlopcsarnokába
látogattam el, megtudni,
van-e gyógyír világunk bajára?

Amit láttam, arról nem beszélhetek,
oly erős még az élmény,
hogy szívem feszes húrként beléremeg.

Megértettem, mily porszem az ember,
infernónk poklában,
mennyi szeretet és segítség kell.

Megértettem végre, mily halvány remény,
csak egy fénysugárnyi,
hogy lelkünk az igazsággal összeér.

Láttam utamon a szeretett arcokat,
mint tanított Máni,
komoly hangon, okos tanítványokat.

Ahogy bölcselkedett Arisztotelész,
és szellemkincsét tanítványa
hadiúton hódítóként szórta szét.

Fényes, világhódító Alexandrosz,
a követhetetlen –
lobbanó csillagfény ős napkeleten –

És a görögség szelleme, virága,
a megadó keletet: Egyiptomot,
s büszke Perzsiát emelte karjába.

De nem hozott gyümölcsöt ölelése:
Hellasz is elveszett,
és Rómára szállt fénye, küldetése.

Segített-e vajúdo népén Sándor,
dicsőséggel, gazdagsággal,
ha győztes csatákon lett világjáró?

Az örökséget mi morzsolta szét?
bátor szív, vagy akarat nem volt elég?
hiába volt bölcsesség és tiszta ész?

Halhatatlan Laokoón két gyermeke,
Hellasz és Trója
mementó képe: keresztjük gyökere.

Görög, Római költőfejedelmek:
Szapphó és Horatius
nem tudták, hogy a világ lelke beteg?

És újra keleten ütött az óra,
megszületett Betlehemben
Jézus, a szívek, lelkek gyógyítója.

HÚSVÉTI MEDITÁCIÓ

Barátaim, testvéreim –
nem siratom, csak megkönnyezem,
hogy szívetek, ily könnyörtelen,
és Shakespeare drága nyelvén
nem fakad ének, vagy költemény,
de Dante, Balzac ege alatt
sem felelget dal már önfeledten.

Másként lesz majd, megígérem:
az ünnepekre, minden évben,
egy-egy szál virágot tépek,
a szívemből dalvirágot,
s helyettetek, neve mellé elhelyezek.

Leszek magam, emlékőrző,
az utolsók között az első,
mint Altamira őr-szellem,
Atalanta szeretője –
boldog korokba visszatérő, visszanéző,
barlang-varázs művészet teremtő –
Leszek, kultúra pogány oltára,
Máni utolsó fohásza,
elveszett korok mohikánja,
ahol jellemek, szívek szikráztak,
nem csak érvek csatáztak –
Ahol az álmok valóra váltak,
s ahogy múltak az évek,
együtt növekedtek a példaképek,
a szelídek és jó szellemek
megistenültek és egekbe értek,
ám, ha elvesztek is mások,
jöttek helyettük újabb messiások –
a régi népek az istenekkel békében éltek.

Valamiként, minden nép imádta istenét,
és várta megváltó fiát, a megígért messiást,
és amikor megtörtént – ím eljött végre –
minő arculcsapás,
a gyanútlant megcsúfolta,
csalárd eszközével egy galád –
acél csapda – Izraelt válasz elé állította,
állította párba: Jézusával, Barabást.

Építeni és nem rombolni akarok,
az igazságért és nem ellenére,
hozzátok szólni szelíden szeretnék
szellemének emlékére –
hogy ne legyen szívünkben horog,
se harag-fátyol a szemekben, szitok
se fogaink között –
és ne karcolja szánkat homok,
megemészthetetlen –

És nem érzek örömet, amikor azt mondom,
tudjuk: létezett,
római volt, és nem a legnemesebb.

Ponthius Pilátus –
 emlékét nem őrzi a Palatínus –
 meghasonlást akart és csapdát állított,
Pászká ünnepén, a sors eszközeként,
 az idő mérlegén kiszolgáltatott,
 római katona volt,
 és nem kegyelmezett:
 a helytartó tudta jól:
 a nép szabadsághőisével szemben
 a partus Jézus elveszett.

Bizony mondom s lehet, hiába –
 Isten nem ilyen mértékkel mér,
 s nem ily eszközökkel –
 nem felel szentségtöréssel az egyikért.

Ez az ember szellem ujja,
 rávall a hamis kéz és amire rámutat –
 a kereszthez vezető végső útra –
 látszólag, jó szándékkal: érvel,
 terel, mosom a kezeim – mondja,
 ám ez nem az irgalom útja.

Leveszem rólatok a terhet,
 és megkérdézem helyettetek:
 hogyan történhetett, ki vétkezett?
 az örök idő grádicsára lépek,
 és összerakom a régi képet.

Izrael királya –
 Róma, császárhű barátja,
 Heródes, kinek jó Claudius,
 oly sokat köszönhetett,
 erejük is együtt növekedett,
 Rómától távol, Jeruzsálemében
 keleti délibábról álmodott.

Bízott sorsában, népe szellemében,
elhidegült és fegyvert halmozott.
Elhitte, ő lesz népe Messiása,
harcra készült, de győzni nem tudott,
hamvába holt a Nagyravágyó álma,
mit végzetül népének ott hagyott –
Heródes bűne, dőre vágya,
dicsőség helyett pusztulást hozott.

Nyomult Róma:
haladt előre fokról-fokra,
mint az örvény húzta-vonta,
pusztult a nép – szegény Júda –
szakadt bőre, tört a csontja,
nőtt a harag –
forrt már vére, mint a katlan,
jajdult bűsz, vad indulattal,
de legázolták, irgalmatlan.

A történelem csomójában,
kíméletlen erők csatáztak,
fékezhetetlen indulattal,
mikor a küldetés erős hitével,
maga az igazság: Jézus jött el.
„Íme az ember” – szólt Pilátus

Mi hát az igazság – Mester?
kérdelte türelmesen,
és a hitében legyőzhetetlen,
Meg nem hajolt, (mert a bűntől szabad volt)
fejét, nyelvét, nevét nem alázta,
római előtt senki félni,
könnyezni nem látta, –
Hisz maga volt a Világ ígért Messiása.

Ahogy kilépett az időbe,
az események erőterébe,
Jézus lett a csomó – az origó –
puszta léte, a hazugság álarcát letépte,
És a világ hatalmát, erkölcsét megítélte.

Érett mannaként hullott
Pilátus ölébe az alkalom,
hogy üssön az erőtlen papokon,
és világossá tegye: egyetlen úr
a porondon, rajta kívül nincs hatalom,
ésszel, erővel mindent megtehet,
mégis elmondhatja: mosom kezeimet.

És Barabást futni hagyta? – Ugyan?
Elengedte szabadságra, három napra.

Színjáték volt e tragédia,
megnyilatkozott Pilátus fölénye,
mindenkinek megmutatta:
látjátok? ilyenek vagytok –
kezemre adtok, egy ártatlan bolondot,
és követelitek: feszítsd meg!
Ez igazi mester munka: a bűnt
a papok s a nép nyakába varrta.

Mi hát az igazság?
kire célzott itt a fegyver,
kit fenyegettek kereszttel,
Galileában égő utak mentén
és Jeruzsálemben a koponyák hegyén?
Miért fogták el Isten egyfiát?

A képmutató Birodalom
Jézust bolondként gyalázta,
töviskoronával koronázta,
hisz' a nép maga mondta:
Ő a zsidók királya.

Bár nem e-világból való királysága,
miért feszítették keresztre Jézus-királyt?
A pártus Mária fiát?

Milyen rémséget és ármányt szőtt a hatalom
azokon a szörnyű, szomorú napokon –
milyen végzet ült a dombokon?

A világhatalom,
mindig harc, harag és fájdalom –
éles kés, mely a világ testét szabdalja szét.

Mesélj Karthágó! – mit tett Róma,
mivé lett Hannibál trónja?
hová tűnt Levante régi fénye
és Fönícia dicsősége?

Mesélj Jeruzsálem! – mit tett Róma,
Egyiptom, Szíria, Etruria
és nagy Alexandrosz utóda?
Hányszor pusztult el a város,
Hierosolyma szépséges temploma,
mikor hódítók serege ostromolta?

A hódító,
abroncs a népeken, béklyó,
métely, félelem,
hódolat megriadt szíveken –
üzen, választ kér, követel –
szabadság? – harc, vagy béke kell?

Mesélj nekünk Biblia!
napkelet bölcs tanúja,
milyen volt Istar kapuja?
és miért öltött álruhát,
a sémi törzsek ősatya Ábrahám,
mikor elhagyta város táborát?
Miért pusztult el Ó- és Új Babilon,
és a híres bábeli torony?
Kitől szerezte jogát a barbár Akkád,
Asszúria és a Hettiták,
hogyan legázolják Uruk, Úr, sineár,
Ábrahám lakta, városállamát?

Meséld el nekünk Biblia!
miként pusztult el Judea,
mikor a Nílus menti paradicsom,
piramisos Ó-Egyiptom,
keleti hódítóként útra kelt
és rabszíjon hajtotta el
a sémi törzsek színe-javát,
de érintetlen hagyta hitét
és Jeruzsálem templomát?

Mindig baljós hatalom
gyűrűzte körül az utakon,
de lelkében égett az ősi ígéret,
ha Ábrahámmal népe útra kel,
bár hitéért szenvedni, harcolnia kell,
az Úrral szövetségben Izrael,
az Ígéret földjén, új hazára lel.

Még soha ennyi életerő,
bátor vezér, nagyszerű had
nem pusztult el vakmerőn
az ostromgép ütései alatt.
A győzelmes légión sasok
felszálltak a meghódolt falakra,
már Rómáé volt Európa,
és nagy Sándor keleti birodalma –
a Próféták népe miben bízhatott?

Míg a kolosszus
a nemzet testét morzsolta szét,
hitén kívül, mi egyebe maradt?
mikor a féltékeny görögség
könnyű kézzel ragadta el
múltja Istenét, az utolsó vigaszt.
Csak hite volt Júdea kovásza,
ezért bölcs és dicső Róma
elirigyelt, büszke hitét porig megalázta.

Pax Romána!

Meséld el Titusz!
mit jelentett Rómának a béke!
Mi volt Jeruzsálem bűne, büntetése?
Te tudod Líviusz!
mi a történet vége?

Mint Karthágónak Scípió,
az lett Jeruzsálemnek a X. légió –
leomlottak a kőfalak,
emlékszel Jerikó?
név szerint ismerjük a gyújtogatót,
kinek kezétől lángra gyúlt a templom,
– kő kövön ott nem maradt,
csak egy várrom
a puszta ég alatt...
– nem, nem, még az sem –
csak egy bástya,
mit az őrségnek, a város nagy Barátja –
Titusz meghagyott.

A város halott.
„AVE PAX ROMÁNA”
béke, béke, béke,
Jeruzsálem kőbezárt emléke:
a SIRATÓ FALON.

Mindenki tudja, nem rágalom:
Róma nem tudta, mi az irgalom.

- mi az igazság Mester?
- nem folytatom...

Majd, ha újra szelíd lesz az ember,
hidd el, Te is velünk leszel.
Hidd el! életünk napja, az értelem
akkor kel fel...

PIÉTA

halál legel a szomorú arcon
bárki bármit mond
a könnyek befelé hullanak
megfagyott időtlen pillanat
mit a szobrász-költő
a kőből kitépett
kimondhatatlan – vonaglanak a szavak
hurkokat sír a dal a kő
összedőlt az idő
az értelem is megvakult –
oly meztelen a szenvedés
elbírhatatlan a gondolat
érintetlen oldhatatlan kötés
a bilincses néma Ég alatt

két arcon
kőbezárt fájdalom
gyűrűket tükröz
az elalélt magányról – örök
elérhetetlen táguló fájdalom
elrabol és fogva tart a csillag-távol
az űrt senki nem töltheti be
elnyel az embertelen
semmi sápasztó méhe –
elemészt fehérre

vigasztalan próbatétel –
a hold-fehér keresztek
oszlopok nyögve összedőlnek
kín-paloták temetnek
elmerül az időtlen az örvénylő mélybe
a semmi sápadó éje
az árnyéknélküli visszhangtalan nem
a fájdalom bélyegét égeti
az anyai szív sebére

ott még nincs megbocsátás most
meghasad a csend
befelé hullanak a sóhajok
a nem vakon kereng
míg fennakad –
elvégeztetett –
a szem hiába keres árnyakat
hófehér a szenvedés: jeltelen az áldozat
csak peregnek a könnyek – némán peregnek –
ím elvégeztetett

HONNAN HOVÁ?

A mutáció örök –
hallgatom mint dűnnyög
„Witti” hangján az ördög:
a nyelv korlátjai, világunk határai –
nem azért vagyunk itt –
mondja az isteni Witt’,
hogyan jól érezzük magunkat,
dobd tűzre a múltat!
ócska idézet, kacat,
a legkisebb becsstelen is
megidézhethet, kikacaghat.

Jeges szélként éget az Igazság:
árvák a pásztor nélküli órák –
özön-vízár-károsultak keresik az utat,
keresik az élet titkát,
de elvesztek az utak,
mert az igazságot porba írták,
csak a koponyák hegye felett
világít egy feszület –

Örök mementó!

Az Anya és a megváltó Krisztus a kereszten
megáldva vízzel, lélekkel keresztel –
vigaszt adó igaz szavakat hirdet,
lángoló hittel és szeretettel
kínál új rendet – reményt ígér
az évezred küszöbén

Aki értünk élt: megölték,
de újjászületett a lélek gyermekeiért,
átlépve az elmúlás néma éjjelén
feltámadt tavaszunk sátoros ünnepén.

HAJDANI HELGA

harmatok keverednek ősi utak mellett
micsoda tengerek, micsoda partok
szürke víz árja mossa a martot –
habzik a víz lelke, száll a sós permet
a fövényen rákok, csigák, halcsontok hevernek

a vizek felett ivor-színű normann szellemek
eveznek, míg a ködös távolba vesznek

Varnemünde – Rostock –
megfeketedett víz áztatta dokkok
szegényes halásztelepülések
– jeges Grafenheide – metszik a partot
napfényes foltok emelkednek mindig feljebb
míg a felhők nyiladéka kitakarja az eget

a halászok halálnak hajnalán indultak
mikor még a Hold ébreszti a holtakat

várakozásban telik a nap – talán majd hazatalálnak
élni talán lehet így, de szeretni már soha
ez a szél koptatta, vízmarta, halszagú part oly mostoha
a rosszkedvű sánta Héphaisztosz isten
széltornyos otthona félelmet gerjeszt –
megüli a lelket: megdermedsz:
hollóhajú éjben
fehérhajú Helga
könnyáztatta arca
cserepes sós ajka
szerelmét akarja
nyelve mégis néma...
félelmes otthona nyugalmat soha nem ad
merő ideg teste hiába szeret –
duzzadt ajka vacog, hideg
mindig éjjel nyílik nő-szirma
ha dörög a part, a bőszen tenger, mintha sírna
sirály sikolt a szélel
haja haj héjjá!
Edda is eljön az éjjeli útra –

Ó leányom Helga!
csillagok nyikorognak az égen –
nyögnek a magasban
sikolyok születnek a tenger vizében –
imádkozom az ébredésért
megnyíló ajakadért
a ki nem mondott szavakért
Hellalla cella!
jégszürke szemed mélyén
micsoda gondolatok raknak tüzet –
Helga?
ha apját megölted
miért szülted meg gyermeked?
jó volna feledni a vad éveket –
a megsemmisülés járt mögötted
Te láttad a rabló törzseket

jelen levő elmúlásban hajóztak ők
emberteremtő jéghegyek között
új világot felfedezők – karnyújtásnyira Odin
az óceán, a jeltelen halál
távol a hajlék, a szerető család
de a normann ivadék, ha vízre száll
bár veri tajték, bárhonnan hazatalál

annyiszor feldúlták tűzhelyét
mégis otthont teremtettek e nők
a mohás partokon megkapaszkodtak
a sziklákba vájt temetők –
itt emelkedett a szigeten az ősi templom
a szent domb fölött a jel
ahonnan a viking mindig útra kelt
amelytől felszállt a búcsúkiáltás:
Héjjá, hej héjja!
és a szikla felelt: valhalla Edda
Normannok párduca
még soká csapongott visszhang az öböl felett

Hellalla! Vejja! Hallalla-hellala
hejja – vejja!

Minden más értelmet nyer, ha kitörölhetetlen kép rögzül a tudatalattiba: késztetések, rendszeresség és társas létezés: számtalan vezérlő jel: húz, ránt, visz előre – az agy komputerbe elhelyezett információ, programozott feladat eleméz és válogat – az emberi haladás irányába hat. Kromoszómákba leképezett minta örökítődik, őrződik változva generációról generációra.

Mint metronóm inga szabályoz a biológiai óra. Ma még titok, miként őrzi a sejt az individuumot, és a fogantatás, az új élet kezdete, milyen mágikus szertartás, biológiai áradás, sejtrobbanás története –

NAUTIKUS PSZICHOGRÁFOK

Pszichogenezis: a lélek születése

Az anya, átadja-e lelke tudását
gyermekének – milyen útravalót ad,
milyen töltést hoz fel a fényre,
árad-e lelke a gyermeke komputerébe?
Szívhangjaival megsúgja-e ott a sötétben:
vele küldené-e a világnak: vágyát, reményét?
a szeretet fényét, ahol már várják eljövetelét?
Kromoszómák bélyege mellett
ad-e mást is, útravalót?
milyen vágyakat olt,
mire hangol
anyai lelke?
Gyermeki lénye megérzi e már, ott bent,
milyen titkot is bízott rá a jövőendő?
érzi-e már a képzelet szellemi lázát,
csodálatos játékát, örömét?
érzi-e, tudja-e várják Őt,
érzi-e már az élet ígéretét?
Fut-e kódsor a lelkek között a mélyben,
vagy csak álmodó tandem alakul?
Árnyék rengetegében: sugárzások, látomások
színes szivárvány foltjai elevenednek fel,
ahogy a lélek: a hangulat, ösztön, sejtelem
és a szeretet fényképe segítik a világra?
Érzelem szárnyán hangol a lélek,
bár tiszta a lapja, mégsem egészen,
alakulnak a komputer agykörei,
telítődnek memória tárolók rekeszén,
ahogyan fejlődik a gyermeki lény
a genezis lépcsőzetén,
az összejt az emberi létig
mire emlékezik?
Idegrácsán, milyen minőségek finomodnak? A vadság
indulat özönét, ütemét, miként álmodja át az agy?

Milyen emlékradat tengerén lebeg?
és mire emlékezik az új egyed?

Az élet szelleme lebeg a föld felett és amíg
hallgatja a gyermek a szívhangok harangjátékait,
töltődik a fejlődés forgatagában már tudata:
kitörölhetetlen.

Felszabadítva emel ölébe a magzatvíz-tenger,
első vegyülésben: Anya gyermekével,
egyesül lélek lélekkel, az életvizében.

Anyjával egy véráram körben, szoros kötésben kompute-
rével, milyen töltést kap az új egyed? Milyen kitörölhetetlen
képek, vágyak, ösztönzések lesznek életútján társai?

Mit súgnak az anya szívhangjai? Mire hangol az útravaló,
míg elkészül a háló, melyen fennakad a születéssel megnyíló,
eláradó információ?

Íme, így lehet az Őssejt reprodukciós tudása, valami nagy-
szerű terv része, eszköz az emberi élet ösztönzött szakadat-
lan futása és vele, a szellem fejlődése párban, löki előre
kitűzött célja felé.

Örökölt és szerzett képességek,
mindent megőriz az Első Ígéret,
a Beavatkozás!

A reprodukció, a szaporodás,
nem csak születés, halál,
az ÉLET, minden egyednek

Hozzájárulás,
ismételhetetlen lehetőség,
faladat, utazás, talány,
csak jó esély,
valami újat talál.

Az élet folyamban –
az információ áradatban,
az Idő forgatagán –
az ember élete, nem csak lazac-halál!

Lebegjen szemünk előtt a Dogon legenda,
és a költő szava mint jelmondat:
„A mindenséggel mérd magad!”
Az embernek méltó célja és dolga van,
része a nagy felemelkedésnek,
ha léte a mindenség sorsába fordul,
csak akkor teljesedik az ígéret.

Univerzum, világlélek,
messze visz a képzelet,
de kevesebbet hinni,
élni kevesebbért, nem érdemes.

Mindig megszólít az első kérdés:
miért vagyunk mi itt a földön?
Mennyi ellentmondás, fenyegetés,
félelem-ok tűnik el, ha már tudod,
a feladatod megoldhatod –
bár nincs Atyai jóindulat, gyámkodás,
és még nincs birtokodban a tudás,
de minden áron meg kell szerezned –
mert tökéletessé kell lenned,
ez a sorsod, ezért kaptál meghívást.

Elég feladat lesz neked, amit rám bízott az értelem. Ahogy írom a verseket, csak azt kérem, el ne vesszenek a fények: legyenek a képek ékesek, szépek.

Ha olvasod e verseket és a rímeket keresed, kérlek, ne feledd! A végtelen bonyolult képletét, a mindennel összefüggő sokféleség, de inkább sok-sok elágazása, áradó tarkasága, semmint a logika csomós ága-boga, a fogalom árama bonyolítja. Ez csak félig letisztult állapot, ahol készülnek, születnek a gondolatok. A fogalmak fogalmazása leigazza a gondolatot, lezárja az utat, a logika magában sehová nem vezet, csak a képzelet szabadít fel és hozza át a szellemet. A sejtés járatlan mezsgyéjén járok, ahol körülvesznek formátlan álmok, árnyak, hínárok, ahol soha nem látott világok képeit látom. Képzeld magad elé a nyári ég bárányszerűen lebegő

ionját, kövesd útját. Mi történik vele, milyen változás, mikor kitör a vihar és elsodorja egy villámcsapás? Érzem, készül valami az időben, cikázik előre, belőle fut az átváltozás. Mindig valami más. Szédítő gyönyörét pálos atyáim is érezhették – a szokott utakon bejárta szívüket a szeretet, ezért voltak emberek – ezt adták nekem. Már nem is hangjaikért, a régi időkért keresek, az élet hatalma parancsol. Szomorú, és szigorú lett Gaia szeme. Kötelén minden feszülő türelem, megkötözött álmok birodalma függ idegén: a holnapok, napok, a végtelen faktor idején. Végső tudása elfér tudatában, a múlt, jelen, jövő ismeret egésze, elfér a leképezés komputerébe, s egy szelete csak, mely a létező számára titok, a megértés lehetősége, erről mesélnek a dogonok: megismerése – a mégis merése minden – a múlt és jövő fut fantázia filmen. Mindig segít a képzelet, szól a szállóige és ez nem mese! Mert mint a gleccser jege: nyoma nyomul, visz előre a hegyoldalról a patakokba, folyóvölgybe, míg eljut a tengerekbe – örvénylik, vágat és siet mindig, míg végzetéhez megérkezik, ahol készül időnk – képzelet, fantázia: sodor a folyóban, a meder maga. A tudás öregebb testvére a teremtés Atyja – a jövőndő sajgó sejtése, megérzése: szülő Anyja. A mindenség igézete – amit fogva tart a képzelet, nem ragadható meg, mint a szivárvány élménye, van, de elillan a másik pillanatban. Ha a képzelet tükre villan, ott jár az alkotás, ám a határon nem léphet senki sem át. Képzetével a szellem elérhető és testet ölt, ha formát reá képzetével az ember ad? Igen, a képzelő ereje megragad. Az ember antennájára rávillan egy fénysugár, azt felfogja, hiszen komputere vágyva keresi – szelleme alkotni akar és így rátalál. Mi más ez, mint a szellem ereje, mely a homályból kiragadja, megalkotja a valót? Elkészíti a mintát, műveket terem! Mi más ez, mint a tökéletesség, a szellemiség, abszolút érzékelése, érintése?

Megértjük-e végre mi a teremtés lényege? Mi a szikrázó lélek pendülése? Amikor felfogjuk a tudás fényét, valami értelmét? Felfogjuk-e valóban? Hová visz az út, mely nevel és felemel, melyen ismeretlen új tárul elénk? Lehet, majd lesz idő, mikor kijelölhetjük az utakat, melyen elérhető lesz a kapcsolat, amit az ember, ma még csak sejt és a homályban tapogat. De

szellemi vágya, magára ébredése majd meghozza gazdag gyümölcsét. Képzelő ereje, teremő álma, megszerzett és átadott tudása megannyi állomás lesz a fejlődés majdani ünnepén. Himnusz érdemelnek az igaz emberek, akik egy életen át új utakat keresnek és jutalmuk sokszor háládatlanság és büntetés. De talán elégtételt adott nekik az ég, amikor érezhették a lélek ünnepét?

Látnokok, próféták, égi antennás üzenetét nem hiszik el, ám művészetével, mégis megérint a másik ember. Feltámad a szeretet és megérzed, mily különös értelem játszik veled – Ajándékot kapsz, szinte hallod, tetszik? – legyen Tied – tiéd, lehet – a lélek üzenetét hallod. És mit mutat az eső bölcső: fekete Afrika? Mély titok nekünk ma még a Dogon legenda.

Afrikában, egy parányi dzsungel nép
Hagyományt őriz, a múlt emlékeként:
Földre látogattak csillag-űrhajók,
Tudást osztva – mondják – elhozták a Jót.
Jönnek újra, tudásunk, ha egyesül,
S nem leszünk magunkban többé egyedül,
Jönnek új hajók és csillagemberek,
Ha a Földön mindenütt már béke lesz.

„Szétosztott tudás” a titkok kulcsa ez,
S egyesítés – fejlődésünk csúcsa lesz.
Mint ősi írás, oly tömör e jóslat,
Mely megragadja mélységes valónkat
Hogy születhetett a dogon legenda?
Hisz’ e nép, mint tudjuk, analfabéta.

Ki tanított? és milyen tudás része ez?
Melyet e nép, soha, meg sem érthetett?
Palack-posta? Üzenet a tengeren?
Vagy, mint virágpör bőségben? Szeretlen
Szellem ujjnyoma: virtuóz idegen
Játéka süket hangszeren: csak legyen –

Elénk tolakodnak a kérdések,
zavarba ejtők, kíznók, választ követelnek,
a talányt megfejteni nem lehet,
ha nem segít a képzelet.

A (mai) emberi élet,(mert az előző kettő)
idő előtt elenyészett, talán harmadik generációs
földi tenyészet? Erről vallanak a leletek,
melyek az Újvilágban napfényre kerültek.

A kővületek 150 millió éves bizonyítékot
őriznek egy kis patak fövenyébe zárva –

A vízmosásban, egymás mellett
dinoszaurusz és óriás emberek lábnyomai
a homokágyban – megkővültek,
és csak szenderegtek, míg évmilliók
vontak köré fátylat – az idő foglyaivá lettek,
ám most mégis, bizonyosságot tesznek a világnak,
e tájon egyszer óriások éltek.

Mégsem ez a csúcspont, a csúcs
a híres cipő, a „cipellő”, (vajh kit cipelt ő?)
ki a sárba lépett,
és leprélt egy korhű lenyomatot,
így hagyva véletlen nyomot –
tisztán, mint egy pontos véset –
Ki volt Ő, és mit keresett ott?

Földönkívüliek?

ők adták az első lökést, az élet kezdetén,
és a fejlődés lépcsőzetén?
vagy ők kreálták a törzsfejlődést?

Tudjuk, az emberi magzat, kilenc hónapja alatt
a törzsfejlődés útján végig halad.

Az idő egészét bejárja, míg felkészül
az Élet nyitányára.

A fejlettebb egyed,
mindig az előző lényéből született?

Lehet, hogy tetten értük, amint a törvény
és a kivétel egymás mellett létezett?

Vagy csak a beavatkozás, a próba nyomát
őrzi a genetikai lánc?
A többi egyed nyoma elveszett?

Nincsenek soha készen a dolgok,
semmi sem egyszerű és készen kapott,
ha terveken nyugszik a cselekedet,
csak a tapasztalat próbája, az ismeret,
mutatja meg, hogy a szellem mit teremtet –
Jót tett-e? sikerült-e a kísérlet? vagy csak
javíthatott és hibát hibára halmozott.
Szándék, jóakarat mind fontos,
de semmi sem helyettesíti
a lélekben megérlelt gondolatot –
(játék, fantázia, költői játék:
sorsfordító, égi ajándék.)
Amit a vakszerencse ezüst szálán
a véletlen gombolyít, nem boldogít:
holnapra már, mint a füst elszáll –
csak az számít, mi közös kincssé válik
az emberi jövő kapuinál

JELENÉSEK

In memoriam Máni

Először az Ige
ott lebegett a vizek felett
amikor a Káosz zűrzavarában
elhangzott a zengő kiáltás:
Legyen világosság!
És íme
a világ kapujában
megnyilatkozott a Nap

az időtlen jelenből
Jövendő született
és lőn
lélekkel terhes őanyag –
Áradtak az aranyló napsugarak
szétszakadoztak a tengerek
Ég született és Föld
szűzi tiszta
melyet az idő nem hoz már
úgy soha újra vissza

Feltárult az Ég tündöklő kék szeme
mély álomittas ködökkel volt tele
megnyilatkozott a teremtés egésze
szivárvány koszorú lett tündéri fejeke.

Az Aurora boreális nyitott utat
örvénylett a roppant fényzuhatag
testet öltött a teremtő gondolat
képek képek képek
az első percről mindent felidéznek

Még ott ringott a lángoló Nap alatt
az ihletett teremtő akarat
megnyilatkozott az ujjongó világ:
Legyen új! Legyen más!

Legyen világosság!
és íme az Ige
visszaálmodja a lélek első öntudatát
belénk plántálva a szikrát:
„Világosság!”

Mennyi fény áldott sugárzó kékség
teremtő képzelet ad életet és békét
ám egykor formátlan úri térből tört elő
a világot teremtő roppant őserő –

Igen az Ige
világot teremtő értelme
kifejezte önmagát:
hogyan legyen világosság
és az ember a természeti lény
elindult a fejlődés lépcsőzetén
megértve teremtője akaratát
bevégzi a teremtés világnagy óhaját

Peregnek a századok ezredek
és csak hullanak egyre az életlevelek
már kétezer éve
megszületett a világ reménye
évre jön év
szakadatlan életváltozásban
újjászületik a teremtés

Fény fény
Hold- és Napfény
szempár életünk egén
a teljes Én
amíg fent és szívünkben is egy
a mi utunk örök fény és reménység lesz
valljuk fény fiai mindannyian
vállaljuk az igazak sorsát
álmodunk éberen mert álomtalan ez az ország
jövünk éjt nappallá téve örök ébredésben
szívünk lángol a reménység tüzeiben:

Legyen világosság –
az egy és oszthatatlan igazság –
legyen az újjászületett
Isten Fia
aki elnyeri a tökéletesség jutalmát
de nem kell megalkudnia
A lélekben és a világban is eljő
a fény megváltó gyermeke
és a Föld
a bölcsék ajándékaival lesz tele

Legyen hát világosság!
nem elég fegyver a kézben
világosság kell minden emberi létben
fény fény fény
minden emberi lény
hadd élje meg sorsát
minden új kívánság
keresse a tiszta élet jussát
minden szívben jószág legyen
béke legyen: legyen legyen
örök világosság
fény és kegyelem
új értelem és szeretet fénye
az Ige teljessége a szemekben
Ecce homo: íme az ember

SÁPADT RÓZSA

Henóch és Dágon

Nem kételkedem már
a tilosra törekszem
nem hátrálok tovább –
néktek elmondom
mielőtt földre fekszem:
a titkot a napos-napra rántom:
Amma az egyetlen Ősisten
aki égi magára talált –
micsoda határtalan süket éj?
feketén lebegett a semmi tengerén
csend és suhanás
időtlen szüntelen utazás
jeltelen babonás félhomály
azután a ködös derengés

Amma már nem érte be azzal, ami van –
változás a törvény
mégis csak önmagában van
bár nem sürgette semmi
bepörgött és nem vágyott pihenni
lány magra gyúrta tojását
benne tér idő lehetőségét – kovászat
először érezte libidóját
a munka örömét
a várakozás varázsát –
először kerültek rácsra
középre a dolgok
valami végső formát kapott
nem csak öncélúan készültek
omlottak el az alakzatok
kis ideig szemlélte művét
fölötte kerengett
majd ki tudja miért: rátelepedett
lebegett az Úr közepén
tojása amikor dagadni – repedni kezdett
Amma csak rálehelte és nevetett
(baleset volt vagy új kezdetek?)
vagy ez volt a Teremtés?
mindegy
megtörtént a nagy durranás
megszületett az idő
kísért azóta is az a megindulás
Amma tudta a Törvényt
ismert minden ösvényt folyosót légörvényt
ami lesz van volt mind fontos
de nem habozott már
mindent meggondolt
kézbe vette a dolgot
nem szalasztotta el a pillanatot
benépesítette a Galaktikát
és megkezdte az Úrodisszeát

még csak most kezdődött az idő
hő-források fakadtak a sziklakövekből
füst-, gőz-, tűz-gejzírek lobogtak a rög peremén
szakadékok mélyén morajlottak a tűzpatakok
tályogos kráterek szilícium hegyek születtek
meteor csapások alatt
(micsoda sebhelyek)
kristályvizet izzadtak az izzó lávakövek

a horizont felett
még csak vöröslött és szikrázott a Hold
az óriás korong sebesült arcát
megfagyott gázok-párák gyöngyei galvanizálták
lángolt körös-körül a bíbor sivatag
még mindig rengett és remegett az Űr
jég sziklaeső tűz formált újszülött csillagokat
izzó napok perzselték a vajúdó eget
a teremtés tűzjátéka derengett a látóhatár felett
csupa változás volt a tűzzé vált éjszaka
a határtalan égbolt még csak ígérte a rendet
a hajnali életet
mikor látta ezt Nommó
azt mondta: ez jó! Így lesz jó!
Nommó hét napja alatt
tűz-víz tornyai fölött
a felhők közül kihasadt a Nap
felsírt az újszülött égi gyermek
könny áztatta tépett arcodat
sebhelyes kék csillag
a fényben szivárvány született:
a teremtet élet lelke kiteljesedett
a vajúdó Föld felett –

Régi mítoszok aranyága a dogonok legendája, azt meséli
tábortüzek mellett, hogy születtek óriások, félistenek? Nommó,
akiről csak annyi tudható, hogy égi mezőkről hozott életet,
benépesítve a földi tereket s végzetül, a mindentudó,
titokzatos Űrlakó emberpárt alkotott. A megokosodott dogonok

tudni vélik, Ős-ősanyánk nyolc ősnek adott életet. Lám-lám! Lehet, hogy mi volnánk azok a kedves, maszatos gyermekek? No és a folytatása, hogy volt tovább? Réges-régen úrhajóval nyolc földön kívüli érkezett, köztük (minő kalandos esemény?) egy csillag legény, egy földi lánnyal, szertelen szerelemmel szerette egymást és örök emléket hagyott az a nász. Itt a földön, nem nagy eset, ha egy szerelmes asszony életet ad szerelme gyermekének, de ez a leány Isten fiának szült életet – a Teremtő mit tehetett? Csillagfiát tanulni a földre küldte – az égi paradicsomból kiűzve, így lett a Fiúból telepes földlakó, földi halandó.

Az idő mélyén titkok vannak elásva,
úgy hevernek ott, mint elsüllyedt hajók,
„ezüst flotta” – spanyol hódítók – aranya,
ezüstje a csendes óceánba’.
Mindenütt titkok, jelek –
és a múlt arról beszélnek,
nem volt mindenki beavatott.

Születtek, kikoptak itt a titkok,
rég nem tudjuk, mi volt az ok,
miért voltak rejtett gondolatok,
s maradtak homályban dolgok,
gondolj csak az egyiptomi papokra,
vagy eredetünkre és Anonymusra.
A régi tudás egy része elveszett,
az emlékek elásott kincsek,
melyek gazdátlan hevernek,
mert aki elásta előbb,
maga is titkával enyészett.

Ha lefordítjuk e képes beszédet, megtisztítjuk mind attól, mi hozzá tapadt, új értelmet nyernek a szavak. Megvilágosodnak a tények és érthető lesz egy régi történet. Az Őrzők, (Henóch Apokalypsise szerint) a csillagemberek vigyázták a földi életrendet: tanították, nevelték az embereket, s akkor, (mily emberi) baleset történt – C’est, la vie – az ég fiai és a földi nők

között szerelem szövődött. Jequon és Asbéel az úrbázison a fiúknak jó tippet adott, kóstolják meg a szerelmet, hisz' oly szépek a földi asszonyok. A fiúknak nem kellett kétszer mondani, maguk is mindig kalandra vágytak: kétszázan nagy kedvvel földre szálltak és lettek törvénytelen örömtársai ezer óriás bébi szülőanyjának. Lám, mégis igaz a képes beszéd: kígyó, Éva és csábos alma, ám lehet-e ily profán a teremtés posztulátuma? Isten-parancsnok haragra gerjedt, mikor a dologról tudomást szerzett – magához rendelte Henóch mestert és felvették a jegyzőkönyvet.

Az Úr döntött – büntetnie kellett: vízözönnel tesz a földön rendet. Kegyetlen volt ez az ítélet, de kevesebbet nem tehetett: megcsúfolta a teremtést ez a kínos történet. A genetikai művet megrontották a félistenek. Szabad a gazda, lehet gondolni arra, mi volt az Isten-fiúk dolga? – és miért verelte el Henóch ezt a titkot, amit ugyanígy elmesélnek a dogonok. Csak annyi az Apokalypsis regénye, mint Echnaton fáraó eretnek világképe? Repülhet már a képzelet, mert beszélnek a tények: megszólal végre a régi történet. Most már tudjuk, milyen égi-földi katasztrófa-istenítélet lett az engedetlenség jutalma, most már tudjuk, miért sújtott le az Úr haragja. Végre, helyükre kerülnek a dolgok, Isten teremtménye ártatlan volt, sorsának csak eszköze, tanúja, mégis el kellett pusztulnia. Most már megértjük, miért lett tiltott a szeretet. Ég és Föld között a Nő oly csomót kötött, mely a büntető kézre ütött. A nő ártatlanul nem vétkezhetett, mindenki tudja, a szerelmes nő – a föld leánya – párjában Isten fiát látja, mert szerelmet adni jött ő a világra. Régi bánat az élet igazsága, ártatlan igazak elmúlása, – Isten tudta, az embert ártatlanul sújtja, büntetése nem az igazság útja, ezért Henóchnak megengedte, hogy az igazságot feljegyezze. Csak egy maradhatott, s tudta Henóch: nem elég ok, hogy Noé-Noé, a különös égi gyermek és háza népe nem tartozott a bűnnek – vele az Úr kivételt tett, hogy megőrizze az életet, no de kinek? Milyen titkot rejteget e cselekedet?

Azóta sincs béke a földön,
az édentől keletre –
az ember élete, nem öröm,
csak küzdelem –

Az ember úgy él, mint hulló levél,
amit felkap és elsodor a szél –
tépi a küzdelem, az élet vad szele –
Kard és hatalom a végzete,
cél nélkül él, és ha jó, remél.

Nem öröm – mondom,
csak hányódni az idő rácsán,
kapaszkodva, ki tudja meddig?
kiszolgáltatottan, tudatlanul, balgán.

Rágódni azon, amit tudhatnánk –
hiszen lehetne is, mert van szemünk,
hogyan látva lássunk,
helyes utunkra rátaláljunk,
de amióta világ a világ,

Az igazságot eltitkolják, szemeinket elvakítják –
Ki tudja közöttünk, hol az igazság?

Teremtőnk már kétezer éve
rendezte a számlát,
amikor elküldte hozzánk kedves fiát,
a Messiást – *Jézust, a vőlegényt,*
a kérőt, az áldozati bárányt...

Isten és ember fiát nem értette senki,
hogyan akkor Ő valaki régi bűneit vezekli,
amikor Jézus a teremtő istenek
bűneit magára veszi?

A Teremtőre szállt az a vétek,
amikor fiai a Föld őrei
Gaia leányaival szeretkeztek
és hatalmukkal visszaéltek.

A föld gyermekei az Istenekre felnéztek,
és talán azt sem tudták,
hogyan a szerelem az istenekkel vétek?

A keresztség – az volt az utolsó esély –
bűnbocsánat és jóakarát,
négy száz évig megváltó remény,
erő volt a Jézushit:

Tiszta szív és gondolat,
mely sugárzott fénylőn akár a Nap –
Amikor a hatalom érte nyúlt,
az égi kötés földre hullt –
Amikor Bizánc és Róma megrontotta
és nyomban kettészakította –
Nem jött többé Jézus, hogy újra kijavítsa –

Szörnyű idők –
micsoda démonok dúlták,
dúlják az ember szellemét,
már kiáltani sem lesz erő: elég!

Levette Isten rólunk a kezét,
nem múlik fejünkről az a vész –
amit a bűnös ész ihletett –
Róma átká lebeg fejünk felett,
mely kíméletlen erőszakot
szabadított a világra.
Azóta is él és átalakul a bűn,
vér, arany, hatalom érte a jutalom.
Isten nevében,
micsoda emberözön, szabadult a földre,
s pusztít, harácsol mámoros bűnben.

Elpusztítja a védtelent,
a hazug emberáradat,
gyarmatbirodalmak tanúsítják,
és ma a harmadik világ:

Jézus igazságát,
hiányzó szavai tanúsítják,
nincs földi boldogság –
tudta, aki követi Őt:
feláldozza önmagát,
de akit elemészt érte a világ?
megmenti lelkét legalább...

Kísértet itt a szeretet szelíd szava,
Etrúria a minta és Róma titka: stigma:
Aki a gyalázat törvényeit megtagadja,
kitaszítottan pellengérre áll a mostoha.

Hiába! – nem teheted meg,
 hogy nem hiszel szemednek.
Mert tudod már, ismered a törvényt:
A rossz, a jóra itt a földön,
 minden időben vereséget mér,
 nem tudjuk miért, de közeleg az óra,
 amikor valaki mindent megítél,
 lehet, minden értelme lesz
 ama utolsó ÍTÉLET!

MINOTAUROSZ

(*Játék hat képben*)

Előképzet

Gyönyörű csúcsok és mély szakadékok közt, apály idején, a csönd hangjairól énekeltek a bennszülöttek, áldozataikat leróva az isteneknek, de amikor elnémult a táj, titkos üzeneteket küldtek a tengeren, és Daidalosz is elküldte fiát, Ikaroszt, hogy hírt vigyen a világnak a labirintus szörnyűsége fátumáról, mely megölte a dalt.

*Hát igen, nekünk egymáshoz
Nincs közünk, és nem is lehet –
Akit a napisten leánya,
Pasziphaé világra hozott,
Szörnyszülött gettók démona –
Mintha a Rontás Szellemtestvére volna.
Bőgött Poszeidónnak felszentelt fehér bika,
Mínosz kegyetlen keretlegényei hurcolták oda –
Körös-körül guggoló lények nézdegéltek –
Egyszerre föl pattantak emlékképei is.
Fölágaskodott, vele föl – tükörképein is,
Itt és ott volt egyszerre isten-anyja,
Bikafia apját védve, börtönözte labirintba.
Teste megfeszítve, irdatlan formák,*

*Roppant tagok nyögtek, görcsökben egyre,
Dörögve horkant, szinte fájt a hátgerince –
Úzte őt egy Istenátok izzó napnyakörve –
Keresztül táncolt tükör labirintusán,
És íme, hirtelen, előtte termett egy leány –
Ama leány – mint sok más lény a körben –
mozdulatlan, meztelen álldogált a szörnnyel szemben,
hosszú fekete hajával a támfalak között,
ott tolongtak a Minotaurusz előtt, mögött,
mellette is ott volt ő anyja árnyával mindenütt.*

II. képzet

*”Az a józan személy, aki képes eltérni a beszéd és az elme ösztönzését,
a düh tetteit, valamint a gyomor és a nemi szervek késztetését, alkalmas
arra, hogy tanítványokat, barátokat leljen az egész világon.”*

*A lány moccanni sem mert,
rászögezte rettegő szemét a lényre,
mert alakoskodását még nem vitte tökélyre –
Tudta, ha mozdul, elveszett!
Tudta, hogy bár hanyatt-homlok menekült előle,
most már hozzászegődött vak balszerencséje –*

*Karját szorosan összefonva leste, megkövülten – tág szemmel
nézett a sunnyadó lényre. Úgy hitte, megérintheti. Úgy hitte,
érzi leheletét. Úgy hitte, hallja lihegését.
Hatalmas, sápadt, világos barna, irdatlan feje, mint egy bölény,
magas, szép homlokát fent, aranygyapjú-bozont keretezte,
szarvai kurták és oly ívelésűek voltak, hogy hegyük a tövükig
ért. Rejtély volt ez a szempár, olajos méla szomorú – rejtély,
mint a levantei éj.*

*A parányit hajlított, húsos orrcimpa
remegő orrlyukakhoz vezetett, iromba
pofájából hosszúkás, veres nyelv csüngött kifele,
és állkapcsa mellett lengett a durva szakáll bordűr kötele.*

Mindezt még kibírta volna. De a tenyészbika és az ember vegyülése, *a klón kibírhatatlan volt*. A koponyán borzos, korpás-ritkás irhabozontok tornyosultak, és a sörénypúp koronaszőréből két emberi kar feslett ki, – azokkal támaszkodott a szilícium kristály üvegpadozatra.

Úgy tűnt, mintha a roppant koponya és a púp egy férfiember testéből burjánzott volna föl, aki ugrásra készen guggolt a lány előtt, majd megint mellette, mögötte. Fölhorgadt a Minotauroszt óriási teste.

M. *egy csapásra megértette, hogy más is létezik.*

Látta a mindenütt tükröződő szempárt, a száját, a hosszú fekete sörényt, mely a lány törékeny vállára omlott, látta a fehér bőrt, a nyakat, mellet, hasat, az ágyékot és combot, amint mindez összeolvadt, egybeilleszkedve vonzott: A lányhoz hajolt. Az visszahőkölt, – de konokul feléje tartott. Végighajszolta a labirintuson. Mintha viharos szél zilálta volna össze a lányt és a minotauroszt, úgy pattantak széjjel összegabalyodva szerteválva, és amikor a lány, a karjába omolt, amikor egyszer csak érezte a testet, a meleg, verejtékben fürdő húst, s nem csak a rideg üveget, amit eleddig érzett, megértette – ha beszélhetünk megértésről, – hogy mostanáig egy olyan világban élt, amelyben csak minótaurosok voltak, globalizált üveg börtönökben töppedt mindegyik, s lám, most egy másik testet érez, másféle húst tapasztal. A lány kicsusszant karmai közül, hagyta. A lány megfeszült, hátra görbedt, kikerekítette szemét a Minotaurosra és amint az táncolni kezdett, táncolt a lány is, – és mindkettőjük tükörképei táncra kerekedtek, – *mint Picasso képein* – világa megkettőződött.

Görénységét táncolta a Minotauroszt, görög gyönyörűségét táncolta a lány, – hogy párra lelt, örömét táncolta a kolosszus – rettenetét táncolta a lány, hogy egy szörnyeteg talált reá, megváltását táncolta a lény, végzetét – a lány, – vak tükrök üvegén – ő vágyta, vágya szomjúságát, látva a lány kíváncsiságát, – eltáncolta betolakodását...a lány vonakodását, a birtokbavételt... egy szép lány ölelését.

*Sosem érezte még melegebbnek a nap tekintetét,
Táncoltak, táncoltak a tükörképek, –
Láncra fűzte őket a vágy. Nem volt benne más,
Halálos nász – zavaros tobzódás –
Táncoltak, táncoltak tükörképeik, –*

és nem sejtette a Minotauroszt, hogy magáévá tette a lányt, mint bikaapja, naptündér leányanyját egykor, azt sem sejtette, hogy állati ereje meggyilkolta. Nem tudta, hogy a természet nem képes, újra alkotni a lány hasonmását, hiszen nem tudta, mi az élet és mi dolog a halál.

Láncra fűzte őket az esztelen láz. Nem volt benne más, – zabolátlan gyilkos gyönyörrel megtetézett horkanás, amikor magáévá tette a lányt, és lányokat tettek magukévá erőszakkal, a tükrökben körben a minótauroszi labirint-hatalom embertelen, merő képmutatás világában, és iszonyú sikoly volt ama idegtépő horkantás, valószerűtlen világsikoly, mintha nem volna semmi más, mint ez a sikoly, mely elkeveredett a vonagló lány sikolyával, és utána ott hevert a Minotauroszt és ott heverték a tükrökben a minótaurosztok, szerte, és ott hevert a lány meztelen fehér teste, roppant fekete szemekkel, és visszatükröződött a falakon. Egy fagyott pillanatig nem mozdult a labirintus lézerhálója...

"Mi nyugatiak kissé nyugtalanok vagyunk, ha meztelen lényekről hallunk, akik olyan dolgokat visznek végbe, amelyet mi sem utánózni, sem megérteni nem tudunk...akik elkanyarodtak az emberek szokott útjairól, hogy különleges búvóhelyeik, barlangjaik mélyén húzzák meg magukat. Mindennapjainkban elfeledjük, hogy minden embernek kell, hogy szeressen és szerethessék."

III. képzet.

A mindennapi áldozat és a madarak.

(Salvatore Dali látomása)

Fölemelintette a lány bal karját, lenyaklott, föl a jobbját, lenyaklott, karok nyaklottak körös-körül. Nyalogatta kékeres óriásnyelvével, nyalta az arcot, a mellet, nem moccant a lány, egyetlen lány sem moccant. Szarvával körbe gurítgatta, semmi életjel, – egy lány se mozdult. Fölágaskodott, körbenézett, mindenütt minótaurosok ácsorogtak és nézdegéltek, és mindenütt fehér leánytetemek heverték lábaiknál.

*Lehajolt, fölemelte a lányt,
sötét egeknek mutatta föl a lányt,
mindenütt minótaurosok hajoltak le,
lehajolt az ég, és megnyíltak az üvegfalak –
rimázkodott, nyöszörgött,
és lányokat emeltek föl a falak –
rimázkodtak, nyöszörögtek, –
és sötét egeknek mutattak föl leányokat,
s akkor az üvegfalak közé ágyazta a lányt,
izzó fények ezüst ravatalán –
rimázkodott, nyöszörgött, és lányokat emeltek föl,
rimázkodtak, nyöszörögtek, sötét egeknek mutattak föl
leányokat, lángolt a Nap, s amikor az üvegfalak közé ágyazta a
lányt, mellé kuporodott és elszenderedett, és vele egyetemben
mezítelen, fehér leánytetemek sűrű szőnyegén nyújtózkodva
minden minótauros.*

*Aludt és álmodott –
így múlt alvadra a nagy idő,
álmodott a fekete hajú, nagy szemű lányról,
hajszoita, játszódotta vele, magához ragadta,
nagyon akarta és amikor megébredt,
valami megakadt mellére csüngő véres szakállában,
szárnyaival meghessentette valami –*

*megérintette a Minotauros pofacsontját,
csöppnyi fejű, veres szempárú, furcsán óriási csőrével,
sárgásfehér, csupasz nyakát valahová mellébe fúrta.
Hichkocki tollak, nyakak, szemek, csőrök buja rengetege
gubbadt a falakon s kerengett fölötte,
elborítva a fölszürkellő halálos hajnalt –
bukott lefele, merült, vagdalt, zabált, fosztogatott, vajúdott,
elhussant, beröpült megint, lebökött, tükröződve rajzott,
hulltában-ívében, és a Minotauros nem értette, nem érthette
meg miért bukik lefele, miért merül, vagdal, röppen, kereng vele
– szédült a feje, olyannyira betakarta és elragadta a verdesés
és szárnycsattogás képzete, hogy amint ez a furcsa csúnyaság
– egyre magasabb körökben – szertefoszlott a fölhevített egek
vakító üregében, a Nap átömlött az üvegfalakon s beleégette
képét agyába: be a szárnyas végzetet –*

*be a hatalmas, forgó k e r e k e t,
mely haragjának jeleként tűznyalábokat lövellt az égbe,
lángolt, örvénylett az izzó NAP óriás harangja –
Pasziphaé lányának pimaszságán lobbant haragra,
aki olyan lényt szült, amelyik – sértés az isteneknek,
átok az emberekre – arra ítéltetett, hogy se isten,
se ember, se állat ne legyen, egyes-egyedül csak Minótauros,
a lét bűnös és büntelen botránya, egyszer s mindenkorra a
teremtő mindenség kiválasztott szégyene.*

*Nézte a Minotauros a lángoló, fölfele guruló kereket,
behunyta szemét, de látta, érezte mégis:
ez a ránehezedő átok kereke, sorsának kereke,
születésének és halálának kereke, kerék,
agyvelejében sercegő, anélkül, hogy tudná, mi az átok,
sors, születés és halál-kerék, testén hengergő kerék
elviselhetetlen terhe, melyen kerékbe törik élete és szörnyteste,
s miközben ott feküdt – mint nyilas keresztje a tarlón,
labirintusában rekkent rá a Nap, a Nap végtelen tükröződő
ragyogása rekkentette – és egyszerre egy láb árnyéka bukkant
föl előtte, mely az ő lábához hasonlított.
Úgy hitte, a lány az, íme mozog megint és játszani akar vele.*

IV. képzet

Thészeusz fieszta-káprázat csapdájában:

A Labirintus, a mélyebben meghúzóódó egésznek a része, annak az egésznek, mely holografikus oszthatatlanként viselkedik, mivel a fizikai valóságban látszólag minden így épül fel, akár az a következtetés is levonható, hogy maga a Világegyetem is pusztán illúzió, a valóság mélyebb szintjein a teljes Világegyetem egységes egészet alkot, s benne minden mindennel összefügg. A Tanítás Titkos szabályzata (T.T.Sz.) Betegeken dolgozva kifejlesztheted a képességeket, amelyekre szükséged van. Ne feledd, az információ kincs! Urald a helyzetet, tartsd ellenőrzésed alatt, és kíméletlenül gyakorold a

h a t a l m a d a t!

Fölpillantott: egyszerre két láb termett előtte, – amint megemel-kedett – hátrahőköltek a lábak dobogva. Egy lény állt ott, mely hasonlított a lányhoz, és még sem a lány volt, bal kezében egy rongyos kabátot tartott, jobb kezében egy kardot, a Minó-taurusz azt sem tudta, mi a kabát, mi a kard, mindössze azt tudta – minthogy a Nap vakító fényétől már semmit nem tűk-röztek a falak, hogy elhagyták a lányok és a minótaurosok, s az a lány is, akit magáévá tett, biztosan föltámadt tetszhalá-lából és messzire ment, hiszen hűlt helye volt. Kivettetett a minótauroszi világból. Egyedül volt a lénnel, amely miközben figyelte őt – megtorpant, hátrahőkölt, majd megint közelített, és megint hátrahőkölt. *Csupa jóakarattal lépett most felé a Minotaurusz*, még ha nem ismerte is ezt az érzést, mely elütött attól, amit a lány iránt érzett: Kevésbé hirtelen, kevésbé kívánczó volt. Megörült, hogy játszhat vele a folyosókon, netán elvezérli a lény a többi tauroschoz és a lányokhoz és a lényekhez, amelyek hasonlítanak ehhez az új lényhez. *Csak óvatosabban kell bánnia vele, szelídebben, mert még megme-revedik. Lihegett örömében a Minótauroszt*, s amint a lény ismét meglóditotta a repkedő kabátot, újra táncolásba kezdett. *A napfényben sütkérező falak előtt árnyként mozgott a kettő, a táncikáló és ujjongó, tapsikoló és megint csak fürgén dobogó Minótauroszt, és a vörös kendőjét lobogtató, hátráló lény, szakadatlanul ösztökélte támadva a karddal, amit kabátjába rejtve hozott a labirintusba, hogy*

megölje a Minotauroszt. De most – a kardos ifjú farkasszemet nézett vele s belátván az állat gyanútlanágát: s z é g y e n k e z e t t.

Mert körbetáncolta őt a Minotaurusz. Örömét táncolta, hogy nincs többé egyedül, reménységét táncolta, hogy találkozik a lányokkal, a többi taurosszal, és a lényekkel, amelyek szakasztott olyanok voltak, mint ez, akivel most táncra perdült. Tánc közben megfeledkezett a Napról, tánc közben megfeledkezett az átokról. Már csak derű volt, barátság, könnyűség, tapintat. Táncolt, körülugrálta a lényt, és amikor leszállt a Nap, ezerszeres tükrében kirajzolódott a két lény tükörképe is. A Minotaurusz táncolt és sugárzott a boldogságtól, hogy megtalálta az új lényeket, – azt gondolta, hamarosan megtalálja majd a lányt is, akit magáévá tett, – aki mozdulatlaná vált és messzire ment, – és a többi lányt is, akiket magukévá tettek a tauroszok, s mozdulatlaná változtak és messzire mentek.

hol villám s gyűlölet

támadt valaha, átok –

a hegyen, most Zeus haragja lebeg,

viharfelhő suhan útján, ha megérinti isten uja,

int az idő, és minden lény szíve megremeg.

Egymásért és egymás ellen táncolt a kettő, találkoztak a tükörképek, fedeződtek, takaródtak. Mindenütt táncolt egy minotaurusz, meg-megpördült tengelye körül, és mindenütt kiontottak az ifjak, majd megint hátra ruganyosan, s megint bakugrásokkal, arra várva, hogy döfhessenek, és amikor a labirintus mögött leereszkedett a Nap, – vörösen fölragyogtak a tükörfalak. Az ifjú döfött, visszakozott, a falhoz támaszkodott, babonázta a Minótaurosz. Az tett még egypár tánclépést, mellében a karddal megtorpant, kihúzta jobb kezével, baljával melléhez kapott, fekete nyirok csorgott belőle, elhajította a kardot, csak úgy szánkázott a földön, jobbját is mellére szorította, tántorgott, botlani látszott, megint földbe gyökerezett a lába. Megzavarodott. Nem értette, mi színezte meg a kezét, föl nem fogta a fájdalmat, mely a bordája alatt őrjöngött. Csak azt érezte, hogy ez a lény, amely ráugrott és valamit a

testébe döfött, nem szereti úgy, mint korábban szerette mindenki, a tauroszok, a lány, a lányok, – és mihelyt ezt megneszelte, gyanakodni kezdett, már csak azért is, mert gondolkodni nem tudott, hiszen minden dolog, képek formájában vonult el képzeletében, s nem fogalom alakban: mintha valamely képírás jeleivel érzékelt volna. Talán nem is szerette a lány, talán nem is szerette a többi lány a tauroszokat, azért dermedtek meg, azért vándoroltak el. Talán ehhez az új lényhez tartoztak, mely hasonlított a lányhoz, és mégis másmilyen volt, teste csaknem olyan izmos, mint az övé, ráugrott, miként a többi új lény is ráugrott a tauroszokra, és azok, mint Ő, mellükre szorították a kezüket, és fekete nyirok csorgott belőlük. *És amikor a hat másik lány és a hat másik ifjú megjelent, kéz a kézben, úgyhogy a tükrökben se vége, se hossza nem volt a bolyongók hosszú sorának, sőt megkettőződött, négyszereződött, megsokszorozódott a hatalmas este fényében, és amikor társukat megtalálták, aki egy falhoz támaszkodott és azt remélte, végre összeroggyan a Minotaurusz, akkor úgy rémlett a bikaembernek – ha ismeri ezt a fogalmat – hogy az egész emberiség őellene fenekedik, s meg akarja semmisíteni, mert másságuk megbékíthetetlen. Meghunyaszkodott. Úgy érezte, fenyegetik, és hogy ne rettegjen, büszkeséggel egyensúlyozta rettegését, büszke volt rá, hogy Minótauroszt, és azt gondolta, hogy ami nem Minotaurusz volt, az ellene esküdött. Csak minótauroszoznak volt szabad lakniuk a labirintusban, abban a világban, amelyiken kívül nem létezett más világ – mert emlékezetében, falakkal vette magát körül, ahol az istállók tehénmelegének halovány érzete szállongott, ahol fölcseperedett.*

Gyűlölet öntötte el, amit állat érez az ember iránt, aki *megszelídíti, veri, vadássza, levágja, megzabálja*, – ősi gyűlölet, ami minden ember, állati szívében ott parázslék. Nyers, vad harag szökkent a szemébe. Habzott a szája. Az ifjú elvált a faltól, mert halálnak hitte a Minotaurusz meghunyászkodását, halálos sebet vélt ütni rajta, – a lányok és az ifjak körbe fogták és ujjongtak és fürgeteges körtáncot lejtettek a Minotaurusz körül, – a kushadó szörny körül, akinek habzó szájú nyálas haragjára fittyet hánytak – mind sebesebben, mind fennhéjázóbb kurjongatással, mintha megmenekültek volna, mind örültebben, nem

is gyanítva, hogy már *maga a labirintus megpecsételte sorsukat* – hiszen a bikaember halálával, meg se találták volna az egymásba ékelt tükörfalakon a kijáratot – mind vakmerőbben, vélt szabadságuk mámorában táncoltak, elvakultan, mind szorosabbra vonva a rikkantató kört, mind fenyegetőbben dobbantottak a belopakodó éjszakában, amelyben a Minotaurusz már csupán embereket látott, akik haláltáncot jártak, s nem a tulajdon tükörképeit, mivel a sorban gomolygó és hopszoló emberek eltakarták a labirintus falait, úgyhogy kiapadtak azok a tükrök – ekkor úgy érezte a Minotaurusz, hogy a minótaurosok is cserbenhagyták és kelepcébe csalták.

Úgy érezte nem védi meg többé a labirintus. Fújt, forgatta a szemét, harsogott, megfeszítette izmait, és hirtelen magasra szökkent, – nekifeszülve szarvára kapott egy lányt, és – miközben föl-föl villázta – eltűnt vele a labirintus fenekén. Majd – amikor dühtől tájékozva vérmaszatos szarvval visszatért – egy árnyyszerű gombolyagba szorosan összepréselődve találta az embereket: fejüknél már letelepedett a falakra az éhes tolldzsungel, sötét gombolyag, a sötét gombolyag fölött, zsákmányra várakozott a tollas végzet, amelynek krákogása, füttyögése, rekedt rikoltozása és cserregése elkeveredett az emberek rettegő üvöltésével. A Hold éppen fölkelte valahol a labirintus mögött, az éjszaka – az alkonyat sápadt függönyében – kissé kivilágosodott. Támadásba lendült a Minotaurusz, belebökdösött fehér testek puha halmazába, átfurakodta magát, megint döfött, hemperedett, toporgott, dübörgött, föl-fölszurkált, ízekre tépve, taposott el minden útjába kerülőt.

Az üvöltő és sikoltozó embergombolyagot, amelyben a roham pusztított, most a dögmadarak halálos csapata borította el: szakállaskeselyű, dögkeselyű, üstökös keselyű, királykeselyű, kalapos-, kámzsás-, füles-, kopasz- és hollókeselyű, – kondor és urubu – koncot szaggatott, és mohó zuhogás, tördelés, facsarodás, szakadás, szüntelen cuppogása közepette falták az élő emberi húst.

M. megint nekigyürkőzött; miközben mindegyre szúrt a dühöngő bikaember, végtagokat szakított ki az emberkötegből, vért szopott, csontot tört, gyomrokba és ágyékokba túrt, mígnem a szárnyak, tollak, nyakak, szemek, csőrök, körmök és karmok

boglyas felhője föl nem oszlott a holdfényben. Magára maradt a Minotauros.

Holdtól vakulva, megint megpillantotta a hideg falakon saját tükörképeit: fekete árnyként csúsztak és nőttek egybe árnyék-labirintussá a labirintusban. Fölemelte a karját, ököllel fenyegetőzött, intőleg hadonászott, – tükörképei vele együtt emelték föl karjukat, intőleg hadonásztak, fenyegetőztek öklükkel: ez annyira felbőszítette, hogy leszegett bikafejével vaktában nekirontott az első árnyéknak. Áttörte a falat, dühödten kereste a tükörképet az üvegszilánkokban, amely mégiscsak az övé volt, – úgy tűnt, el van temetve a szilánkok alatt. Meglódította hatalmas üstökét, s amikor a következő falon meglátta tükörképét, még mindig nem kapiskálta a helyzetet, újra nekilendült, föl-föl bődülvén, fejfel öklette, mint az imént. Nagyot koppant, őrzöngő, vörösös bölényszeme a tükörképre guvadt, amely pedig őt guvasztotta őrzöngő, vörösös bölényszemmel. Fölberregett, még hevesebben ugrott, és még véresebbet koppant, – hanyatt vágódott. A Hold még mindig a labirintus háta mögött lógott, de átviláglott a falakon, csaknem teliholdként tükröződve bennük, kikerekedett oldalának krátercsipkéi meghíztak, és teli korongja oly gyakorta tükröződött, hogy a Minotauros úgy vélte: csupa kő univerzumba néz, amelyet hegek kaszabolnak. Attól félt, hogy mialatt erre a holdbéli világra mered, ellensége majd talpra áll. Hasára ereszkedett, s az áruló is – noha nem állt föl – hasán gunnyadva csak őt delejezte. A Minotauros tükörképe felé csusszant, mely ugyancsak közelített, kész volt fölágaskodni, és őreá ugrani, miközben azonban árgus szemmel figyelte, kifirtatta a szeméből: ha ő fölágaskodik, nyomban fölágaskodik a másik is. Agyába véste az áruló arcát, vastag bunda, a széles homlokon csimbókos haj burjánzása, az ezer üvegszilánk lepedéke rajta, csak úgy szikrázott kimerevítve a kékes holdfényben, a kurta ívű szarvak, az enyhén meghajló orr vonala, a nyálas pofa, a kékeres nyelv. *Zihált a Minotauros, orrlyuka gőze elhomályosította a tükröt*, amihez odamászott, nem is látta már a tükörképét, és ahogy elhessegette a ködöt, önkéntelenül megtörülte kezével a nyirkos üveget. Megütődött, mikor a sima, rideg felület mögül egyszer csak *előbukkant az áruló óriási bikaarca, homlokával ösztönösen odavágott*, beverte a falba, s

nem érte el a másik homlokot, amely a falban volt s nem a falon kívül.

Gyanút fogott. Hátrébb lépett a faltól, gyűlölködve rávillantott tükörképére, az viszont jobb öklét elzúdította, tükörképe a balját, találkozott a két ököl, újabb ütésváltás, egyforma eredmény, ekkor elzúdította mindkét öklét, tükörképe ugyancsak, végül dobolni kezdett a falon. Dühét dobolta, pusztítási szomját dobolta, bosszú ittasságát dobolta, ölésben lelt gyönyörűségét dobolta, rettegését dobolta, lázadását dobolta, tehetetlen meztelen öntudatát dobolta, mert érezte, hogy minden dolog ellene fogott össze, ami rajta kívül van – érezte, hogy ez a lény a tükörben, amely olyan, mint ő, mégis kelepcebe csalta, mert ez a lény mégiscsak más volt, – megfoghatatlan, érinthetetlen. Noha gyanította már rögtön az elején, amikor megébredt a labirintusban – amelyikről még mindig nem tudta, hogy hologram labirintus, hogy valamilyen titok lappang közte és a tauroszok között, valami falféleség, azonban, mivel táncolt velük, mint a vezérük, királyuk, istenük, véges-végig a tauroszok világegyetemén, erre nem ügyelt, de most, miután magáévá tette a lányt, miután testét a lány testéhez, a lány testébe nyomta, miután a többi ember testét átdöfte és ízekre szakította szarvaival, hogy meleg-vörös nyirok fröccsent belőlük, mint az ő testéből, most megérezte ennek a lénynek a valótlanságát, mely ugyan kelepcebe csalta őt, mégis be volt terítve üvegszilánkkal, mint ő, s talán az ő arca is vérmaszatos, mint az árulók arca.

V. képzet

A meg hasonl ás ké pzete és a megvilágosodás

"Vannak emberek, akik mint a szamarak keményen dolgoznak az érzék kielégítéséért, valójában örültek. Mindenféle szörnyű tettet követnek el, s e tettek eredményeként, olyan testet kapnak, amely nyomorúsággal teli."

Megtapogatta magát, ránézett a kezére: az ő arca is merő vér volt. Bizalmatlanul méregette tükörképét, úgy tett, mintha rá se hederítene, érzete, valami olyasminek tűnt, ami valóságosan nem volt. Megdöbbent, de ugyanakkor kíváncsiság is furdalta. Visszahőkölt, tükörképe szintúgy. Lassan-lassan felderengett benne, hogy önmagával áll szemben. Próbált menekülni, de bárhová fordult, önmagába botlott, önmaga falai zárták körül, mindenütt ő maga volt, lépten-nyomon ő, a labirintus fenekétől a végtelenig tükröződve. Sejtette, hogy nem létezik sok minótauros, csak egyetlenegy, hogy csak egy lény van, olyan, mint ő, nincsen másik: sem előtte, sem mögötte, – egyedüli valaki ő, kizárva-bezárva egyszerre, hogy miatta van a labirintus, és csakis azért, mert ő megszületett, mert tilos volt léteznie olyan lénynek, mint ő, a határfal miatt, ami ember és állat, ember és isten között emeltetett, hogy ne legyen labirintus, hogy rendben maradjon a világ, és ne zuhanjon vissza a káoszba, amiből keletkezett; s amint ezt megérezte, (megértés nélkül, nem fogalmak útján történő emberi belátás, hanem képek és érzetek útján közvetített minótauroszi belátás szerint) összecsuklott, s ahogyan ott hevert, összegöngyölítve (Pasziphaé testében is így göngyölödhetett össze) azt álmodta a Minótauros, hogy ember. Emberi nyelvről álmodott, testvériségről, barátságról álmodott, meghitt szeretetről, gondoskodásról, melegségről álmodott, s egyúttal tudta álmában, hogy szörnyeteg, hogy soha nem részesedhet az emberi nyelvből, soha testvériségből, soha barátságból, soha szeretetből, soha gondoskodásból, soha melegségből, úgy álmodott, ahogyan emberek álmodnak istenekről, ahogyan emberállat szomorúsággal a Minótauros.

VI. képzet Ariadné fonala

„Ne reméld, hogy a bika is ember, akitől e végtelen körengeteg megtanulta, hogy mi a rettenet. Semmit ne várj. A fenevadat sem, ebben a feketedő, labirintus szürkületben.”

"Végezd el munkádat, még mielőtt alakot öltött volna, rendezd dolgaiddat, mert ami kicsi, könnyen szerte foszlik, mert ami törékeny, könnyen eltörik, de amit várnak tőled, könnyen megszerezheted, mivel a nagy dolgok kicsinységekben gyökereznek."

*Így talált rá Ariadné, álmában –
Táncolva jött gyapjúgombolyagával,
ezüst fény nyalábok között,
beszökött a szikrázó, hajnali labirintba –
táncolva ráhurkolta a fonál végét
a szörny-tauros szarvaira –
gyöngéd üveges reggel ébredt –
és vele mintha éppen most születne
ezerszeres tükrökben a nap – a szeme
a gyapjúfonálra szegezve, az vezette,
mintha vörös vérnyom volna –
egy minótauros közeledett lopakodva –*

Így talált rá Ariadné, álmában. Táncolva jött gyapjú gombolyagával, letekerintette, s táncolva, csaknem gyöngéden, ráhurkolta a vörös fonál végét a szörnyeteg szarvaira, ismét kitáncolt a fonal mentén, s amikor a Minótauros megébredt, üveges reggelen, ezerszeres tükrökben egy minótaurost látott a fénynyalábok közt, szeme a gyapjúfonálra szegezve, jött, mintha vérnyomot követne.

Először azt gondolta a Minótauros, tükörkép lehet, még ha nem fogta is föl, mostanára sem, mi az a tükörkép, de aztán kiviláglott: feléje lépdél a másik Minótauros, míg ő fekszik a földön.

Ez megzavarta. Föltápaszkodott, s nem is vette észre, hogy a vörös gyapjúfonál vége a szarvai köré van gombolyítva. A másik közelebb jött. A Minótauros mindkét karját égre emelte, a másik ugyanúgy, a Minótauros gyanút fogott, hogy a másik

mégiscsak az ő tükörképe lehet, majd megint úgy tűnt neki, a másik Minótauros nem azonos ütemben emelte égre a karját, mert a tükörképek egyébként mind egyidejűleg tették ezt, de csatlakozhatott is, hiszen mindketten tükröződtek, a másiknak most hirtelen földbe gyökerezett a lába. Tett egy tánclépést, a tükörképek szintén, mégis, ezúttal több tükörkép is óvatosan vont a lábát, ezt megfigyelte.

Ismét megdermedt s fürkészve leste a másik Minotaurost, mely ugyancsak mozdulatlanul állt. *Gondolkodni próbált.* Megmoccintotta jobb keze kisujját, élesen odanézett; még egyszer megmoccintotta, a másik is megmoccintotta jobb keze kisujját, ez nyugtalanította, tétovázott: úgy tűnt, hamis kézen mozdult meg a kisujj.

Orra előtt állt a másik, de lehetett a másik Minotauros tükörképe is, vagy saját tükörképének tükörképe, ésszel talán nem is lehetett kisilabizálni.

A másiknak, ha egyáltalán létezett, olyan koponyája volt, mint öneki, olyan teste, mint öneki. Megrezgette a jobb kezét, most a másiknak a bal keze mozdult csaknem egyidejűleg, sőt lehet, hogy egyidejűleg. S amint minden lehetőséget meglátolt, hirtelen meglátta, hogy a másik Minótaurosznak a testéhez vagy a tükörképének a testéhez, ágyéktájon egy tárgy tapad, valami bundaféleség, amiről ugyan nem tudta, micsoda, ami azonban mégis bizonyossá tette, hogy egy másik Minotaurosszal, vagy annak tükörképével néz farkasszemet. Fölordított, noha ez inkább bődülés volt, mintsem ordítás, huzamos jajdulás, bőgés és nyivákolás az örömtől, hogy nem magányos példány többé, kizárva-bezárva, hogy létezik egy második Minotauros, nemcsak az ő éneke, hanem egy teljes értékű társ. *Táncra kerekedett. Táncolta a testvériség táncát, a barátság táncát, a meghittség táncát, a szeretet táncát, az emberközelség táncát, a melegség táncát. Boldogságát táncolta, páros létét táncolta, megváltását táncolta, a labirintus pusztulását táncolta, tükreinek és falainak dübörgő földbe süllyedését táncolta, a minótauroszok, állatok, emberek és istenek közötti barátságot táncolta, szarván rezgett a vörös gyapjúfonál, körbetáncolta a másik Minotaurost, aki kifeszítette a vörös gyapjúfonalat, és aki kivonta a bundahüvelyből a tört, anélkül, hogy ő észrevette*

volna, és tükörképei körbetáncolták a másik tükörképeit, amelyek kifeszítették a vörös gyapjúfonalat és kivonták a bundahüvelyből a törst, s amikor a Minotaurusz a másik lény kitárt karjába omlott, abban a hiszemben, hogy baráttra lelt, olyan lényre, mint ő, s amikor tükörképei a másik tükörképeinek karjába omoltak, döfni lendítette kezét a másik, és döftek a tükörképei, s olyan keményen szúrta a hátába a törst, hogy a Minotaurusz már akkor kimúlt, amikor lerogyott a földre.

*villám, hirtelen,
fénylőn, félelmesen
cikkant az égre, mélyből a tör –
rázkódik méhe a hegynek is,
amint betelt az idő!*

Thészeusz levette arcáról a bikamaszkot, az összes tükörkép levette arcáról a bikamaszkot, felgöngyölte a vörös gyapjú fonalat és eltűnt a labirintusból. Nem tükröztek többé mást a falak, csak – hosszan, végtelenül – a Minotaurusz sötét tetemét. Aztán, mielőtt jött a Nap, jöttek az énekes madarak, és megtelt dalokkal a föld.

Felhasznált források: F. Dürenmatt: Minótauros, R. Graves: Görög mítoszok P. Picasso: Minotaurusz, J. L. Borges: Labirintus, F. Nietzsche : Ariadné panasza, Weöres S. : Minótauros,

KÖSZÖNTELEK KRISNA

Köszöntelek Krisna
az égi panteonban,
Köszöntelek Krisna,
mindeneknek Ura,
minden ok oka, a galaktika
és a kozmosz tulajdonosa,
legteljesebb lényeg
tökéletességed – ösvénye:
örök lét, gyönyör és tudás,
legfelsőbb igazság...

Te vagy magad
az abszolút Idea,
Platón rólad mondta,
tökéletes forma,
végtelen idő, energia,
fény, béke, harmónia,
a teljesség patakja.

Az Úr szava, az út maga,
a tudás láncolata,
Vakító mágia,
a lélek univerzuma.

Ma: holnap kezdődik
az újév első napja,
lábadhoz ülhetek-e Krisna?

AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG KERTJE

Kínai Laoce Tao Te Kingje,
az ablak nélküli világ ritka kincse,
mintha Jézus bölcsessége lenne,
könyve – a megszületett tiszta gondolat,
most már az idő végezetéig
mindörökre velünk marad.

Ámde, megelőzött Téged
aki ura volt a Térnek,
a Mester, aki ajándékot adott a szemnek:
kertet álmodott,
keretet teremtett az öröklétnek –
időfészket, otthont
a szellemi újjászületésnek.

A tó ura...
a boltívek, fürkék számlálatlan sora –
az örökkévalóság udvara befogad,
a sárkányok városa hajlékot ad,
menedéket,
a kert szellemét kereső
áldott gyermekének.

Tao Te lebilincsel és fogva tart
a tér-idő kihasított pixele.
Az időporszem zizzenése, halk nesze,
az álomi világ üzenete.
A szépség és gondolat születésének helye,
a teremtett látvány, mint tűnő szivárvány –
nem csak a képzelet játékszere;
A maradandóság kezdete,
az első lépcső: a Kezdet:
a szemlélődő ember égre tárt ablaka,
ahol a felsőbbrendű énnel ismerkedhet.

Nem az abraka-dabra hívó szava,
nem a teremtés bűvészinasa
kápráztat el varázslata eszközeivel,
körülvesz a megszakított idő lebegése,
a megszabadított tér, a vízben megkettőzve,
a szépség szentélye, teremtett szigete:
a titkok átszellemült kínai kertje:
a paradicsomi lét édeni üzenete –
Egyszerre látod és érzékeled magadat
és az utat, mely magával ragad,
és ha Tao szava szólít,
szellemed feltámad – utat nyit,
teret ad egy másik világnak.
Távol kerül az ösztönök Bábele,
elnyugszik a szív, a zaklatott elme,
magába merül a szellem tündöklő tengere:
Tao menedéke
az átszellemült titkok kínai kertje,
ahol a képzelet ikonjai tanítanak téged,
ahol belső akaratlan csendben
ma is tanítványok ülnek rendben.
A szemlélődő lelkében zajlik az erő,
mozdulatlan hull az idő permetje,
mossa a köveket a lágy eső,
minden pillanatban
idegen és mégis ismerős,
kettős tükörképek léphetnek elő...
Kínaiak tanítója bölcs Lao,
mit szólított lelkedből elő Mestered –
mire tanított a Tao?
Feng Shui, Sin Fei, Jin-jang, víz és kő,
jég és hó, hideg és forró,
nyár és ősz: lebegő idő,
és mindenütt Tao, az örökkévaló.
Szentélye a titokzatos kert,
ahol a képzelet néha elcselleng,
A Tó képeket csalogat elő,
testetlen harmóniát,

A szellő meglebben
és megroppan egy ág,
villan a fény,
és megérint valami különös varázs.

Miniatürizált díszletek:
zsugorított fák, víz és füvek,
kifinomodott vonalak,
egy hasadék, halak, egy pad, ablak
és víz – bármerre néz
(hiába keresi helyét)
a szem hiába kutatja a szél rejtekhelyét.

Mindenütt tükröt lát,
rejtett harmóniát, formát,
és meglepetés minden lépés:
új felfedezés.

Nem a virágok, ligetek, karcsú fák,
nyírt füvek figyelmeztetnek,
delel: megállt az idő –
itt együtt van képzelet,
látvány, gondolat,
színek vonalak és művészet tanítanak.

Minden beavatott tudja:
az első lépés kapuja
soha nem nézhet nyugatra.

Csak ha hideg naptüzek égnek
a szemekben és a rideg dombok felett,
A szemlélődő látomás bíbor alkonya dereng.

A Nap és a Föld holdja
egymást váltogatja,
az időóra tiktakja,
az alkonyi és hajnali séta,
a rituális tea,
mind-mind az időt darabolja,
alakítja az ég,
a feszültség fullánkját kioltva,
míg felfénylik a nap kapuja...

Itt nem faragott kövek néznek szembe,
hanem, amit az idő rontott,
alakított, rakott egybe –
Itt századokon át költők, remetéik éltek,
(akik nem rímeket mértek,
mércéit az egybeesésnek)
akik nevet adtak a fénynek,
árnyaknak, tavaszi szélnek,
formát a zenének, emberi beszédnek,
szavakat az erénynek és bölcsességnek,
selymet az ecsetnek, nádnak,
halhatatlan üzenetet küldenek a mának.

Te, aki ura vagy az időnek,
és Te, aki ura a térnek,
örök ajándékot adtatok – kínai bölcsek –
az emberiségnek.

Laoce! köszönet és hála,
a tisztelet
felírta nevedet az örökkévalóság falára.

Laoce: bölcsek bölcse – nap szülötte,
nem halványuló fényt hoztál
küldöttként közénk a Földre.

AZ ORLEÁNI

Árad a szüzesség kagyló szomorúsága
a has horpadt
a medence árbocai közt feszülő bőr a laza vitorla
rőt hajad krétázza üszökkel a hamuszín eget
és e fáklya vak holdként világítva remeg

Által lépve a krisztusi poklot
elsüllyedt szigetek között jársz
körötted a lobogó láng
de még nem érinthetett meg forró csókja
sápadt tested fehér viaszába égett a lázas remegés
melletted vad táncot járva pávázott a halál
de hiába
mert elragadott tőle a boldog öröklét

Gyúrt szárnyú pilleként megperzselt a láng
de az emberi bűnben elégve Főnixként
újjászülettél a sátáni gubóból
álszentté taszított az utókor
mert nem kellett a szívednek se éj
se sötét szerelmek kívánt bizánci csókja
melletted a király pojáca
bábu volt csak...

Te láttad a kármin vértenger apályát
és a szörnyű ragályt
csodákra kárhoztatott Téged tisztaságod
megszégyenült körülötted a pőre világ
s most elapadt versként állsz magadban
tetőtől talpig lecsupaszítva a máglyán
letört virág: et ce téra...et se terra...
Te földre szállt angyal...

A LÉT, NEMLÉT ÁLMAI

A fáraó mosolya

Uram, fehér szobádban rácsok mögött állok,
tudom, kérdésekre kérdésed a válasz,
körös-körül minden rést bezárok –
nem kell! – kirekesztem a világot

Kié legyen a világ?
gyermekemnek odaadnám –
csak ne történjen rosszabb vele,
cseng fülembé kétszerezve,
hogyan búcsúztak kétségbeesett
kincskereső dédapák,
bátorítva egymást csikorgó fagyban
'49 telén és 56-ban.

Madagaszkárban és Amerikában
elhagyott kikötőkben állva,
nyikorgó pallón integetve,
a gomolygó ködben kiáltva árván,
elcsukló hangon – gyökértelen,
Ahoy-ahoy drága cimborák!
Szép hajnali elutazást!

És így repültek el egykor a látogatók
az Űrön át, ahol már várt reájuk
egy ismeretlen, más világ.

Szabad vagy már!
élhatsz életuntan, mélán,
észre sem véve az utat,
ahol szerencséd halad.
Megveheti fiad arcmásodat,
markáns gipszmaszkodat –
vagy veheted a kalapod,
nem tartóztat, nem mond senki ellent...
Ennyi az egész?

Akit a korszellem felkent...

Annak a sok is kevés, a többi máz:
(az élet: élet, se több, se kevesebb)
színház a világ, rongy és kócbabák,
a törpelét boszorkányjátékai,
és őstermékeik még múmiák!

Már ismerték a kétféle mágiát,
gyolcsokban, illatos olajokba mártva
kőágyakban pihennek, időtlen
szarkofág mélyében, pecséttel lezárva,
utaznak az örök idő óceánba.

A szfinxek királyvölgyében megáldva,
átkelve az időtlen nemlét birodalmán,
mennek ötszázan feltámadásra várva,
minden léten által az őshazába...

Míg felszáll a por,
a borzongó fényben,
a spiritiszta üzenetét hallgatom:
„Tut-Ankh-Amon tisztán
megőrizte titkát” – nem nyílt meg
idő előtt a sírvilág.

A királyok völgye felett a Fáraó átka lebeg:
Megvédték halotti otthonát az őrzőszellemek.
Miről beszélnek ezer éveken át
a jelekkel telerótt kövek?
Kinek üzennek az ősi Istenek?

A fény és sötétség birodalma,
a föld feletti és alvilágok ura:
Ozirisz és Ré Istenek titka: a teljes körforgás:
az élet és halál misztériuma.
Az ősforrás a minta, mely a hitet megalkotta
Egyiptomban és Babilonba,
de miért jött el az istenek alkonya?
Talán, mert az embernek a jövő felé
egyedül kellett elindulnia?

Tut-Ankh-Amon termei szűzek,
kincsei érintetlen hevernek,
nem emberi szemeket kísértének –
csillogó aranykarát
nem oltja már szomját, amikor
prédája lett az egész világ...

A Fáraó termeiben mindenfelé
tompá aranycsillogás
veri vissza a lámpák fénysugarát,
a szarkofág arany maszkja felett,
a balzsam átható illata lebeg,
de amit megragad a képzelet?
nem a mérhetetlen arany kincsek,
csak egy szerény megható lelet:
A tekintetek tüzeiben,
a színét vesztett virág kérdése remeg –

A négyezer éves koszorú száraz levele,
a csokor, vajh nem jele-e?
a Kedves mindent túlélte szeretetének?
A szerelem és hűség utolsó üzenete-e?
az ifjúnak ott a sírboltban,
most már örök nyugalomban.

A Fáraó arcán kéreg lett a ránc,
ami mögött feszül egy hajdani pillantás
titokzatos, megértő mosolya,
még itt lebeg mindenén túl –
az aranyképek bilincsébe fogva –
a kezek finom mozdulata,
az emberi lélek különös halk szava,
a leszakított virág hervadó illata –

Hiszen a sors ifjú életet tört derékba...

VOLTAM MI NEM LEHETTEM

repültem álmomban a régi kertben
magasan fent a fák csúcsa felett
megállt az idő reszkető szívemben
idézve múltó dajka éveket...
voltam mi nem lehettem többé soha
rét éneke csillag álom olykor
Patkó-betyár máskor fogoly katona
ki távol a gyermekére gondol...
repültem mindig mint Te is – nyugtalan
a rózsa-alkonyatban láttalak
feléd kiáltottam szinte bomoltan
de Te sebesen nyargaltál úttalan...
 oly árván elhagyottan vártalak
 míg égbe tűnt az éji árnyalak.

VALAMI FÉNY

Valami tegnap rámsugárzott,
Suhogott lágyan vállam felett,
Ne keress, mégsem angyalszárnyat,
Ha fejem körül is fény lebeg!
Csak volna elég egy kívánság,
Vagy biztosan tudni: érdemes.
Ne kínozzon bizonytalanság,
Elmúlik céltalan – vége lesz.
Kilendül s visszatér az inga,
Kétkedni, többé nem szabad,
Hitem, ha mégis meginogna?
Szeretet emel köré falat,
 S míg fény rakódik csontjaimba,
 A lélek kincse ad jutalmat.

NÉPHARAG

Bastille ostroma: 1 7 8 9

szótalan	néma
harapós	férfiak
jönnek	az úton
minden jaj	felriad
láncokat	csörgetnek
minden fél	siet
szemükben	tél van
aki él	megfizet
kés és fejsze él	kél a holdban
újra	éj-fél van
pengénk	égi delén
vésztejes	az idő
lélek	harangoznak
rádől a	szuronyokra
örültek	Ők
telik-telik	a vér
és	könnycsatorna
ez a harag	harang napja
élrevert zúgás	kong a fejekben
ez a népharag	napja –
átverés	visszhangozza
féktelen	félelem
leng	a szemekben
fekete	gyűlölet
eszméletlen ég	fél a népsereg
elhagyta	rejtekrét
lendül	legyen
fenn akad	bármi
mindegy miként	halnak meg
fűbe kik	harapnak
ölni	akarnak!

XVI. LAJOS HALÁLA

őrtorony – távoli
városok lámpafénye
HATÁR-IDŐ-HATÁR
 remény: hajnali menekülés
rohanás – Anglia vár
 már hiába
csúfos kaland – felismerték
nincs bocsánat
bilincse bekattant
tudta mi vár rá
mindenre készen áll
ideje lejárt...
csigalépcső
égő áldozat, fáklyák
látta a felindult tömeget
emlékezett –
 a szélben lengtek
 a megfeketedett tetemek
most elvonulnak előtte
a rettenetben égő vádoló szemek
őt vádolják
az élő és holt tekintetek
most már hallja átkaikat
 ártatlanok voltak?

gurul, gördül a gondolat
fölszikrázik az a nap
mikor mint kisgyermek
még lelkesen lepkét kergetett
még most is látja
maga előtt a színes szárnyakat
szerette a virágokat kerteket szobrokat
 és a hűséges agarak –
 mennyi emlék?
 mindenre emlékezett

hangokat hall távoli szavakat
hófehér éjszakába zengő harangokat –
a hóhér lépte alatt döng az ácsolt padozat
ez visszarántja –
a fanyar fenyőillat az orrába csap
csípi szemét az ázott fűrészpor
mint régen egykor
az ősi sziklatemplom fanyar kátrány illata
az izzadó kövek – a gyantás szövétnek
és a tömjénfüst ismerős szaga –
torkát fojtogatja az emlékezés:
apja síboltja ahol lobogott a sötét
ott fekszik örök nyugalomba'
bekötötték a szemét
közeleg a vég – tudta:
nincs menekülés
homokórája lepereg
hallja: fülében pattognak az erek
szíve alig-alig ketyeg –
hideg verejték önti el testét
ürességes émelygés
tör fel gyomrából – görcse
felszáll az agyba
hideg és láz rázza
feltépi ajkán a bőrt a hideglelés
jeges eső veri szemöldökét
remegés szorítja torkát homlokát
tudja már nem bírja soká
hátrakötötték kezét
levágták haját: megkopasztották
ez embertelen – miért kínozzák?
hiszen (régen) készen áll
vérpád és áldozat
miért várakoznak?
már felolvasták ítéletét:
rásütötték a szégyen bélyegét
felvonva megfenve vár a kés –
az éhes penge guillotinja

hallgatja a tömeg miként átkozza
galázza királyát királynőjét –
a mindig zajos csőcselék
a halálát vérét akarja –
megindul a hóesés
micsoda tél: hó és eső
jégverés *január 21-én*

zsibbadás vett rajta erőt –
de most váratlan izzó fájdalom tör át –
hallja még a szisszenést – hideg a fém
szilánkokra hullik a világ
milyen vakító a fény
valami gát szétszakadt
valaki szánalmasan kiáltott –
talán ő volt? még mindig ő volna az?
alig érzi – becsapja az agy – ennyi csak?
markol keze – tudja valami elveszett
minden jéghideg
a szenvedés kövei szétgurultak
ím elvégeztetett –

de mi ez a sietős hullámverés
a tudat még mindig él?
rohan súlytalan egy örvénylő alagútban
kitágul a tér – valami űzi szakadatlan
vonzza a fény
most már tudja : átszakadt a fal
elnyelte a határtalan
elszállt a zengő robajjal
megszabadult? csend és béke van
végtelen nyugalomban
szelíd álomba szenderült – az úrbéli
másvilági tájakon – nincs semmi fájdalom
de nem szűnt meg – tudata csak elmerült
és elkeveredett
téren időn kívül alaktalan
csak láthatatlan árnyéka lebeg...

A LÁTOGATÓ

Az idegen a Plejádákon élt, de most eljött közénk, fényes, szárny nélküli űrszekerén. Milyen fehér, halszállás volt az ég? És a hajó csillagportól fátyolos, fakó. Meteorfelhők karcoltak rá páncélt – ezüstös pókhálót. Körülötte még pattogva szikrázott sok száz, s ezer volt. Mikor áttört a gép a kék bolygó légkörén, még lobogott a Napszél az Aurora Boreális mágnes mezején, még súrolta a sugárözön az égbolt peremét, de már alámerült a Nap a láthatár alatt. Felkelt a Hold, és a fáradt útitársak, a reszkető állócsillagok már mind-mind a távolban ragyogtak. Örvénylett a fény a táj felett, puha párákba öltözött a Föld, amikor az űrhajó megérkezett.

Hosszú volt az űrutazás. – Otthon, talán már el is feledték? És tudja rég, itt sem vár senki reá, nem köszöntik jöttét: sok szerencsét, üdvözlégy idegen! Nem hívják: légy nálunk vendég! Senki nem kíván jó estét, álmodó holdfényes éjszakát. Ahogy besötétedett, megkerülte lassan a föld udvarát, ellazultan sokáig lebegett a nyüzsgő esti városok felett, a metropolisokkal, most még csak ismerkedett. Tudta, holnap minden bonyolultabb, nehezebb lesz, de talán reggel a földiekkel megismerkedhet. Kíváncsian szemlélődött – közben a fáradhatatlan készülékek, komputerek mindent mértek, elemeztek – életében sok-sok lakott, vagy halott bolygót látott, de most kirándulásra jött, hogy megismerje a különös, hírhedt földi világot. Feltámadtak a kutató ösztönök, fokozódott benne az izgalom, amint közeledett, a várakozás szinte észrevétlen, lassan rátelepedett. Most már észrevette a városok fölött terjengő szürke füstködöt, majd meglátta monitorán, amint az éji tenger egy távoli pontján fényes sugárzás pulzál, atomrobbanás? Baleset, vagy háború talán? Ám csendes a víz a sziget körül és néptelen az óceán. Behangolta a TV kereső csatornát – tucatnyi adót talált. Micsoda hangzavar, erőszak kavalkád: égen-földön mindenütt harag és pusztulás.

Egy városban aknák robbannak az utcán. A tereken emberek hevernek, most ért találat egy mecsetet. Szegény szerencsétlen lények, mindent tönkretesznek. Lehajtotta fejét,

arcát kezébe temette, szégyellte magát: ilyen még nem történt vele, cserbenhagyta teste, könnyezett. Lehangotha, amit látott, most már emlékezett: útja előtt mire figyelmeztették űrutazó kapitányok, akik ismerték a földi világot: „itt minden figyelmes jóakarat csődöt mond, egy alkalom kevés, hogy megismerje valaki az emberiség különös zaklatott életét”. Túl sok a rossz és alig orvosolhatók a bajok. Ezer év óta mindenki megbánta, aki beavatkozott a földi világ dolgába. Pedig volt, aki megpróbálta: Gilgames, Prométheusz, Jézus és sokan mások, de arról nem szólnak a híradások, végül mind kudarcot vallott. Ezen a földön: szenvedés, tévhitek formálták az életet: sebek csalódások és kudarcok hagytak a génekben mély nyomot s blokkolják a javító programot. Gondolatait, hirtelen vészjelzés törte szét, műszerei mutatták, bemérték, és már tüzelnek is rá, közelednek a föld-levegő rakéták. Magasságos űrbéli ég! – ezek nem tudják, hogy csak egy gombnyomás és nyom nélkül tűnik el az embervilág. Eltörölhetné a városokat és ezt az ellenséges dühöt, de nem ezért jött. Bár tudta, nem kap majd virágot, erre mégsem számított, nem késlekedett tovább, ebből elég volt, felvonta az űrpajzsot, felkészült a riadóra és postázta a küldeményt vissza a feladóra. Figyelmeztetés nélkül megtámadták és még azt sem tudják, honnan jött és mit akar, űrpajzsa kit takar? Háborút kockáztatnak, éretlen ésszel, tűzzel játszanak.

Haragos volt és csalódott, a hosszú úton hiába fáradt, és hozott ajándékot az űri éjen át, megcsúfolták jóakaratát: „no way out”: nincs kiút – suttogott – de nem szeghette meg az űrszabályt. Ne árts! Elindult, és lassan gyorsított, még egy ideig kedvetlenül nézte az egyre távolodó földgolyót, szaporább lett lélegzete, nem ismerte eddig ezt az érzést, szomorú és tanács-talan volt. – Idegenként, már mind eljöttek a távoli rokonok, amint hírét vették, mint vajúdnak a földi humanoidok, hogy megsegítsék a forrongó, különös kék bolygót. Később mind elmentek, mert itt nem működtek, a más bolygókon bevált tapasztalatok – belátták – oly bonyolult káosz ez, amelyet a mohóság dzsungel láza kétszerez. Valami fátum lengett a Föld felett, nem akar már segíteni senki, ki is tudna ily tömeget átnevelni? Az idegenek előtt, már csak egy cél lebegett: amíg lehet megőrizni a törékeny életet. Nem használt sugallat,

látomás, átadott tudás, s annyi óvatos beavatkozás. Szomorú volt látni, amint gúzsba köt a konok hitetlenség. Miért nem tud megtisztulni ez a világ? Miért nem leli útját az emberiség? Hol vesztette el Ariadné fonálát? Nincs segítség – kérdezték az Argonauták? Nincs az embernek reménye, csak szüntelen robotol az elszánt sokadalom? Egyetlen célja van a túlélés és fut ámokfutóként kijelölt célja felé. LSD? – vadkender? Jól mondják, bünteti őket az Isten. De ki mondja meg, véget ér-e egyszer ez a börtön – az emberi szenvedés történelem a földön?

Igen, igen kell, legyen: igen

mert nagyon fáj: a nem

Igen kell! Legyen igen!

Remény kell...végre

Így hát' igen-igen: így legyen!

Válasszatok! Igen?

Most már legyen ilyen: igen!

No lám? Igen, nem? Igen.

Megoldja a számítógép értelem.

Bár legendák őrizték a látogatást,

s erről vallanak a próféciaák,

még túl sok a titok,

mégse keressünk varázslatot,

fogadjuk jószívvel a dogon jóslatot –

szellemisége az ember javára lehet.

Igen, a szárnyaló képzelet,

mint világítótorony fénye,

új világképet vetít jövőnk egére.

Ki tudja? hová vezet az ember útja,

itt a földön és a csillagokban?

Eljut-e távoli galaxisokba,

ha nem törli el létét egy végzetes tragédia?

Lesz-e még ideje, ha eljön a záróvizsga,

az ítélet napja? vagy átveszi helyünket

egy javított formula?

Látjuk-e végre a célt, lesz-e újjászületés,

vagy palackposta viszi el létünk rossz hírét?

Van-e esély, hogy felderül a kép,
mely után új horizont bontakozik elénk?

Mennyi kérdés? és a válasz csak egy „lehet...”

Amit ma tudunk, nem elég,
még az élethez is kevés,
már alig halljuk a teremtés ütemét,
a kétely ámokfutása veri szét
a bölcsesség józan szellemét...
még minden lehet...szól az üzenet,
az ember arra született,
hogy benépesítse a földet,
majd minden jó és rossz tapasztalással,
érett szívvel, ésszel és tudással,
a kozmosz gyermekeként a Galaktikában,
a világegyetemben elfoglalja helyét...

Tied lehet ember a csillagos ég,
ha majd felemel szellemed ereje?
ha majd nem gyötör többé félelem?
tied lehet jövőd egésze,
de mondd, mivel töltöd időd ma még?

mp

KIZÖKKENT AZ IDŐ

Kizökkent az idő,
elhagyta értelme gyermekét,
s az értelem is a régi idő
otthonát siratja még,
mert nem tudja, mit akar,
csak, mint a füst fanyar illata
szimatolja kihúnyt tűzhelyét.

Mert fáj a harc az életért,
néha, semmiért, életekkel fizettél,
de az ember élni akar!

Ki volt az első őrült, aki
harcolni akart?
erő jogán venni békét:
legyőzni másokat?
harc, harc, harc – harc és akarat –
mennyi konok, bajkeverő indulat:
sorvasztó láz: birtoklás, ádáz
mohó szerzés, cselvetés és zsarnokság,
semmi lét,
bagatell lábnyomokban vergődik a világ.

Mérgezett kút:
szememben könny ragyog:
lűktet a csend, szívem lázasan dobog:
lábam milliárd éves füveken tapos:
fák között a táj szelleme riadtan figyel.

Száz éve már, hogy baj bajt követ,
elpusztult erdők, kiszáradt nagytavak
helyén, sivatagokat foglal a garázda,
felelőtlen gazda: olajat kutat,
s szennyezi a tenger fövenyét
vegyiművek garmadáival.

Tűzhányók orgonáit lekörözve
szénhidrogének és kénoxidok égnek,
tornyosulnak égre, míg gyilkos terhüket
savak könnyezik erdőkre, mezőre, rétre.

A leigázott, denaturált Föld után,
Most elpusztítjuk a védtelen eget:
A végzetes csapásért kapunk új tudást,
S jutalmul hozzá, freonok és hajtógázok
Hozzák a halálos, ultra-viola virágot.

Az áldott napsugár
gyémánttűvel szúrja bőröd, szemed:
Testvérem, mondd, mi lesz veled?
Lesz e holnap?

A fejsze már fajunk törzsére vettetett,
Lehet, hisz' vérében AIDS is csörgedez,
Végül a vas éles suhanása,
És lehull a természet legszebb ága...

GYERMEKJÁTÉKOK

*„A Ti hitetek ne emberek
bölcsségén, hanem a lélek
erején nyugodjék...
(Pál 1. lev. Kor.)*

Ha hit nélkül él az ember? Gyermekek
Szívében kevés a jóakarat –
Körülveszik láthatatlan falak –
Ahány nap, annyi kárhozat büntet.

Gazdagságot, sikereket kerget,
Dőre dicsőség, erőszak foglya,
Az önzés lidérce fojtogatja,
Lelkéből kihullik a szeretet.

Vad ellentmondás tépi életét,
Kétségbeesés szedi szét esztét,
Már nem érti az új idők szavát,

Ferde ösztönök és hamis eszmék
Csúfolják és szégyenítik nevét:
Pokolravaló! – harsog rá a vád.

MIÉRT GONDOLJA AZ EMBER?

Miért gondolja az ember?

nincs lehetetlen, a maga helyén
teremt, mint az Isten.

Amit létrehoz, tökéletes: szerszám,
bűntény, vagy csodafegyver.

Az ember, miért gondolja, hogy elég,
ha valami, bárminek, végéhez ér?

Nincs többre szükség?

Mintha nem lenne többé tét
megérteni az idő üzenetét,
mintha másban is volna cél?
és nem csak az ész tudja nem elég
eltölteni maga idejét,
és hagyni, hogy a mások helyén,
minden csak élje és cserélje történetét.

Azt hiszi, ha valamit elér,
az megalvad, mint a vér
és változatlan, mint kőtáblán a Törvény –
nem tudja a tudatlan,
e gondolatban: szellemi alámerülés,
nem a teljesség – a mozdulatlan.

Ha nem látja be az ember,
élete változás és küzdelem,
életútján szüntelen haladnia
és választania kell,
ami körülveszi, a teremtés:
a parányi és a hatalmas – végtelen,
felfoghatatlan teljesség – és a láthatatlan
tökély-isten sem védi gyarló életét.

Ha nem hiszi a balga?
sorsát maga birtokolja?
szellemét csak bitorolja –

Elforralja hitét, bizalmát szétszítva,
megrontva – „másokra bízva magát” –
megalázva úgy él, mint haldokló alga
a langyos korall atollban.

Csak az örök vándorok
kelnek útra, kora reggel,
nárciszos, márciusi szelekkel:
Városalapító Nagy-Sándorok
a csillagokig jutnak el, ha hívja őket
az ismeretlen, a Tejúton párálló ködökkel.

Lelkük mindig máshol jár, távol,
messze-messze a világ zajától:
sivatagi hőségben szikkad
és porfelhők nyomában halad,
de úton érheted, akkor is, ha fagy,
és csak az Aurora boreális mutat utat,
nem a Nap.

Hű társa a hó és homoksivatag:
Bármi legyen a kihívás,
a nagyszerű feladat,
megpróbáltatás nem töri meg,
Ő tör utat, előre halad,
ha befonja lelkét az akarat,
századszor teszi magát próbára,
latra kerül tapasztalata, tudása –
a lehetetlent kísérti meg,
hogyan bizonyítsa magának és a világnak:
az embert semmi nem győzheti le,
teste elpusztulhat,
de lelke hajthatatlan, elszánt és szabad!

Ösztönét igába hajtva,
csak a szellemi dicsőség igazolja –
nem semmiért vont a magát kínpadra.

Az Őstermészet gyermekei Ők,
újat keresve, kincseket találnak,
a Föld nem zárja el tőlük titkait,
megnyílik előttük minden varázslat.
Amarok nyomában haladnak,
ahol fátyolos a Nap, ahol rénszarvas-
és kutyaszánok szállnak a márvány ég alatt.
Csordákat hajtanak a szikrázó havon,
fent északon, a világvégi partokon,
ahol tengerbe ömlik a Yukon.

Hópárducok ösvényére lépnek,
hol a mongol puszta tör az égre,
hol Tien-San szelleme ül a bástyán
a Choma Lungma kristály trónján...
És ha a világ titokzatos tetejére érnek?
a Himalája jégtaolóján,
ahol megfagy a lélek és elhal az élet
a szellemektől mit kérdeznak?

A világ nyitott könyv előttük,
lenyomatát génjeikben őrzik,
amit találnak, jósszívvel, kéretlen adják,
tisztá kézzel, és vissza sose' kérik...

Átjárja őket az Auróra – napszél
hívja lelküket magasra,
az égi pásztokra és feljebb a Napra.

Szemükbe költözik a fény,
árad, játszik a tünemény,
lebben, zizzen az északi szél,
Már gyógyul a lélek, éhes a dalra,
feltárul a lélek ékes szavakra.

Ők azok, kik elindulnak,
és megjönnek, mint mesebeli
betlehem-i három királyok,
mert választott lélekkel érkeznek,
kincseknél gazdagabb világot
álmodnak az embereknek.

Nem tudjuk, mi az oka? – miért
övék a teremtés hagyatéka?
nevüket őrzi a föld minden hegyfoka,
a csillagok és az országutak pora.

Ők azok, akiknek lelkébe ír a Nap,
mikor hajnalban keletre tartanak.
Szívükben, egy jövőt váró gyermek él,
kifürkészik a jövő üzenetét,
alkotnak, teremtenek, útra kelnek,
hírnökei az álmodó időnek.
Ők hajtják a nagy-idő kerekét,
tapasztalatot és tudást szereznek,
reménységet az embereknek,
a MINTÁT,
a tiszta emberséget
örökül hagyják a Jövőnek...

MÁNI AZ ÖRÖKÖS

Födetlen arccal szólok hozzád,
Szabadon száll fohászom, mint a láng.
Krisztusban újjászületett ember,
Kinek a bűn bilincse ismeretlen
És Jézus lelke fénylik homlokán.

Pál lev. a Galatákhöz

REQUIEM EGY PATAKÉRT

Titkos erek táplálják?
vagy elszívják erejét?
Sötétlő, távoli hegyről jön,
vagy egy tisztás bokrai közt
kikutathatod tán születése helyét?

Csak olyan, mint nyugtalan álom,
mely felszínre tör és élni akar,
csendesen, olykor, mint bűvó patak,
majd rohamra lendül s sziklafalak
kőmedrében tajtékot kavar.

Sóhajós erdők sűrű magányát
felveri játékos csobogása,
megitatja a nárciszokat,
a megriadó ősutákat,
és vadvizeket nevel áradása.

Névtelenül, elhozza magával
az élet áldott kristályvizeit,
partjait vesztve a völgyek alján,
a nyaraló madárvilág elé,
tocsogókba teríti szét.

Illatos rétek kísérik el útján,
rovarok felhőzik, zsongják körül,
tarka pillangók és villanó fecskék
csókja círmolja tükrös testét –
szelíd ölen a lét elszenderül.

Régi tanyák odaülnek mellé,
meghallgatni, mit üzen az erdő,
álmot is sző majd halk susogása,
ha eljön az idő esti gondolája,
s áldott nyugalomra hív a Teremtő.

Holnap már vége a Tündérvilágnak,
ligetekben búcsúznak az árnyak,
holnap elszökik pataktól az erdő,
a sátoros nyárfák, a virágos mező,
az alkonyi álmok holnap messze járnak.
Holnap megkezdődik vesszőfutása,
rabul ejti vízét az ember világa,
eltakarják rácsok felette az eget,
elnyeli létét a városrengeteg:
az élet-vízét beton alá zárva,
majd börtöne lesz önnön kalodája...

KŐRE HULLOTT MAG

Kőre hullott mag, fodor a folyóban,
játszik a lét az idő forгатagán:
inga, fénysuhanás, gyöngyöző hab –
ne akadj el lélek, te fuss csak tovább!
Teljes az Élet, töredék a halál.
Rézszínű vágyak lobognak a Napban,
len-láng sörények és szodoma tánc,
leroskad a föld, már kérges alattam,
vergődik az élet és terjed a láz.
Jaj! férges a vérünk, korhad a magház,
lepereg a sorsunk, vajúdik a nász.
Nem segít Isten, lesújt az igazság,
iszonyú terhe, bűnünk hordaléka,
pusztít, ingerel a tébolyult vadság,
hétszer égett Trója! – a sors játéka?
és Hirosima autodaféja?
Szakadjon meg bűnünk láncolata,
éretlen álmok, vágyak áradása,
nézd ősi városok elpusztult sorát,
s hódító eszmék örök tanulságát:
önmagunk vagyunk a szenvedés oka,
kezünkben van létünk, sorsunk záloga.

Ha nem öljük meg szívünk tébolyát,
infernónk lesz e humán planéta,
mert fogytán a lélek, kialszik a láng,
ketyeg a végzet, hasad már a héja,
átkozott vakság és örök adóság –
a keresztért, világért – gyilokra jár.
Kőre hullott mag, fodor a folyóban,
billeg a lét az idő zuhatagán,
ing a sugárzás, még kérlel a hang:
ne szakadj meg élet, menekülj tovább!
töredék léttel, de vérszagú vággyal
konok emberi énünk arculatán,
romlott jelekkel, nem lesz szabadulás...
Teremtés! Műved nincs még befejezve,
és Isten sem tud segíteni rajtunk,
talán a sorsunk sincs még feljegyezve?
csak vár időnk, míg meg nem változunk,
csak merengve vár, még megváltozhatunk?

TÖRÉS PONT

Tolvaj járt az éji kertben,
Letört virágok halnak némán,
Örvénylő csend és sápadt reggel
Koldul a télben – felsír a magány.
A Hold ezüstje rezzenetlen –
Az ezredvégi csillagórán,
Már gyűlöletben megkövülten,
Ős-átok ül az ember fián:
Káin és Ábel: kés a kézben,
És hány féltékeny törzsi isten
Örködik a csillag-éjben?
Mert csábít az éj – árnyék és vér –
A Káin ősök öröksége
Fellázad, gyilkol szívünk mélyén.

ÁRNYÉKVILÁGBAN

Menjünk hát vissza az ősi földre,
Mikor királyi pár volt Nap és Hold,
Ahol a szépség és erő lakott,
A mának éltek, mégis örökre.
Szívükben is bilincseket törve,
Szemükben sugárkéve lobogott,
Mégsem volt közöttük egy se' boldog,
Ha lelküket félelem gyötörte.

Keresni, merni, ha már elveszett,
De életet váltani nem lehet,
Már régen nem értjük mit mond a Hold,
Bár fejünk felett tűz ragyog, s égi
Csillagport szór reánk az éj, mégis,
Az ember árnyékvilágban bolyong.

KI VÉDI MEG A SASOKAT?

(Ki látta már a sas halálát?)

Ki látott sast, mely fészkéhez repül
csőrében zsákmányolt eleséggel?
Ki látta a zsákmányszerzőt,
amint penge-lét éles késeként
erőterében rohamra lendül?
A sikoltó, ásító téren át,
milyen ösztön vezeti rohamát?
Ki tanította: örvénylő időbe
hullani a halálos zuhanást?

Ki látott sast fészkéhez repülni?
csőrébe vett vízzel és reménnyel
repülni esőben szelekkel szemben?
repülni golyók keresztüzében?

Szárnyal bátran minden rémségen át,
de amikor végre fészkéhez ér,
vak tébolyában mindent felzabál?
A természetben, törvényen kívül,
vad dzsungelében csak az ember él
rosszat, jót kiélve – igen – idült
vággyal pusztít rég e sártekén.

Már megkezdődött a vég nyitánya,
még sincs sorsunknak kapitánya,
Ki védi meg a sasokat holnap,
ha kobalt ég alatt nem süt majd Nap,
s a törvényt tisztelők elhullanak?

A víz, s a jég elszökik – minden kék
delfin-sikollyal menekül, a szél
lezárja bolygónk kék szemét, s a lét
nyom nélkül elhagyja kékcstillag börtönét...

ŐRIZD MEG MAGADNAK

Az időtől terhes karcsú hajókat
hajtja a szél napnyugatnak,
hajtja még a remény
és a rakoncátlan, tiszta, déli szél,
a romlott gyümölcsöt termő, Éden felé.
De nem vár ott senki a parton,
már rég nem kedves vendég az idegen.

Ki vermeli el a titkos lezüllést,
mely újra kikel a kertben, fövényen?
Mammon?

Ő szórja közénk a viszály magvait,
keveri korpával a kását,
és veri magasra a gyűlölet lázát?

Ő tudja, milyen szemét tornyai
növekednek az öbölben,

S miért épülnek gátak a parton,
amikor a reménytelenség
néma hajói úsznak a ködben,
és nincs, aki befogadja őket?

Félnek közel, és távol is félnek,
(ahol csak gondtalan emberek élnek)
mert az álmok holt dagálya – a remény
és a csalódás könny hulláma
már marja dús partjaikat.

Nézzetek keletre!

A halottak feltámadtak,
megváltó szavatokra várnak –
tízmillió jel a mezőben,
és százmillió –

ahol a zsíros barázda
fehér csontokat hány ki magából,
ahol mézet és meszet izzadnak
a tanúkövek – azt kérdezik:

Ugye nem vesztek el az évszázadok?

Ugye élnek még a földön emberek?

Igaz emberek!

ledöntöttétek a zsarnokot,
és nem ittatok a szabadság élő vizéből,
nem írták tele a költők
a tiszta lapokat a hajnal jó ízéről –
mondaná az egykori költő-óriás –
micsoda rendszerváltozás?

Akik beolvasztották a szobrokat,
és nem találtak helyükre illő másokat,
nem tettek mást, egyebet,
mint egykor az „égi gyermek”,
a nagy fáraó II. Ramszesz,
aki kivéselte a régi neveket,
és sajátjával örökíttette a dicső tetteket,
vagy más időben, Róma örült császára,

Aki a maga fejét cserélte ki egy éjszakán
a standard szobrok talapzatán.

Nem volt 89-ben egy sem,
aki joggal felkapaszkodhatott volna
azokra a talapzatokra,
aki most a remény és az igazság
szavait újra elmondja:
mindenetek meg lesz, még ma,
jólét, szabadság, gazdagság
öröme vár – ez a hiány!

Ez a hiány növeszt most üres traverzeket,
itt van a valóság – eljött felismerése,
a hiány, a nincs kiált az égre.

Leromboltátok a tegnapi bálványt,
és hogy ne maradjon üres az állvány,
most helyére állítjátok Mammont,
akiben már rég mindenki csalódott:
mindenetek meglesz, mindenetek lesz...

Majd holnap – hajtogatja egy elakadt
őrült gramofon – a tegnapi csoda-
váró a földre zuhant, az égen,
álmok helyett fantomokat kutat,
de a délibáb helyén a pőre
valóság csatangol: ég a tarló,
szalma lángol,
könny futamokat kerget a szél
élet hová mehetnél?
amikor az ablakon minden nap
bekopog a hívatlan vendég,
amikor a gyomor mélyén
szűkül a pusztta lét, új szavakat
tanít a magyar, mélyszegény szövetség.

Ahogy megszólalok,
megfagynak számban a szavak –
ólmosak – és nem jó az ok, mégis igaz,
fogva tartanak a téli démonok.

Visszahúzódik, didereg a lelkem,
szakadó paplana: hó! Istenem!
Te tudod, nem ilyen életre szegődtem,
és látom már, úgy végzem, ahogy kezdtem.

Ahogy megszülettem,
száz gyermekkori emlék
forog velem, mint a mókuskerék,
kapaszkodom beléd,
elhagyott gyermek életem,
ölelj magadhoz és ne engedd,
hogyan kinyíljon bennem,
könnyes szomorú énekem.

De nem szól már a dal,
csak a harangütés kong a hóesésben
és felveri szívemet az éjben,
a csendes, téli zendülés.
Ha lett volna több, jó esélyem?
talán üstökös, vagy Göncölszekér
is lehettem, lettem volna én...
nem ilyen hunyorgó, megfagyott csillag,
mely bukdácsol az égbolt peremén,
és hiába jég és hó: mégis elég.

Hiába kértem tőletek,
mosolytalan görög istenek:
ki mondja meg? mire jó a harc, a harag?
s ha kaland? miért szomorú az élet?
miért fenyeget az utolsó ítélet?
és kiért szól a lélekharang?
Hamis a Törvény, az élet silány,
törmelék, maszkabál –
A tolvaj – rendőrért kiabál,
a trükk, oly régi, mint a világ –
az egyik becsapja a másikat,
a Hyde parkban napestig agitál
egy megélhetési forradalmár –

Kihasználnak, játszanak veled,
púpos lelkű akarnokok...
Ember, hát legalább azt ne feledd!
ami a szívedben fogant,
a lelked üdvét, a sorsodat,
garasokért, semmiért, el ne add!

KIFOSZTVA NYOMORULTAN (számadás)

Rekviemet mondok az emberért,
A megcsalt, megcsúfolt reményeknek,
Téveszméknek fanyar búcsút intek,
„Torzszülött Trianon” gyermekeként.
Lelkesültünk, azt hittük van remény,
Vártuk az Édent teremő embert,
De Klón és Szörnyeteg telepedett
Mellénk, a régen várt vendég helyén.
Csúf szégyen, szégyen, szégyen e század,
Bűn és megbocsáthatatlan gyalázat
Embertelenségének emléke:
Megaláz Jézus- és Ábelünk vére...
Így állunk itt hétszer meglakoltak,
Megraboltan az élők, a holtak...

AZ EZREDFORDULÓ

Amint elkezdte, úgy jött el a vége,
Csörömpölve hangos katonákkal,
Kezében új, csillogó fegyverével,
Most elvonul az utolsó század.
Az Ego, ma a Homo mohó réme:
Csömörig harácsol, kíméletlen
A természet, megrontott teremtménye:
Rosszabb magát ismétli szüntelen.
Nagy-háborúk, nyomor és új szenvedés:
Mindent megront az okos érdek-ész,
Szívtelen, ha érdeke úgy kívánja –
Terror lett a filozófiája –
Már-már megcsúfolja ősei nevét?
Jobb, ha Isten elfordítja fejét.

UCHRÓNIA KERESZTÜL KASUL

Ma azt képzelem,
egy időben, tíz helyen is
megfigyelem milyen a világ,
mint szőlősgazda szüret után,
aki kortyonként kóstolgatja
hordói borát.

Egyszerre vagyok jelen,
Chicagóban egy utcasarkon este,
és Pesten, a rózsák kertjében,
a Szigeten.
Egyszerre villódzik át
idegeimen a világ
érzem parancsát, parazsát,
égek, mint acélműben a csapolás.
Nem keresem emlékeim,
sodor a látomás:

Kerék zaja hallik, patkócsattogás,
ittthon vagyok Kaposváron,
visz a hintó, a régi Fő-utcán.

Most Párizsban az Eiffel torony alatt,
mennyi, mennyi fény,
és hunyorgató csillogás
az üveg szegletén.

Az ablakok mögött, arcok után kutatok,
nem tudom miért? Várok valakit –

Valaki régi ismerőst,
mégis, éppen itt?
ez meglepetés – meglátom Adyt,
kedvesen int és eltűnik...

De nem! a hintók, s árnyak között,
csak egy pillanatra –

Most, fény hullik egy sápadt arcra,
még megpillantom arcélét,
és a hintóban Adélt...

Nézd! nézd csak, ott van Grace Kelly!
kiáltok önfeledten,

Őt nem lehet feledni:
már ifjú hölgyként szép volt, isteni...

Most ott ül kastélyablakában,
szeme szomorú csillag –
számolja az időt –
talán elmúlt ifjúsága von elé
hajnali szűzi fátylat,
ahogy a dagály hulláma
nyomul a part felé...

Chicagóban, de főleg Pesten,
a kora téli esten,
a Metró-lejáróban:
zsebtolvajok és koldusok gyülekeznek,
izgatott utasok... főnek, sietnek...

Egy villanás és eltűnik egy lánc,
valaki szerelmi emlék medálja,

másutt egy tárcsa kelt lábra,
itt-ott sebes árnyak suhannak
a falak mellett – micsoda díszletek –
koldusok hevernek – micsoda tekintetek?
Dübörög, amikor befut a vonat,
csikorog, lüktet az alvilág,
erőszak, és lárvák
bukkannak elő, itt-ott hirtelen –
sok-sok megoldatlan ok –
és az utcán mennyi hajléktalan
él, félig megfagyottan...

Egy villanás,
és Trombóni szigetén járok,
lassan eszmélek, ahogy körülnézek,
Befogja szemem, a különös,
mediterrán világot:
nyomokat keresek,
amiből a mítoszok születtek,
megérint itt fenn valami, amit
tegnap még nem tudtam megérteni.

Az ég és a tenger,
a földi és a földközi,
modern és a régi,
kultúra és ember,
itt a képtelen a képbe ki-be jár,
a hegyi ösvényen egy számár,
és ott távolabb,
ahol görbül a láthatár,
egy szárnyas, fehér hajó száll
a kéklő messzeségben,
és nyomában a habzó vízfonálban
vízisíző suhan a verőfényben,
és metsz diadalmas dollárjeleket,
szikrázva szór a kékre ezüst permetet.

Kísérőm szíjas arcába pillantok
mosolytalan szemében
ősi szenvedélyeket kutatok,
kíváncsiságom nem érdekli,
haja fekete andezit – szeme topáz,
hány vulkánkitörés vad szenvedélye,
milyen szenvedés edzette kőkeményre
a mosolytalan csillogást?

Látom,
különös bogár, rovar vagyok a szemében,
kutya néz így, morgás,
farkcsóválás előtt,
mikor eldönti: harapjon-e,
vagy inkább álljon odébb?
Itt fenn, nyoma sincs romantikának,
csak a határtalan ég kékje delejez:
sziklát, embert –
bár háttal állok a víznek,
mégis érzem a tengert...

Az úton, hangyaszorgalommal,
a táj részeként,
cipekedik gyermek és öreg...
lelkes zshivaj
hangjait kapkodja és sodorja a szél,
kiránduló hajó érkezett,
a színes sereg
azonnal mindent ellep –
tudom, mindent lefényképeznek
és egy óra múlva
fáradtan, porosan
csapszékekben ülnek: hangosan, borosan,
Mintha a történelmet látnám?
Megérkezik egy új-civilizáció,
nyüzsgő, forr, mindent eláraszt,
majd feloldódik,
felszívja, idomítja a meghódított part –
engedékeny a valóság – az áldozat...

Elbűvöl ez az utazás!
tíz kamerával körkapcsolásban
ma meglesem, milyen a világ?
Bahiéban és Velencében
egyszerre tart a Karnevál,
nincs szebb orgia a szambánál,
és Rio de Janeiróban is áll a bál.
A holdistennő ősi láza, lobbantja lángra
a kockára rakott civilizáció díszleteit,
Vuduvarázslat és konok dobszó:
Kongó lázítja a szív ütemeit.
Ősi árnyak tobzódnak az utcán,
Afrika szenvedélye: extázis rázza
a lányok idomait lustán –
és tán Colombo, vagy Cuba felől?
fűszer illatot sodor a szél,
elhozza az afrikai dzsungel üzenetét.
Csillog a fény, a pompa:
fahéjillatú lányok izzó köldökén,
köröznek felajzva a teliholdra.
Elsápad az éj – a házak szegletén
hazugság denevérek menekülnek,
kifehérednek az utcaszegletek,
szakadoznak a mozivásznak,
mert az élet dübörög át
Rio de Janeiro felett
a holdfényes, latin éjszakán...

Elszürkül a mímelt, brazil világ,
lehullik a hamis csillogás
a filmsztár üvegmosolyáról,
plakátok peregnek festetlen falakról,
kint az utcán százezer lány
mezítlen testén néhány pánt,
nem takarja el a vágy
féktelen erejét, sürgető ritmusát,
semmi sem pótolja, olthatja már
a szamba-dobok lüktető ütemét,

a szerelem, szépség mohó izgalmát,
a szamba-varázs ősi mámorát.

Máshoz nem hasonló ez a karnevál,
a többi bágyadt csillogás,
utószó, az élet ünnepe után.

Repül a lelkem, (a filmkockák peregnek)
mint sirály a dagály permete felett,
kapkodom fejem – szédül –
káprázik szemem,
de semmit nem feledek.

Munkát, kenyeret, munkát!
hallom, s már látom
a felindult tömeget,
ott tolong, harsog a barikádon,
Ugandában a templom mögött,
felszedik az utcaköveket...

Szőke lagúnák – Mururoá felett felhő –
sugár-szenyeződést sodor a szél
Ausztrália és Új-Zéland partjai felé...

Nem szeretem a kurva gesztusokat,
mely atomrobbantással mutatja erejét!
Viktória! jelzi győztes ujja...
Elnök úr! mire való...
Ez a tűzrevaló trójai faló...

Tokióban a kelő nappal
vagy egyik éjjel...(éjszaka?)
már nem emlékszik Naga-szaka
s Hiro-sima,
távoli már Héro s Téma: sír az ima...
kemény a Jen, kíméletlen,
túl kemény a küzdelem,
vitatkozni lehet a ténnyel:
lehet-e büntetéssel?

mindenesetre öt kis japán vaktölténnyel,
feledve, hogy az utca sokaké,
lövöldözni kezdett –
megártott a western, vagy a szesz?
a fehér szaké, vagy a szex?
Nő van a dologban? – no mindegy,
a nagy rumliban és rutinban,
mint a Wursliban – fárad az agy,
itt-ott kimarad,
és akkor összeesik valaki,
Talán túl erős volt a szaké?
és egy kényes zsoké infarktusból,
Rum és Puncs között a befutóban –

Jóllehet, soha nem tudjuk meg, mi volt az ok?
mert a sárga emberkék,
mindenkit kőre fektettek
és libabőrre vetkőztettek,
így a mentők sem találhatták meg,
akiről úgy hitték, lelőttek.
Ám ettől nem független:
szakadatlan emelkedik a Jen...
és nem erősödik a nagaszaki szaké sem...
ez a **szaké.rt.elem...**

Már nem utazom,
jaj-virágok hullanak elém,
szörnyű bajok rázzák Afrika testét:
betegség, járványok, szegénység,
kőbölcsőben pusztul az ősi nép –
Fekete szomorúság ül az utazó szemén,
jaj, jaj-után, és nincs elég segítség!
Hiszen még én is csak Afrikához képest
vagyok fehér, Európának ezen a szegletén:
európainak bennszülött,
és magamnak is szegény legény...

Így romlik el a játék,
ha eltörik a cserépedény,
jaj-virágok fakadnak...
a földi világ szép arcán
még túl sok a szemölcs, a fekély...
Szamba és atombomba
együtt van a nagyvilágban –
a harsány és szürke színek,
érzéki és halotti szívek –
itt remény és szomorúság gazdára talál,
Mi sápaszt, aggaszt jobban,
mint az élet és halál?
Az értelem kiutat keres,
és elhiszi, megoldást talál,
de a figyelmeztető jel, ha robban,
int a pusztulás esélye: elhallgattat,
minden megfagy,
nem fakad több dal,
a Föld reménye, a szív öröme...
utolsót dobban...

SZEMED FÉNYE

Hála: szemed tükrében élek,
szeretet és vágy szétfeszítenek,
ám félek, a mélyben mindenütt halál.
Csak azt mondjuk Égnek, mi földet ér,
csak azt várjuk szüntelen, mi véget ér,
simogató kéznek a tenyér,
éhezőnek a kenyér...

Éji szárnyzuhogás a csendben,
hótiszta szűz rebbenő mosolya,
ám nappal életfáklyák lobognak,
itt vannak, és Téged akarnak...

Csak azt mondjuk szépnek, mi megragad,
a szárnyzuhogás könnyű rebbenése,
a kútba dobott hangok unt szerelme,
tompá moraj, csillogás, sikoly,
a visszhangzó pillanat sötét
hullámverése, mementó dzsoj!
Hála: szemed tükrében égek,
felitatom könnyed, ha törik a szilánk,
félek: elragad Tőled a holdvilág.

Szeretet és vágy szétfeszítenek,
ám a mélyben mindenütt halál,
minden ég a pillanatnyi fényben,
nem várja meg a szörnyű rothadást.
Legördül a színes filmszalag,
ködfehér éjben bolygók csillagzanak,
tarka ménnek szaggatják a csöndet,
égen-földön sárló ájulat.

Még csak az imént érkezett,
minden új és szűzi tiszta,
kezében fóliáns tekercsek,
de szíve mélyén bizton tudja:
a Földet nem adja...
nem adja semmi pénzért vissza.

Valami kell, mely végig vezeti az embert útján, nem tudunk róla, de mellettünk jár, hallhatjuk szavát. Ötmilliárd agyban működik e szabály! Magunk vagyunk minden titkok nyitja, de agyunkban, szívünkben van elzárva kulcsa, mely ajtót nyit a tudatalatti abszolútumba? Az abszolútum, a tudatalatti fedélzete, minden ember énje, legbensőbb sajátja, szelleme, lelke, tudat ökonómiája, késztetések, érzések birodalma, ahol vigyáz reánk a lélek hatalma. Élő Adatmúzeum, egy, örök fekete doboz, mely megőriz minden élményt, mozzanatot, nyomot. A születéssel célt, programot kap az ember, meghatározott lehetőségek körével, és ráadásként az alkotás igényét. Az örökölt kromoszómák bázisokat építenek, melyek

az elérhető tudásra képesítenek. Készítés, tehetség, ez az alap és az eredmény, a tapasztalat. Az agy megteremti és teljesíti az álmokat.

Nem érünk célhoz néhány nap alatt, mert együtt kell bejárni a hosszú, rögös utat, de a fejlődés, a kiegyenlítődés irányába hat. Nézzük az emberi fejlődés paradigma képét, ami egy roppant folyamat bonyolult rendje. Nem látjuk kezdetét, és nem látjuk a végét, nem ismerjük a teremtést, az élet eredetét, bár az emberfia része is, ura is a földnek, mégsem élhet uraként életének.

Az élet, nagyszerű terv része. Tekintsük úgy e tervet, mint sokrészletű mozaikképet. A kirakós kockajáték rész egységeiben ragadható meg a lényeg. A részkockán egymás felett számtalan hártaréteg, és egy-egy lapon elrejtett mozaik képek: egy kerék, egy fogalom, mely ismeretlen még, de valaki feltalálja – neki sikerül barkochba játéka, és ha elterjed tudása – közös kincsé válik tapasztalása. A tudás mozaikja, mint feladvány kerül a tudatalattiba, mint egy kép negatívja, amit mindenki maga hív elő. Ahogy múlik az idő, részletekkel, ismeretekkel telítődik a kép, a megfejtés vágya, készítése hatására felvillan egy mozaikkép: ez a megismerés – az alkotás különös pillanata – az érlelődés ideje alatt, a tudatalattiban telítődik az agy, az érdeklődés fókuszát alatt a komputer válogat, fut a kettőzött alkotó folyamat. A mélyértelem komputerében, az abszolútumban képek, összefüggések, fogalmak peregnek, építkeznek a modellek. A képzelőerőt ösztöne hajtja, a tudatban, a tudás tapasztalata hívja: már mindkét tudatrész vágyva akarja. Megvesztegetve a tudat őreit, a szellem kigyújtja fényeit és megkezdődik az agyrészek izgalmas barkochba játéka – titokzatos munkája – szelleműző programok futása. A kettőzött képek egybevetése ekkor történik meg: közelítenek – tudatban az értelem, tudatalattiban a képzelet képei – megfelelés helyzetben egybeesnek. Ha elég erős a megfelelés, a két kép egybevillan, létrejön a megértés:

nincs nagyobb csoda a nap alatt,
mint a kettőzött alkotó folyamat...

Igen, itt áll előttünk, a megkerülhetetlen, lappangó kérdés: meddig terjed a megértés? – egy embernek, és az emberiségnek? Van-e határa a megismerésnek?

Ha a fejlődés irányába nyitott a Rendszer, akkor határtalan és végtelen a szellem, mint a világegyetem.

Ha az egyesítés törvénye szerint fejlődik az emberiség, „végetlen útján” a határtalant sosem érheti el.

Az abszolútumban a kromoszómák bázisokat építenek, ezek az egyed számára elérhető tudásra képesítenek – a tanulás, tapasztalat teszi felismerhetővé az új képet, a tudatalattiból, így jön át, így tükröződik a platóni „isteni tudás.”

A tudás, tapasztalat
megalapozza vágyadat,
hogyan sikerül...és íme,
itt az ihletett pillanat:
teljesítheted álmodat.

Az első beavatkozás megnyitotta a fejlődés kapuját. Az önszabályozás, szaporodás, a tapasztalat cseréje szellemiséget hozott létre, és az információáramlás, mint hatalmas folyó hordozza a tudást.*

A Kimagasló Értelmek ezért képzelte el a Magasztos Anyagi Valóságot és az Életet, úgy, hogy az „önálló egyéni értelmek” majd egy szép napon, megtanulhassák csodálni a Terv Szép-ségét és Intelligenciáját – de csak akkor, ha úgy döntenek, hogy a felfogásához megfelelő szintre fejlődnek, és maguktól választják ezt a viszonyulást.

Más szóval, az Élet és a pompásan tervezett anyagi Valóság az Értelmek megnyilvánulásának egy módja, mellyel bármely értelmes megfigyelő számára *felfedheti Nagyszerűségét*, anélkül, hogy sértené a megfigyelő önrendelkezését és Választásának Szabadságát.

A Természet és az Élet megtervezésével, a Kimagasló Értelmek nagymértékben megnövelte annak VALÓSZÍNŰSÉGÉT, hogy az egyéni értelmek *felfigyeljenek pusztán létezésére*, megismerjék s megtanulják értékelni Nagyszerűségét – Szeretetét, és Szabad Akaratukból kifejezzék csodálatukat.

Ezután a Kimagasló Értelme tudatosan elképzelte és a legapróbb részletekig megtervezte, majd elindította az általunk ismert Univerzum és Természet teremtését. A tervezési folyamat a Semmi, egy rendkívüli intelligenciával megtervezett felkavarásával kezdődött – az Értelme által vezérelt mérhetetlen, első robbanással.

Mint a Kimagasló Értelme bármely teremtménye, az Univerzum éppen annyira műalkotás és Szépséget képviselő műtárgy, mint amennyire hasznos vagy célszerű.

Az Univerzum isteni irányelvei.

Emlékezünk a Célnak? Csakis olyan korláttal találkozhatunk a Világmindenségben, amit mi magunk állítottunk önmagunk elé. Akkor hogyan tovább? Tulajdonképpen SENKI NEM mondhatja meg az égvilágon. Még maga a Kimagasló Értelme sem képes BÁRMIFÉLE választási lehetőséget biztosítani nekünk. Minden Egyéni Értelme beleértve, KIMONDOTTAN teljes önrendelkezésre és Korlátozásmentes Szabad Választásra TERVEZTEK mindent. Tehát ne engedd meg senkinek, hogy irányítsa az életed. Megvan az OKA, hogy korlátlan önrendelkezést és a Választás Szabadságát kaptuk. Ezért tehát az egyéni értelem önrendelkezése semmiképpen nem sérülhet. Ezért meg kell TANULNOD, hogy MAGAD válassz bármilyen helyzetbe kerülsz is – egyéni értelmed ezen a módon fejleszti önmagát.

Teljesen lenyűgöző megfigyelni, hogy az Univerzum Céljában SEMMIFÉLE ANYAGI DOLOG vagy hasonló nem szerepel. Mind a Kimagasló Értelme, mind annak értelmessége kezdettől fogva nem anyagi természetű. A Kimagasló Értelme nem rendelkezik anyagi szükségletei. Az Egyetlen Cél az Egyéni Értelme fejlesztése. A Kimagasló Értelme és a miénk. Ez pedig TUDATI természetű. Meglepetésünkre, a Cél elleni bármely tett az Egyéni Értelmek szenvedését és nyomorúságát okozza. Lehet, hogy a miénket, lehet, hogy másokét. Minél inkább semmibe vesszük a Célt, annál súlyosabb a hatására bekövetkező szenvedés és nyomorúság. Mivel értelmesek vagyunk és nem szeretjük a „szenvedést és nyomorúságot”, MEGTANULHATJUK, hogyan kerüljük el. Mi a végső lecke? Az, hogy

megtanuljunk az egész Univerzum Céljának megfelelően élni és cselekedni. Senkinek sincs módjában kioltani az értelmet és a tudatosságot. Csak saját magunk tehetjük meg ezt, félreprogramozással. Megrontóink köztünk vannak és csak általunk rombolhatnak! De a Világmindenségben nincs olyan erő, amely a Gondolkodás Szabadságát elvehetné tőlünk. Még maga a Kimagasló Értelm sem. Legjobb, ha a Mindenség Céljával tökéletes harmóniában cselekszünk. Emlékszel mi az? Fejleszd az Értelmed és tanuld meg érezni az általad elképzelhető legmagasztosabb érzelmeket, tehát a Szeretet és szépség üzenetét, mint a legbölcsebb küldeményt.

Ám mégis, mindenek felett,
mi lehetne több, mint a képzelet?
Ami az ember számára először
lehetőséget teremtett?
Kik voltak a félistenek,
fejedelmek, hosszú életű királyok?
Kik építettek szellembirodalmat,
szereztek népüknek országot?
A biológiai létezés felett a szellem
ekkor váltott hatalmat...
Érezték a formáló erőt,
már ismerték az időt –
az örök visszatérő égi társakat:
a Napot, Holdat és a csillagokat,
és az ismeretlent elnevezték: sorsnak.
Kik voltak a kiválasztottak,
akik a homályból kiléptek
és feledhetetlen példát adtak népüknek?
Kik voltak a félistenek?
A véletlen-generátor ritka számvetése?
vagy valóságos szellemóriások
születése, ritka küldetése –
vagy így történtek a beavatkozások?
A világképek szellemrengése,
a világszellem átrendeződése,
az egyensúly hiánya, vezetett világégéshez –

Mindenkor korszakok értek véget:
Lázadások, háború és enyészet
vetett a rég meguntnak véget,
kiürült törvények, eszmék, hitek helyett
mindig új, változó világok születtek –
Örök változás a törvény,
de az élet soha nem kér engedélyt,
minden csak addig él,
míg pályáját befutva, útjának végéhez ér –
Minden olyan lent, mint fent,
A szellem végtelen élet-küzdelem,
és az értelem hullámverése,
az emberi történelem.
Én az mondom, még hosszú az út,
de mindenkire vár jutalom,
s az út vége soha nem a pokol,
még akkor sem, ha nincs siker,
csak szomorúság és elmulasztott alkalom.
Csak a kétely ad kezünkbe rossz adut,
ha lelkünk púpján, ott guggol a torz mosoly,
eltűnhet-e a homályban jó utunk?
Kíérlelt bölcsesség fényes útja kell!
Az érett fegyelmezett ember
sújtó ösztöneit igába hajtja, féken tartja –
önmagát akarja jobbra tenni, felemelni...
Ezeréves mítoszok,
rég elporladt csontok, városok tanúsítják,
századok emlékkövei mutatják:
az ember vágyott nagyot tenni,
képzelőereje nem engedte,
még a lehetetlent sem feledni,
Nagyszerű volt minden vállalkozása:
süllyedése, emelkedése, vagy bukása.
A túlzást nem tűri az élet,
az egyensúly kése mindig éles,
kiigazít, mindig több kell, mindig más,
de az Igazit, csak az alkalom ismeri el...

A túlzás tévedése a végzet,
a rossz tapasztalata –
a sors figyelmeztetése.

Az emberhez méltó jó:
a múltból áradó tudás,
tapasztalat, mint a dagály:
duzzad, feszít,
uszádek fából tornyot épít,
mely lebeg a láthatár felett,
de az apály, mint rossz esély,
mindent betemet, elfeled...

CIRCÚMDEDERUNT

KÁIN FIAI

A vágyak végül mind-mind összefutnak,
Mi nőni akar? – ugyan, el ne vesszen!
A jókra hullnak most bilincses árnyak:
Rettegés, erőszak s emberáldozat.

Alig takarja bajusz csorba ajkát,
Ő nem feledheti az ősi átkot,
Vad gyűlölet veri magasra lázát,
Bár tudja rég, az idő megbocsátott.

A vágyak végül mind-mind összefutnak,
Bár nem volt hiába vér és áldozat,
Nem Ábrahámra sújt vad büntetése,
Hagyja nőni magját – ez a kárhozat.

Mégis poklok-poklát, járja szüntelen,
A szakadt égig ér a szörnyű vétek –
Mert testvér, tejtestvérét tépi, vágja,
Vak balvégzet, mit Káin megidézett.

A hamis arcon torz mosoly és félelem,
Reá mered a tükre vesztett sorscsapás,
Arcán a bűn, a rossz és annyi bélyeg,
Szeme körül bujdokol az árulás.

Szava, szeme, szája, mind megannyi jel.
Éberem, ha pénzre lel, már féktelen,
Nephilim rontás gyújtja lelkét lángra,
Pénz, befolyás, árulás és hatalom
Mind-mind általa hoz bajt a világra.

AZ IDŐ RÁCSÁN

Korunk előadásán elpuffannak
Hígult elméjű éjféli dumák,
Ívlámpák közt széplányok rostokolnak,
És stricik oldalognak lassan tovább.

Ám, ha jó a reggel, mondd, mi változik?
A ringyó idő, mint ócska bazár
Meggyőző a semmiről és manipulál.
A nincstelen sok pénzről álmodik,
De tegnapi szemétben vajh' mit talál?

A szív kódját kopogja tanult kezem,
Már nem őrzöm féltékeny titkomat,
A Jó, s a Teremtés cinkosa lettem,
Aki harcra hív élőt és holtakat.

Földünk cirkuszporondján puffogatnak
Virtuális, értelme nincs szavakat,
És mindent megront, befon a nagy semmi,
De a végső bukást nem féli itt senki.

Eláraszt a tengernyi rosszakarát,
Terror lapul már a hidak alatt,
A szívek kódját töri fel a nincsen,
Tudom, nincs menedék más, csak Isten.

AZ ÖRÖK VÁNDOR

Oltárt formál az alkóv ívű ablak –
Márványfényű, míves, csipkés kőlapon,
Ónix vázákkal s virágillatokkal
Éji hold fordul alá a teraszon.
A bogos, háromágú szikra tánca
Árnyait kergeti, kerítve álmot,
Fényből véste ki az érme arcot,
A betoppanó holdfényes zarándok.

Idézte múltát füstölgő zsarátnok,
Lángörvénye szítva jelölt új tüzet,
De lenge szél jött, s nyomban eltörölte...
Nagy út végéhez ért az éji vándor,
Ruháját körben lassan lesöpörte,
Könnyezett az ég, hisz' hazaérkezett.

AZ ÉDENTŐL KELETRE

sóváran s mindenektől elhagyatva
lopva kölcsönfényt a holdvilágtól
hamis remények bilincsébe fonva
hű szívünk mélyén a Múlt világol
oly régen vége már a szép napoknak
elvágtatott a fényes napvonat
de itt maradt az árnya mindazoknak
mi élet volt remény és akarat
élünk elfeledve Krisztus menhelyen
de nyílik már a sugár szemű ablak
ne mondd hát cél nélkül és reménytelen
szép álmainkból semmi nem maradt
mert Ábelt siratva sem feledheted:
mi volt a tét az almafák alatt?

Értetek sírtam Babilon vizeinél.
Kerestem nyomaitokat
Tao-Teh-King és Gaia gyermekeként
Hallgattam alkony órákon, mit mond a szél,
kutattam a tiszta szellemek:
Platón, Mani és Jézus üzenetét –
vándoroltam, és láttam,
láttam, míg elfogyott az út alattam,
palack postámat ma tengerre bocsátom ezért,
és szélbe kiáltom a magyarok régi nyelvén:
az ember reményét:

A láthatatlan (Tao) és a látható
tulajdonképpen egyetlen
felséges élettenger

(Laoce)

TARTALOM

A Föld emlékei

Így szól Sumér mesét az Ég	5
Visszatükröződések	6
A szfinx	7
A dogon legenda	8
Az első reggel	9
Meghívás	10
Nap és Éj	11
Ka-en és Ab-el	17
Káin és Ábel	17
Jeremiás	19
Emberáldozat	20
Mementó	21
Az álom korban	22
Illés jelenései	25
A Nap fiai	27
Egy látogatás emlékei	28
Húsvéti meditáció	29
Piéta	37
Honnan hová?	38
Hajdani Helga	39

Nautikus pszichográfok

A lélek születése	42
Jelenések	48
Sápadt Rózsa (Henóch és Dogon)	51
Minotaurusz	58
Köszöntelek Krisna	74
Az örökkévalóság kertje	75
Az orleáni	79
A lét, nemlét álmai (a fáraó)	80
Voltam, mi nem lehettem	83
Valami fény	83
Népharag	84
XVI. Lajos halála	85
A látogató	88
Kizökkent az idő	91
Gyermekjátékok	93
Miért gondolja az ember?	94

Máni az örökös	97
Rekviem egy patakért	98
Kőre hullott mag	99
Töréspont	100
Árnyékvilágban	101
Ki védi meg a sasokat?	101
Őrizd meg magadnak	102
Kifosztva	106
Az ezredforduló	107
Uchrónia keresztül-kasul	107
Szemed fénye	114
Circumdederunt	121
Az idő rácsán	122
Az örök vándor	123
Az édentől keletre	124

Név- és tárgymutató

<i>nomogenezis</i>	(1) gör. idealista fejlődéstörténeti elmélet, az evolúció nem a darwini úton megy végbe, hanem eleve meghatározottan
<i>Mitosz</i>	(5) gör. hitrege, nagyító elbeszélés
<i>szfinx</i>	(8) emberfejű oroszlántestű kőszobor
<i>dogon</i>	(9) közép-afrikai primitív, analfabéta kis nép eredet mondája különös űrutazásokat ír le
<i>Parabola</i>	(9) kúpszeletek görbéje, Irod. példabeszéd
<i>Diszkrét</i>	(9) lat. titoktartó, tapintatos
<i>Virtuóz</i>	(9) ol. mesteri, tökéletes, utolérhetetlen
<i>Illúzió</i>	(9) érzéki csalódás, látszat, hiú remény,
<i>groteszk</i>	(9) furcsa, torz, a nevetséges-ijesztő elegye
<i>genezis</i>	(9) gör. eredet, keletkezés
<i>Héliosz</i>	(10, 13) gör. mít. a Nap és a Napisten neve
<i>argonautika</i>	(11) műszó bátor hajózás mestersége,
<i>Platón</i>	(11) gr. fi. kr.e. 427-347 művei: Euthyfron, Kriton, Apológia, Fáidon, Faidrosz, Szimposzion
<i>Solon</i>	(11) gör. kr.e. 640-559 a hét bölcs egyike, athéni államférfi
<i>Anubisz</i>	(11) egy. mít. sakálfejű egyiptomi isten
<i>Atlantisz</i>	(11) gör. mít. legenda, elsüllyedt sziget az Atlanti ó.-ban
<i>Heléna</i>	(12) gör. hősmonda Menelaosz király felesége, Léda leánya Párisz szeretője, miatta tört ki a Trójai háború
<i>helóta</i>	(12) gör. állami rabszolga, jognélküli ember
<i>Pellion</i>	(13) gör.mít. pelaszg sziget, a nimfák lakhelye
<i>Sappho</i>	(13) görög költőnő kr.e. 7-6. sz. lesboszi sz.
<i>Aphrodité</i>	(13) gör.mít. a szerelem és szépség istennője
<i>Éj-királynő</i>	(13) gör.mít. hármass istennő egyik alakja
<i>nimpha</i>	(14) gör.mít. pelaszg szigetlakók, az ősi vallás papnői
<i>kentaur</i>	(14) gör.mít. felül ember, alul ló, meseszerű lény
<i>dodona</i>	(14) a legrégebbi görög jóshely, homályos beszéd
<i>Hellasz</i>	(14) Görögország régi neve, Thesszália déli vidéke
<i>főnix</i>	(14) gör. mít. csodamadár 500 évenként elég és újjászületik
<i>Ámon-(Ré)</i>	(15) az egyiptomiak ókori főistene,
<i>Fönícia</i>	(15) híres földközi tengeri kereskedő hajós-nép, Kr.e. II. Évezred, fővárosa Tírusz
<i>Sineár (Sumér)</i>	(15) kr.e. IV. évezred, őskultúra a Tigris és Eufrátesz mellett
<i>Akkád</i>	(15) legyőzte Sumert kr.e. 2350-ben
<i>Gilgames</i>	(16) kr.e. 2600 körül sumér király Urukban. az első eposz
<i>Ráma Jána</i>	(16) legnagyobb indiai őseposz
<i>Káma Sutra</i>	(16) indiai vallás történet
<i>Biblia</i>	(16) az ó-, és újszövetség vallásos könyve
<i>Prométheusz</i>	(17) gör.mít. titán, félisten tüzet lopott az égből
<i>Tabu</i>	(17) polinéz szigorú vallási tilalom, nem érinthető
<i>Éden</i>	(17) bibliai paradicsom
<i>Káin és Ábel</i>	(18) Ádám és Éva gyermekei
<i>Henóch</i>	(18) A Biblia Teremtés könyve szerint 365 évet élt, mikor elragadták az Angyalok, ükunokája volt Noé. Apokalypsise az Isten-ítéletet írja le, amikor elpusztul az első emberiség. Talán a legrégebbi fennmaradt könyv. Sokáig töredékes, kr.e. a 2. sz-i

	görög változatát ismerték csak, de a 18. században, Abesszíniában megtalálták a teljes kéziratot.
<i>Apokalypsis</i>	(18) a VÉGÍTÉLET, amikor elpusztul az első emberiség. Henóch könyvét Hamvas Béla fordította magyarra. Héber eredetije nincs, de hatása megmutatkozik János evangéliumában is. Hazánkban sokáig indexen tartott könyv volt, így ez a nagyhatású történet szinte ismeretlen a magyar kultúrában. A Biblia nem kanonizálta a történetet, de az angyalok bűneit nem hallgatja el teljesen, – az összefüggés így is vitathatatlan.
<i>Jeremiás</i>	(20) Ó-szövetségi próféta megénekelte Jeruzsálem pusztulását. Az arisztokratikus papi nemzetség ivadéka, súlyos szavakkal ostorozta a fanatikus háborúpártiakat, akik előidézői lesznek a babiloni fogságnak.
<i>engrámok</i>	(21) az emlékezetbe bevéssett tapasztalat
<i>mementó</i>	(22) jelentős, súlyos eseményre emlékeztető jel
<i>álom kor</i>	(23) Ausztrál őslakosok közti kifejezés az ősiségre
<i>sámán</i>	(25) tungúz varázsló pap
<i>Illés próféta</i>	(26) legyőzi Baál istent és Jezabelt. Hozzá kötődik az égő csipkebokor látomása.
<i>Báál</i>	(27) a föníciaiak főistene, az ég istene
<i>Jezabel</i>	(27) föníciai királylányt, feleségül vette Ácháb Izrael királya, akinek szavára elhagyta Jáhvét és a Baál kultuszt államvallássá tette. Üldözte Illés prófétát és híveit.
<i>génusz</i>	(28) lángész, rendkívüli tehetség, alkotóerő
<i>paradoxon</i>	(28) önellentmondás, látszólag lehetetlen.
<i>Alexandrosz</i>	(29) Makedón Nagy Sándor Kr.e. 356-323 világbirodalmat hozott létre hódításaival.
<i>Laokoon</i>	(30) gör.mit. trójai főpap, szobor két fiával és a kígyókkal
<i>infernó</i>	(30) ol. pokol, alvilág
<i>Arisztotelész</i>	(30) gör. filozófus, Kr.e. 384-322, Nagy Sándor nevelője
<i>Horatius Quintus</i>	
<i>Flaccus</i>	kr.e. 65-8 Maecenas barátja, Róma legn. költője
<i>Jézus</i>	(30) Messiás, a Megváltó
<i>Shakespeare</i>	(30) William angol költő, drámaíró 1654-1616
<i>Dante Alighieri</i>	(30) 1265-1321 az irodalmi olasz nyelv megeremtője firenzei száműzetésben írta, la Divina Comedia „Isteni színjáték” művét.
<i>Balzac Honore de</i>	(30) fr. 1799-1850 „Comedie humaine” emberi komédia 40 regényből álló sorozat
<i>Altamira</i>	(31) Spanyol sziklabarlang ősi rajzokkal
<i>Atlanta</i>	(31) gör.mit. hősnő, akit versenyfutásban győzött le Hippiomenész argonauta az Aranygyapjú visszaszerzésének útján
<i>Barabás</i>	(31) Krisztus kortársa, zelóta szabadságharcos
<i>Claudius T.N.</i>	(31) római cs. 41-54, megölette feleségét Messalinát.
<i>origó</i>	(33) lat. középpont, a kör közepe
<i>manna</i>	(34) bib. héber, égből hullott eledel, ehető pusztai z.
<i>Golgota</i>	(34) hegy Jeruzsálem felett, a keresztre feszítés helye
<i>Karthágó</i>	(35) tengeri föníciai gyarmat, Róma ellenfele, pun háborúk, Caesar legyőzi Hannibált. Scípió 146-ban lerombolja, felszántatja és sóval bevetteti.
<i>Levante</i>	(35) Földközi tengerpart, Kisázsia, Egyiptom, és Szíria területe

<i>Istar</i>	(35) ókori isten Babilonban. Feltárt emlék: Istár kapu
<i>Babilon</i>	(35) ó-kori sumér-akkád városállam főv. kr.e. 1752
<i>Júdea</i>	(35) Ókori állam, az egyik héber törzs ősapja
<i>Pax Romana</i>	(36) római béke, a legyőzöttek alávetettsége
<i>Lívius (Titus)</i>	(37) római költő kr.e. 59-17. megírta Róma történetét
<i>Scípió</i>	(37) r. prokonzul, a 3. pun háború győztes vezére
<i>Titus</i>	(37) római császár elfoglalta Jeruzsálemet, megépítette a Kolosz-szeumot
<i>pieta</i>	(38) ol. szánalom, a keresztről levett Krisztust ölében tartó Mária ábrázolása.
<i>„Witti”</i>	(39) Wittgenstein modern filozófus
<i>mutáció</i>	(39) örökletes tulajdonságok ugrásszerű megváltozása.
<i>ivoire-szín</i>	(41) elefántcsont-, sárgás-fehér szín.
<i>Héphaisztosz</i>	(41) gör.mit. a tűz és kovácsmesterség istene.
<i>Odin</i>	(42) a régi germánok főistene (vö. Wotan)
<i>kromoszóma</i>	(42) gör. az örökletes tulajdonságok hordozója
<i>nautikus</i>	(43) hajózási tudomány
<i>psychográf</i>	(43) spiritishta készülék, mely a túlvilág üzenetét leolvassa
<i>tandem</i>	(43) gör-lat. szorosan együttműködők
<i>ion</i>	(43) gör. elektromos töltésű részecske
<i>univerzum</i>	(45) gör.lat. világmindenség
<i>auróra boreális</i>	(50) Napszél és a Földmágnesség találkozás fényhatása
<i>paradigma</i>	(51) gör.lat. bizonyításra szolgáló példa
<i>posztulátum</i>	(52) lat. bizonyítás nélkül elfogadott igazság
<i>Odüsszea</i>	(53) gör. Odüsszeusz hősköltemény
<i>Anonymus</i>	(55) magy. középkori történetírónk
<i>Echnaton</i>	(56) Kr.e. 1370. a napkultusz fáraója
<i>Amma, Nommó</i>	(53) dogon istenek
<i>Krisna</i>	(76) indiai istenség
<i>Laocse</i>	(77) kínai filozófus Kr.e. 604-ben született Lipe-yang néven. Fő műve a Tao-Te-King élet-bölcsélete
<i>Feng Shui</i>	(78) a tér berendezése, kertészet művészete
<i>Jin-Jang</i>	(78) kétfajta minőség, anyag és a szellem hat át mindent
<i>orléáni szűz</i>	(81) fr. Jeanne d' Arc
<i>Orion</i>	(82) csillagkép
<i>Tuth-Anch-Ámon</i>	(83) egyiptomi. fáraó
<i>Oziris</i>	(84) meghaló és feltámadó egyiptomi isten, a halottak birodalmának ura, az emberi cselekedetek bírása, Ízisz férje, Hórusz apja, az örökké megújuló élet megszemélyesítője.
<i>Gordiuszi csomó</i>	(90) Nagy Sándor karddal vágta ketté, így oldotta meg a híres csomó feladványát.
<i>autodafé</i>	(100) port. máglyahalál
<i>circumdederunt</i>	(118) latin katolikus temetési ének első szavai: körülvesznek a h. fájdalmai
<i>Erich von Danike</i>	a földönkívüliek kutatója
<i>Pázmány Péter</i>	(3) hírneves magyar író
<i>Minotaurusz</i>	(60) görög mitológia
<i>T. Coelko</i>	(118) A választás szabadsága.

EXODUS

MISZTÉRIUMJÁTÉK

KAPOSVÁR 2010

NTK HORVÁTH SÁNDOR

EXODUS

A k i v o n u l á s

MISZTÉRIUMJÁTÉK

Ökumenikus uchrónia hét képben

„Vagyok az egy s vagyok a kettő,
vagyok a hüvely és a tör,
vagyok a szülő és a nemző,
vagyok a hóhér s akit öl,
vagyok a kép s vagyok a látás,
vagyok az íj s vagyok a nyila,
vagyok az oltár s az imádás,
vagyok a tűz s vagyok a fa,
vagyok a szegény és a gazdag,
vagyok a lényeg és a váz,
vagyok a jel és tudás az agynak,
vég vagyok én s elindulás,

a jövő ura, ki változni tud...”

Stefan George
(1868-1933)

ELŐHANG

Az uchrónia jegyében, Palesztina: különös történelmi teszt, mérlegre teszi a világot és benne Izraelt. Miközben Sión Pásztorai újabb és újabb kísérletet tesznek az Egyiptomtól elszenvedett sérelmek kárpótlása érdekében, a közömbös nagyhatalmak tétlenül statisztálnak a soros népirtáshoz.

Az emberi és katonai kíméletlenség, a követ dobáló és provokáló filiszteus gyerekek és a lakosság meggyilkolása – lenullázta Izrael korábbi szenvedéseinek erkölcsi tőkéjét.

Bibó István profétikus elemzése, az elsők között ismerte fel az alkalmazott erő, önmagában rejlő, morális visszahatását. Ez a honfoglalás az elképzelhető legrosszabb forgatókönyv szerint bonyolódik. A jó erői rendre alulmaradnak és az új hazában semmi sem utal egy érettebb kor szellemiségére. A lenyűgözött és lelkét vesztett, csapdába esett, meghasonlott világ hitetlen-tétlenül nézi a már ismert, fajvédő sötét szellem kiszabadulását a palackból.

A Templomos lovagok Bizánc – az ortodox kereszténység fővárosának – kifosztásával mérhetetlen kincsekre tettek szert. Ezek a kincsek nem kerültek elő, de tulajdonosaik titkos szervezetekben tevékeny részt vállaltak a világ irányításából. Elsősorban a forradalmak és a világháborúk kirobbantásával hozzájárulva az emberiség mérhetetlen szenvedéseihez.

Ebben az ádáz küzdelemben, az örmény, a zsidó és a keresztény holokausztum örök mementói után, most az iraki, palesztin és afgán nép szenvedésének lehetnek tanúi a föld népei. A Biblia, politikai célú felhasználása következtében, az emberiség eme ökumenikus szellemisége, érdekek áldozatává válik, tovább mélyítve a szakadékot a világvallások között, amely már Máni és követőinek kiirtása során is mélyre zuhant. A Bibliakód titkos megfejtői már megkezdték különös harcukat a föld népeivel.

A térségben még emlékeznek Jákob fiainak megdöbbenő kegyetlenséggel végrehajtott vérengzéseire, amikor a velük szövetségre lépő Khámor királyságát eltörölték a föld színéről. Nincs új a Nap alatt. Wendée a stigma.

És most megismétlődni látszik, a már egyszer megtörtént végzetes lépés. Kegyetlen előképek.

Már a békeparti Mózes népvézér rejtélyes „kiiktatása” is megosztotta a nemzetet, ám az új honfoglalás, a területszerző háborúk sikerei, kettészakította a héjakat és a galambokat. A kialakult kép igazolni látszik Simone Weil látnoki szavait – döbbenetes diagnózisát.

A helyzet súlyosságát jelzi, hogy néhány kereskedő újabban Henóch Apokalypsisét prófétálja, melyben a „Föld népeinek” négyötöde egy „baleset” következtében elpusztul, ám ezt követően, beköszönt Jehova világuralma és egy új világrend. Baljóslatú vallomásos jövőkép!

Simone Weil szavai visznek közelebb a nem nyilvánvaló, félelmetes igazsághoz: Ugye nagy baj, ha egy Istennel harcolunk és az nem győz le bennünket?

Szólt az Isten: vége!

Mondd meg nekik Ábel –

Nincs számukra béke!

Így jön el az esztét vesztett, rosszul tesztelt,
Tűzzel-vízzel elpusztuló, romlott világ vége.

Hénoch: Apokalypsis

SZEMÉLYEK

JEHOVA, JAHVE
GÁBRIEL ARKANGYAL
IZAJÁS PRÓFÉTA
II. JÁNOS PÁL PÁPA
AQUINÓI SZT TAMÁS
MÓSE BEN MAIMONIDESZ

PILINSZKY JÁNOS
SZABÓ LŐRINC
SZILÁGYI DOMOKOS
BERTÓK LÁSZLÓ
W. SHAKESPEARE

SZENTPÉTERI ATYA

RAVASZ LÁSZLÓ REF. PÜSP.

ÁBEL MER-KA-BA TESTVÉR
KAPISZTRÁN JÁNOS BARÁT
SHYLOCK KALMÁR
LÉVI KERESKEDŐ
ARÁMIAK és a FÖLD NÉPEI
FILOZÓFUSOK

MÁNI FIATAL KÖLTŐ
AZ ALKOTÓ
MÁNI TANÍTVÁNYA
SAVONAROLA
SINKA ISTVÁN
SIMONE WEIL

Rainer M. Rilke * Rolf Hochhut * F. Werfel * M. Weber *
Karinthy F. * P. Klee * O. Spengler * Betti Alver * L. Blaga *
H. Broch * S. Heaney * V. Alexander * S. de Beavoire * T.
Bernhard * A. Bloch * Poncius Pilátus * Prof. Szalibi *
Stefan George * J. Heller * Izsák Babel * Borsos M. *
Bertold Brecht * J. Brodskij * S. Beckett * H. Belloc * H.
Hesse * G. Benn * M. Sz. Gandhi * A. Szolzsenyicin * B.
Croce * Hamvas Béla * Bibó István * E. Hemingway * A.
Huxley * Kozma Atya * H. Kant * E. Schönweise * G. B.
Shaw * Edith. Sitwell * Wole Soyinka * W. Szymborska *
Teréz Anya * G. Tomaso de Lampedusa * Weöres Sándor *
Rónay György * J. Joyce * I. Kadaré * Bartók Béla *
Henoch * Anonymus * Alexander * Dániel * Mani Parakléta *

Színhelyek, történelmi képekben:
Jeruzsálem, Auschwitz és Hiroshima

ELSŐ KÉP

HELYSZÍN: *Jeruzsálem, ősi kereskedő város, kelet metropolisza. Békéjének záloga a Pénz: az Egyiptomnak és Babilonnak fizetett adó, ám maga is vámot szed. A nagy, kereskedő úton őrzi a kényes egyensúlyt, az üzleti érdekek és a térségi hatalmak között. A történelmi belváros piacterén élénk üzleti élet folyik a délelőtti napsütésben. Távolabbról keleties zene szól. A bazárok felől nagycsapat kaldeus katona jön.*

KALDEUS KATONA

Napkeletről fú a szél,
Ott, ahol a kard beszél,
Bél-Nannu az istenünk,
Ó-hitünk és gyökerünk,
Tar fejünkön büntetés,
Harcolni kell az életért,
Nem a pénz, a pénz kevés,
Jó-szerencsénk nem elég,
Semmire hajh, nem elég...

kürtszó kíséretével énekelve elmasíroznak

Vadkeletről fú a szél,
Felszítja a Nap tüzét,
Halljad Kádok énekét,
Míg Hierosólyma él,
Szebb az, mint a szóbeszéd,
Százszor is szebb, mint elég...

két zsidó kereskedő jön, hevesen gesztikulálva

SHYLOCK

Az élet nyűg, baj, csupa kényszer:
Tedd lóvára! Te élj csak ésszel!
Skajah!
Sarkunk alatt
Galilea, Filisztea,
De fegyverben áll
Egyiptom és Asszíria.
Megtisztulva, megszentelve
Mi vagyunk a mérleg nyelve.

LÉVI

Útra kelve napkeletre,
Szerencsénk is, hol lé, hol le.
Kardélen a vakszerencse,
Útra készen felnyergelve
Lóghat is a szamár nyelve...

SHYLOCK

Úton állván, úton vagyunk,
Mindeneket megvámolunk,
De Egyiptomtól, Babilontól
Magunk is csak sarcoltatunk.

(most már együtt énekelnek)

Jah- jah- Jahve: halljad újra!
Halle-lu-jah, hallelujah!
Mondjuk Néked jöjj el holnap,
Templomunkba hív a Főpap...
Szóljon Hozzád édes dalunk,
Minden elsőt Néked adunk...
Dicsértessék az Úr napja!
Hallelujah szép chanuka,
Dicsértessék, aki Te vagy,
Áldunk téged héber Szabbath.

LÉVI

(vidáman)
Ahasvérus bolygó zsidó,
Ájser, gazdag pénzforgató...
Ajvé és jai! – nagy baj nincsen,
A Tóra megvéd, meg az Isten!

SHYLOCK

Lassan jár az idő kerék,
Kétezer év nem semmiség:
Bölcselkedés, perlekedés,
Szakadatlan kincskeresés.

LÉVI

Ringasd, ringasd el magad,
Córesz, móres nádkalap,
Jön a bíró rád pirít:
Merre jártál hajnalig?
Csalafinta arabok
Feltörték a Templomot,
Mordechajnak viszkedett!
Elvitték a kincseket...

SHYLOCK

Isten nevét szádra ne vedd!
Mi vagyunk a választott nép,
Ez a parancs – el ne feledd!

ARÁMI KOLDUS *(rimánkodva nyújtja kezét)*

Életem már garast sem ér,
Ne szégyelljed, nézd meg Testvér!
Kéreget e kérges tenyér,
Kérlek szépen, adj pár fillért!
Szerencséd lesz Bél istennél...

EGY APA *(a fiának)*

Mindig adj a koldusnak pár garast,
Szerencsét hoz... garasért aranyat...

SHYLOCK

Jahve a mi Istenünk,
Ez hitünk és szerepünk,
Rajtunk sarc és büntetés,
Ezért hajszol a fürge ész,
Ha nem köt üzletet a kéz...

LÉVI

Ma mindenért fizetni kell,
De nem tudom még Istenem:
Lesz-e ebédem, kenyerem,
Ha enni kér két gyermekem?

BABILONI SUHANCOK *(körülveszik a két kereskedőt)*

Antanténusz, szóratémusz,
Szóraja – tiki – taka
Alabala bambusz...
Antakatémusz szója
Oma neo-neo titi
Neo-neo Tibi-Tibi
Hol vagy sófi?

Rébusz Rémus
Antanténusz
Tiki, Taka Vénusz
Szóratémusz
Alajosi Rébusz
A vas Bambusz

Mit akar a Négus
A vad Cirokézus?
Mit fecseg a... mit visz el a
Nagy Eufkrétusz?
A vas Krampusz?

SHYLOCK *(hangos szóval folytatja)*

Egy az Isten Izraelben,
Most született Betlehemben,
Páros az út ketté szakad,
Domb tetőn fut, sziklák alatt,
Kőbe harap, fűbe harap
Bálvány népe – egy sem marad!

Egy az Isten Izraelben,
Itt született Betlehemben,
Minden szellem szétszalad,
Minden bálvány meghasad,
Hallelujah, hallelujah!
Templomunknak bölcs a szava,
Pogánynak meg megy a hasa!

(a suhancok nevetve el...)

JEHOVA HANGJA *zengve betölti a teret*

Vagyok, aki vagyok,
És nem mondom, hogy hallgassatok,
Mert bűnösök vagytok –
A világ kezdete óta
Semmit nem tanultatok,
Áldozatok vagytok, vagy gyilkosok.

PALESZTIN PÉNZVÁLTÓ

Nem kell más, csak józan ész,
Beszél a pénz, a pénz, a pénz,
Büntet az Úr, a Bél, míg él,
Fizetni kell az életért,
És inni is az istenért!

PALESZTIN KERESKEDŐ

Alleluja, pártos-fuga,
Palesztinok búja, baja:
Ízetlen a kóser kaja!
Nem kell már a józan ész,
Igyál testvér az istenért!

ESSZÉNUS REMETE

Megjósolta már Jesajás,
Eljön hozzánk a Messiás.
Reménykedve vár a világ,
Várja a nép Dávid fiát.

LÉVI

Miénk a pénz,
A pénz, miénk!
Jahve a mi Istenünk,
Ez hitünk és gyökerünk.
Fejünk felett a büntetés,
De bűnbak viszi el a vért...

JEHOVA *(zengő hangja megszólal egy felhő mögül)*

Jaj Arielnek! Arielnek mondom, a templom aranykapus városának. Porból léssen a te súgva való szód, és mint az ördögös jövendőmondóé, olyan léssen a földön a te szád, mintha a porból suddogna. Mi módon lett paráznává a hú város? Előbb tele vala lélekkel és

ígéreettel, igazság lakozik abban, most pedig rakva-rakván gyilkosokkal. Hasonlatos az elhullatott levelű cserhez és a víz nélkül maradt kerthez Jeruzsálem. Jaj azoknak, akik a hazugságot ugyan magukhoz vonják a hazugság kötelével: a bűn pedig temérdek.

Jaj a vásárosok városának! – a békétlenség buja tanyájának! Nem lesz béke a kőből rakott falak között – kirabolják, felégetik, elhurcolják embereit az Ítéletig. Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak, akik a sötétséget világossággá, a világosságot setétté változtatják. Jaj azoknak, akik így beszélnek, siessen! Hadd jöjjön az ítélet, hogy megkísértsük mielőbb. Jaj azoknak, akik magukat bölcseknek láttatnak lenni és maguk előtt eszesek is, az igazak igazát elfordítani tőlük.

Nyugtalanság érződik a téren, néhányan régi szokás szerint hajlonganak, mások a földre hasalnak. Az ég színe és fénye változik...

JEHOVA (és Izajás próféta szavai sztereóban)

A próféta szájával mondom: nincs más Isten kívülem. Vagyok, aki VAGYOK. Ezért kivágja az Úr Izraelből a főt és a farkat, mert mindnyájan képmutatók és gonosztevők. Ám mindezzel nem múlik az Úr haragja, hanem mégis felhúzza vagyon az Ő karja. És lesz majd, hogy a maradék megtér, *Jahve maradéka* bebocsátást kér a hatalmas Istennél, és lakozik farkas a báránnyal és a párduc a kecske fiával fekszik, a borjú, az oroszlánkölyök és a kövér barom együtt lészen – és egy kicsi gyermek őrzi azokat.

És lészen az időben egyazon végtére, az Úr másodszor emeli kezét népe megkeresésére. Azt mondá az Úr: hiábavaló áldozattal ne áldozzatok! Bárányok vérében, illatokban nem gyönyörködöm, ugyan sok szóval imádkoztok is az ünnepeken, nekem teremre vagyon, a ti kezeitek rakva vannak vérrel – tisztuljatok meg kárhozottak! Vegyétek el a szemem elől cseleke-

deteitek gonoszságát! Tanuljatok jót tenni, oltalmaz-
zátok az árvát, törekedjete az igazra! Mert békes-
ségben lakozik az én népem hajlékában, bátorságos
sátrak alatt, bajtól óvott, gazdag nyugalomban, szövet-
ségben vélem. Íme az én szolgám, kihez támaszko-
dom, az én választottam, akit lelkem kedvel. En-
lelkemet adom öbelé. Nem kiált, nem emeli fel magát
és nem hallják az ő szavát az utcán. A megrepedezett
nádat nem dobja el, a füstölgő, elégett gyertyacsonkot
sem oltja ki. Igazságban szolgáltat ítéletet és soha
nem unja el a kicsinyek panaszát.

Csak nyugalomban és csendességben maradhattok
meg és reménység lesz a ti erősségetek, de ti nem
akarátok ezt pártos Izrael...Halljátok meg egek, vedd
füledbe föld, mert az Úr szól! Fiakat nevelék és azokat
nagy méltóságra emelém, ők pedig elszakadának
Tőlem. Óh gonosz nemzedék, hamissággal megterhelt
nép, gonosz mag, nemtelen, hitvány fiak elhagyták az
Urát...

*(Jaj, jaj, skandálják, néhányan, ruháikat megszaggatják, az
égen különös fények játszanak...)*

Jaj Arielnek! Mivelhogy e nép én hozzám közelget
szájával, de az ő szívük távol vagynak tőlem. Amit
elmétekben forgattok, bizony olyan lesz, mint a fazekas
sárja – azt mondja az alkotmány alkotójáról: nem tudja,
mit alkot...

*(A téren az izgalom nőttön-nő, már hangosan imádkoznak,
jajveszékelnék)*

IZAJÁS

Annakokáért gerjedt fel az Úr haragja népe ellen,
felemelé ellene kezét, megveré azt. Annak okán vitetik
az én népem fogságba, mert hogy nincsen semmi
bölcsessége. Közöttük a tisztességes emberek nagy
szükséget szenvednek és a sokaság, szomjúság miatt
eleped...

(Bocsáss meg Jahve, bocsásd meg bűneinket! – hangzik)

Lészen pedig Babilon romhalmaz, mely sok országnak ékessége volt, a kaldeusoknak pedig szépségek és dicsekedések vala. Elpusztul, és az Arábiabeliek nem ülik meg azt soha-soha, nem vonják fel színes sátraikat, nem jönnek többé Babilonba.

Ne örvendezz te Filiszteusok országa, hogy annak vesszeje megromlott, aki téged ver, mert a kígyónak magvából baziliusz származik és annak magja lesz majd tüzes sárkány...

Ordíts kapu! Kiálts város! Elromlottál te Filisztea és mindenektől, betakar az idők pora.

Jaj a vitorlák árnyékának szerecsen ország földjén, mely a folyóvizeken túl vagyon. Tengeréken küldenek követeket gyékényből csinált hajókon, ezt mondván: Menjetek el követek az elszaggatott és raboltatott nemzetséghez, a néphez, mely rettenetes volt, miolta kezdett lenni, és az lesz ma is...

(Távolodó mennydörgéssel és villámokkal záródik a kép)

Függöny

MÁSODIK KÉP

JERUZSÁLEM: *Nagy Heródes korabeli paloták a templomtérrrel.*

PONCIUS PILÁTUS *(zsidó főpapokkal jő)*

Mindig, minden nap,
Az áldott kihasad,
Az égen világol az Elme,
De Ti azt mondjátok,
Ez az Úr kegyelme,
És csak sefteltek egyre...
Aki megbízik bennetek,
Azon nyomban átejtitek...

Jó ideje már a világ,
Nem csodálja Róma fiát,
Megront az öntelt hamis ész,
Az arany, a vagyon, a pénz...
Hajh! szajha a világ – utcalány,
Jó pénzért mindent felkínál.

MÓSE ben MAIMONIDÉSZ

Üzlet a világ. Boltjában
Sarastró a stróman üzlettárs.

AQUINÓI SZENT TAMÁS

Nem az ördögöt,
Csak embereket láttam vörös körmökkel.

MAIMONIDÉSZ

Az életerő ismeretlen tengerén,
Mind belehaltak a szerzésbe,
Egy butik szegletén.

AQUINÓI

Igaz, az igaz...

De ki hisz a világnak, ha más az érdeke?

MAIMONIDÉSZ

Kétkezi ember ne ábrándozzon,

Míg nem sújtja a kórság!

AQUINÓI

Az élnetetlen Héron, képtelen

Unalomra, üzletre, nűánsz-lesésre.

Ő a számok embere éhen halna,

Ha nem könyörűlnék rajta.

MAIMONIDÉSZ

Ádám volt az első minta,

Jó ember gyanánt, mintha

Éva? vagy a Kígyó adósa volna?

AQUINÓI

Be vagyunk zárva önmagunkba,

Lámpásunk vak, hiába vettűk,

Hiába ég a lángja ablakunkban.

MAIMONIDÉSZ

Tamás! Ugye tudod, mi az igazság?

Ha hűsába vág, hallgat,

Nem akar tudni róla a világ...

ELSŐ FÉRFI *(izgatottan, futva érkezik, kiabál...)*

A tőzsdén esnek az árak,

Krach fenyeget, elértéktelenednek

A részvények! Jaj! Jaj!

Már csak Isten segíthet...

Mindenfelől panasz és segélykiáltás hangzik:

Jahve, Jahve segíts!

JAHVE HANGJA

Meglássátok, ne féljete!

A tegnapi árak zárják a trendet,

Ne adjátok el a részvényeket!

Újabb zaj hangzik a Tőzsde felől

MÁSODIK FÉRFI

Csoda történt! Visszajött a steksz,
Magához tért a BUX index...
Felfüggesztették az üzletet,
Hála, hála, Hallelujah,
Hála legyen az Istennek!

Ajvé, ajvé, hallelujah – hangzik minden felől...

JEHOVA

Nem hallottátok volna?
Kishitűek, hűlt szívűek,
Előre megmondtam, és lőn!

Még süt a Nap, de heves zápor közelít, „Veri az Ördög a feleségét” – az emberek nevetve el – kiüresedik a tér.

Függöny

HARMADIK KÉP

JERUZSÁLEM: *a Siratófalnál, délután, zarándok turisták, kiránduló fiatalok.*

FŐISKOLÁS *a társához*

Mire való a rabbi iskola,
Sóher jesiva bóher?
Már négy éve, ide s tova,
Itt élsz Jeruzsálemben kis koma,
És még nem hallottál volna róla?
Nem smonca ez...Slomo Soma!
Azt mondá az Úr, a Jehova:
Nem oda Buda!
Nem megy Ő sehova...
Nem jár már székel templomokba –
Se holnap, se ma –
Tri-a-non nem lesz itt soha!

A jó-halál, most némethoni mester,
De Nagy Heródeszel kegyetlen,
És ostoba történet kelt lábra,
Telve gyűlölettel, a Talmud
Szégyent hoz a zsidóságra –
Jézus a kereszttel Jeruzsálemben
Édes Istenem? Micsoda botrány!
(Jézus, mint húsvéti bárány?)

JEHOVA

A híres amerikai író, JOSEPH HELLER alakját öltve jelenik meg, ősz hajjal és prófétikus szakállal, de hangja a már korábban megismert sztentori hang...

Mára elég...
Evezzünk csendesebb vizekre,
Már alkonyul, fátyolos színekre
Feketül a bíbor, meg a kék...
Micsoda isteni színjáték?

ÖRMÉNY ADÓSZEDŐ

Ingyen gyönyörködik a világ,
Kinek szűk lesz, kinek tág,
Valakinek húsába vág,
Ha nem térül meg a kiadás?
Ajándék színjáték, alkonyi órák?
Ki látott ekkora pazarlást?

Bérbe veszem a Teremtést,
Fifti-fifti...ahogy mondják,
És csak annyit kérek még –
Legyen ez a ráadás –
Segíts behajtani Uram,
A babiloni, holocaust kárpótlást!

JEHOVA *(mediatizált J. HELLER)*

Holocaust-ipar – mondá Nowick
No látjátok? – ez már cudar,
A kárpótlás, nem szűzi ugar.
A pénzért vett szerelem,
A bankár zsarolásaival?
És a pénzé tett szenvedés, halál:
A jóérzés és az ízlés útjában áll...

Az újszülöttnék még újság,
Ha anyja mellére talál,
De ha helyette dajka tejel?
Azért mindig fizetni kell,
Úgy ám! – ez a házi szabály.
Jóvátétel: szép kis üzlet,
(siratófalhoz vinni a népet)
Akit lehet, ahogy lehet:
Megpumpálni az életet...

Újra kibújt a szög a zsákból,
Nem láttok a „pénzes-máktól,”
Mert kell a pénz, a pénz, a pénz,
Mammon bálvány szentföldre ért...
Ám, majd egyszer, nem sokára,
Felfénylik az elme lángja,
Eljön a világosság a világra,
Majd elfogy az együttérzés,
Hiszen dúsan megfizették?
Nincs már szégyen, arcuk tiszta,
Jó pénzével rég lemosta,
És majd újra, megint egyszer,
Lekozmál a bánat pénze,
Simlis bóher, mohó paccer
Lesz a holo kár vigéce...

De miért is becsülne benneteket a világ?
Mondják – keresztre feszítettétek Isten fiát.
Hannás főpap és te Pilátus! Hol az igazság?
Miért nem kértetek megbocsátást?
Papi nép lesz – mondá Mózes
Ám azóta sok a nonszensz, mis-más beszéd,
Hát hiába parancsoltam néktek elébb,
Tartsátok tisztán a nép szentségét?
Vér, vallás és szellemiség – no meg
A kiskapus gondolat: a pénz –
Életszagú bajjáradék,
(bajjutalék, bajkeverés, baljós jelek)
Súlyos földi adóterhek,
Vér, veríték, hites könnyek,
Bukott vagyont árvereznek,
Lopva szerzett dőre bőség?!
Bankot üt a templom őrség!
Konkolyt kever anya rozzsál,
Sört a borral? Meszet sóval?
S megjön a baj, könnyes sóhaj,
Lehet-e így esti mesés új szövetség?
Júdás testvér...?

JOSEPHUS FLAVIUS

Uram, kérlek, mondd meg nekünk,
Mit vétettünk? Sérelem ért,
De már perlünk...

JEHOVA

Legalább nekem ne...
Mindenki tudja, a szenvedés szekerébe fogva,
Mint lett hontalanná Palesztina,
Egykor és ma – igazság és pelyva,
Kulcs a zárban – az ok:
Nagy kalap pénz a mosodában –
No mára elég, elég!
A csavaros, hamis, mis-más beszéd.
Holnap szombat, most csak annyit mondok,
Elverem a port rajtatok!
Választott nép – micsoda öntelt beszéd?
S Rabinért is számolunk még...

II. JÁNOS PÁL *(kíséretével megérkezik a pápa)*

Hozsánna, a jóakaratú embereknek!
Megkövetem az Urat: Mea culpa, mea culpa!
Minő tévedése az emberi agynak,
Azt képzelni, hogy Szentség nélkül
Lehet Egyház, mártírium nélkül Kereszténység.
Hit és erkölcs nélkül még
Keresztény falvak sem maradnak.
Azért halt meg Isten értünk,
Hogy a latrok ámítsanak?
És intézményesítsék a blaszfémiát?
Paráznák és házasságtörők
Szabad szerelemről papoljanak,
Hittagadók tanárkodnak és zsidó bankárok
Adják egyházi és irodalmi újságok stallumait.
Nem értitek a krisztusi áldozat lényegét.
Nem azért jött a Spiritus Sánctus közénk,
Hogy tegnapi pártvezetők osztogassanak,
Pártonkívüliek nevében – véres kézzel,
Püspökeinknek kitüntetés.

Hol a hitelesség? – talán mindegy volna,
Ki hirdeti az Igét és ki ad elismerést?
„Érték...”
Mérséklet és humánus: ez a Merkuriuszok
Kedvenc (üzleti és álszent) jelmondata.
Vajon Jézus mérsékelt volt a keresztfán?
Vajon Isten azért mutatkozott Abszolút
Istenember mivoltában?
Hogy utána, azt dadogjuk: homo humánus?
Ez a következetesség?
Hogy másoknak tessék, kerüljük
A felesleges vértanúskodást?
Ezt tanulták a humanisták
A kereszt alatt?
Meghoztuk hitünk áldozatait –
És ez nem üres malaszt –
De nem adtuk életünk árán sem
Krisztus hittételeit...
Nem teszünk mást most sem,
A remény és szeretet nevében, Ámen.

SIMONE WEIL

„Egy keresztény szeretete Isten iránt,
Fölfoghatatlan csoda, és Isten
Jóságának a bizonyítéka.
A sors, minél mélyebbre taszít,
A nyomorúságban ez a csoda,
Annál csodálatosabb és amit bizonyít,
Annál világosabb.
A hit titkai fölötté állnak annak a szintnek,
Ahol a dolgok, még állíthatók, tagadhatók.”
Hosszú a sor.
A kortalan, játszi időben
Itt járt a parton, Napóleon, Nagy Sándor,
S annyi névtelen és híres vándor
Haladt az úton. Cézár, Hannibál,
Mind tudta – az áldozatra –
Néha a legnagyobbra,
Nem lehet készületlen az ember.

Tehetetlen félelemmel nem lehet várni,
A vég elkerülhetetlen.
Porig sújt, ha megérted, nincs kiút,
A szereped befejezted.

Választanod sem kell,
Vége, lehull a bilincsed...
Ám, nem lehet hitvány jellem
Utolsó óráján az ember.
A szív jósága, bátorsága égbe emel,
Erre tanít a történelem,
Leonidász és a spártai szellem...
Kardjába dől,
Vagy a mélybe veti magát?
Bárhogyan dönt,
Nem kerüli el a halált.
Tudta Leonidász: mennie kell,
Ha az idő felemeli pallosát...
Ám, Ő szemtől-szemben,
Állva várta a csapást...

ELSŐ FILOZÓFUS

A történelem ismétli magát,
Visszatér, mint a bumeráng. Emberek,
Ne higgyetek szép szavaknak, elárulnak!
Csak a cselekedetek mutatják meg,
A szeplőtelen igazságot,
Később rejtegetik előletek a valót.
Bátran cselekedjetek hát,
Mert a gonosz város elszánt,
Megrontja és elpusztítja a jót!
Az eszméket toldozzák-foldozzák:
Eredeti gondolatok helyett,
A manipuláció nyer teret.
A nemzeteket úgy likvidálják,
Hogy elveszik emlékezetüket:
Megsemmisítik műveltségüket,
Hagyományaikat, történelmüket,
Példaképeiket. És valaki másfajta

Történelmet gondol ki nékik:
A nemzet azután nem érti jelenét,
Feledi múltját, nyelvét, tömeggé olvad,
Játéka lesz a hatalmasoknak.
Hát jól nézzétek meg, hogy kik tanítanak.

SZENTPÉTERI ATYA

Jó pásztorok helyett coyotok, farkasok
Őrzik a nyáját – prédának.
Vigyázzatok hát pásztoraitokra nyájak!
Mert, ha elkergetik a pásztorokat,
Akkor, jaj a világnak!

SHYLOCK

„Majd, hogy disznóhúst szagoljak,
Hogy egyek abból a lakásból, amelybe
A ti prófétátok, az a názáreti űzte bele
Az ördögöt. Veszek veletek, eladok veletek,
Beszélek veletek, de nem eszem, iszom,
És nem imádkozom veletek keresztények.”

MAIMONIDÉSZ

Más napok futnak át a napok éjfelén,
Múlik a világ, fordul a kerék
Gyémánt tengelyén, álhatatlan az emberfia,
Bár, jobb volna a jóban megmaradnia.

AQUINÓI

Isten: irgalom tenger,
Határtalan, miként a világegyetem.
A felszín csillogása – az élet –
Feledteti a lélek kétely iszonyatát...

MAIMONIDÉSZ

Csípi a szemet a tenger hamisság:
Bűzlik a szemét, a gáncs, a bűnös szándék,
Ősrégi képmutatás a szimbiózis Júdás.

JOSZIF BRODSZKI

„Fejlődés nincs, de éppen ez a jó,
A toll a múltat írja meg,
S nem a jövőt önti szavakba,
Mindegy bűnös-e,
Vagy ártatlan, a törvény éppen úgy

Behajtatik, akár az adó.
Sóhajtva gondolunk a múlt időkre,
Mikor simán ment minden,
Még simán...”

KARINTHY FRIGYES

„Új Bábelt élünk, a fogalmak pokoli
Zűrzavarát. – Gyalázatos hazugok
Megrontották a szavak becsület zálogát.”

ELSŐ FILOZÓFUS

Ha a szó tartalmát és értelmét veszíti,
Pusztá szó marad: pusztába kiáltott szó –
Így élünk a szó-inflációban –
Nem a szavak üresek, hanem az emberek,
Mikor üres szavakkal elfedik a lényegét.

ELSŐ POLITIKUS

„Értelem? Igen.
Ahol a politika kezdődik, ott megszűnik
A művészet, tudomány, megszűnik
A jog, etika és belátás...”
Igen, csak a vallás az utolsó szalmaszál
A világvége szakadékainál.

JAMES JOYCE

„Hányok, ha csak a politika szót hallom.
A történelem lidérces álom,
De még nincs itt a hajnal.
A lángész nem követ el hibákat, tévedései
Akaratlagosak és a felfedezések kapui.
A teret, Fenséges, az egész Földet átfogja
A Te géniuszod, de oh Kegyes Sós Márton
Az időt, az időt legyőzni miért nem tudod?”

ISMAIL KADARÉ

Először Isten,
Aztán a Föld meghal...
„A titkot, a titoktartóval (együtt)
Kell eltemetni” nyomban...

ELSŐ FILOZÓFUS

Az emberiség, olyan amilyen,
De nincs nála előbbre való.

„Aki szerény, megérti, egyik részről
Itt a valóság, a másik részről:
A nagy semmi” az útravaló.

Nincs nagyobb eltévelyedés,
Mintha valakinek többet jelent, Azazel –
A megrontott, hamis, szofista értelem,
Mint amit felülír az életes ész.

SÁMUEL BECKETT

„A világ iszonyú zűrzavarában, egyetlen
Pisla fény világol: hogy Godot megérkezzék.”
Semmi más nincs, csak a szavak árulása,
Nem sok – fogyva fogynak, s fogva tartanak.
„A reménytelenséghez nincs szükség
Gondolatokra – folytatom, ahogy tudom,
Ha jelent valamit, nem tehetek róla,
Rátok hagyom...”

J. P.H. BELLOC

„Fáraszt a szerelem, hát még a versek?
Öröm a pénz, bár sosem elég, (nektek)
Remélem, mondják majd, ha meghalok:
Bár bűnös volt, kedvelték az olvasók”
(és az okos asszonyok.)

GOTTFRIED BENN

„Csak hídverés az élet
Az elfutó vízen,
Nem állítjuk ezzel,
Hogy a Teremtő lélektelen,
Csak egyénenként, nem érdekli Őt az ember.”

AZ ALKOTÓ

Ne bántsд őt Felséges Toleráns!
Lelkük, úgy sincs az embereknek,
Bár volna gerincük legalább!
A vég, lepkeként imbolyogva,
S közömbösen a (szinte) úri éjszaka –
Oly közel van az atom arzenál,
Hogy elfogy az értelem halk szava,
Már készen áll a roppant masztaba,

Hiába mondja az ész vonakodva: *Bűnös érdek,*
Más kimenetelt jövendölt a végzet,
Máshogy is lehetett volna?
Sátán-tojást tojt a fizika ősatya:
Ő tudhatta, mi az „Atom Bomba”,
S ha kikölt majd néhány rút tojást a tűzmadár?
Újjászületést, már csak a halál órája vár.
Az élet hamu és gyémánt –
Izzó tűzözön lesz – végállomás,
A kiűzetés a pokol mélyére ránt.
Elképzelhetetlen kísértés,
Ég-föld közötti bukás a vég:
A sátán az emberrel végezteti be a teremtést.

MÁSODIK FILOZÓFUS

„Az élet per, amelyet elveszítünk,”
Hiába minden, nincs kivétel,
Bármik is legyünk: egy a végünk,
Az agy kihűl, elszáll az érvelésünk.
Az emberi lét, az élet temploma,
De egyszer, néma marad, nem nyílik ajtaja...
A jóhalál, rossz paradoxon:
Elviselhetetlen, senkinek nem kell,
És mégis el kell viselni egyszer,
Köztudott, harmadik út nincsen.

ELSŐ FILOZÓFUS

Csak egy kivétel volt, a Mester.
Mindenki élni akar,
Ennél kevesebb nem kell,
Minden egyéb, hazugság,
Amit az élet eltakar –
Igen, meredten, ott áll,
Ökölbe szorított kezekkel,
Ezzel az egyszereggel,
Isten rejtélyével szemben,
A halálra szánt ember.

AZ ALKOTÓ

Az ember utánozza a teremtést,
Okos majom –

De meg sem kísérli az igaz megértést,
Ha nem ismeri Henoch ősi könyvét,
Befonja életét a hatalom.

MÁSODIK FILOZÓFUS

Minő groteszk jel a jövőnek?
„Mosolyogj! A holnap rosszabb lesz”.
A la carte: zsákbamacska,
Aki tudja, szidja, marja,
De ha nem, majd megtanítja,
A csacska is, csak igazgatja,
Ez a földi hanta-banda:
Féreglyuk a zsé pokolba –
A belátás liba mája,
Máni lári fakutyája,
Nem tudja meg, Darwin lánya,
Aki számít, különb nála...

AQUINÓI

Felboglyázott kedvem
Tarka csikáját mezők nevelték,
És felettem a hullámzó égen
Kivirágzott a nevetés.

MAIMONIDÉSZ

Az élet minden:
Anarchikus véletlen, torzó, töredék.

AQUINÓI

Az lesz majd a béke napja,
Ha együtt napozik Jeruzsálem kövein
Hierosolyma papja: zsidó és beduin.

MAIMONIDÉSZ

Az élet nyűg, baj, csupa módszer,
Játékkal tedd, ez az óvszer!
A buja múltban az unikornis
Sármos nyoszolyóján lány várt,
És ma az álmom regény,
Hol árnyas rokokó grotta
Irul kipirulva.
Csak egy pókfonalon függ a létünk
Vajon? mennyi a végtelenben

MÁNI TANÍTVÁNYA

MAIMONIDÉSZ

AQUINÓI (két csinos nő közeledik)

MAIMONIDÉSZ

AQUINÓI

MAIMONIDÉSZ

AQUINÓI

161

Sorsa fonalába zárva?
János próféta rút halála:
Egy igaz ember feje volt,
Hírhedett szüzessége ára.
Nem volt elég a „hét fátyol tánca”,
Hogy anyja helyére bújjon
A buja királyi ágyba?

SHAKESPEARE

„Világ! Te szajha világ!
Te ócska kivénhedt színház:”
Ripacsok és mazsorett babák.
„Felőröl mindönket e rossz darab,”
De a nyár örök – tündöklő szép marad.
Az élet-színház felmagasztalván
Néhány pillanatra, a virágzó vágyak
Fái alatt: hol dévaj primadonna,
Hol sugárzó ifjú tavasz.

MAIMONIDÉSZ

Ahhoz, hogy határt tudjunk szabni,
Ismerni kellene a határokat.
„Elemi esetek megléte: ez a világ”,
De mondjátok: meddig száll a gondolat?
Mi szabna határt?
Ha nincs ihletett cél, jó irány?
Ha nem hívja egyik dolog a másikat?

H. KANT

„Ne kérdezzétek, hogyan kell csodát tenni!
Épp ez a trükk, Hogy ezt még nem tudta senki?”
A paradicsom kapuját kell keresni!

PROF. SZALIBI

Tudom, parazsat gyűjtök fejemre,
Megrágalmaz majd a gonosz nyelve,
Mégis, mégis igaz és való,
„Aszir országából származott a zsidó
Pátriárkák története.
Az Ó-szövetség földjét nem Palesztina,
Hanem Arábia vidékén taposta
Ábrahám gyermeke.”

Úgy ám, Jemen északi határán volt földje,
Ott emelte Salamon híres templomát,
„Al Szarim most a hely neve:
Itt élt egykoron Izrael törzse”,
Rég várja, végre felfedezik-e?

JEHOVA (*J. Heller*)

Egy gyertyaszál elég és kiderül az igazság,
Nem takarja el azt a hamisság tengere,
Már csak ilyen a világ, ha emberi a neve.

MÁNI A FIATAL KÖLTŐ (*szavalni kezd*)

Szapulom az éjben, szapulom magam,
Fényfonaton égve lángol, minden szavam:
Bibliai csillagok!

Salamon a titok, a teli Hold,
És a Dávid csillag, miként a szerencse:
Napként ragyog.

Szív és értelem el nem árulhat,
Példátok örökmécses és fároszok fénye:
Egy szívbe metsz képet,
És a költészet drága meséje
Látomást vet az emberiség egére.

Valamit összefoglal,
Felmutat bölcsességeket.
Ósi könyvek, az emlékezet,
És pásztortüzek őriztek meg:
Egy nép, és a világ öröksége részeként.
Minő szívek őse?

Testvér szellemek őriznek,
A szavak, vágyak és az emlékezet
Nem árulnak el soha,
Jöhet bármilyen megpróbáltatás
Arctalan démona.

Gazdagságotokat az idő gyarapítja,
Cselekvő akarat, bölcsesség,
Alkotó szellemiség, művészet
Emelt életműveket a világ elé.

Őrzi nevetekben, az ember lényegét,
Több ez, mint dicsőség,
Sugárzik, árad akár a fény.
Az emberi szellemiség
Az idők végéig beragyogja,
Galvanizálja neveteket:
Dávid és Salamon: csillag és hold...
Az ezeréves mítoszok,
Legendák hajnali egén
Nevetek ott ragyog.

JEHOVA

Máni fiam, naiv költőként,
Megidézted a Biblia költészetét.
Látom, az igazságon túl
Él még szívedben a remény.
Megvallom, én is gyönyörködve hallgatom,
Még ma is, a Dávid zsoltárokat.
Tiszta bűntelen ifjú volt, repült a lelke,
És tudjátok ugye, mint végezte?
Nagy ígéret volt, de csalódtam benne.
Betsabé, egy asszony lett a veszte.
Igen, nála minden együtt volt.
Szíve és erénye, bátorsága,
Elme állapota kétséget nem hagyott,
De megrontotta buja vágya,
Amit tőlem örökölni kapott.
Ő is, miként ősapja,
Az első tesztnél elbukott:
Zseniális, de gyenge férfi volt,
Elcsábította a nő illata, szava, bűgő hangja...
Mind így kezditek,
De később fiaskó lesz,
Nem váltjátok be a szép reményeket.
Nem török pálcát –
Még van egy hajítófányi,
Valós esélyetek – csak egy szó,
De az, nehéz lesz néktek, mint a só!
És én nem segíthetek.

GOLDSTEIN BARUCH

Uram, ne hagyd el népedet!

JEHOVA

Már megtörtént, ti hagyatok el engemet.

GOLDSTEIN B.

Gondold meg, kérlek!

Nem lehet átprogramozni a végzetet?

JEHOVA

Te mondad. Nem lehet.

GOLDSTEIN B.

Legalább elhalasztani az utolsó ítéletet?

JEHOVA

Azt végképp nem lehet, de addig is tanuljatok

Költészetet, itt van mesteretek...

És az első lecke: hit, remény és szeretet.

MÁNI A FIATAL KÖLTŐ: *(tétován)*

„Komisz a férfi egymaga

rakoncátlan és tehetetlen

A nappal rág, az éjszaka

álmatlan, rágós, ehetetlen

Nem lehet egy, csupán ha ketten.”

Csinos nő jön, kacéran dúdolva, közelebb lép...

Évának hívnak, szabad vagyok, Elkísérsz?

belekarol a fiatal költőbe, és andalogva eltávoznak...

JEHOVA

Férfiak! Láttátok?

Bármit mondok, utolsó órátokig

A nő kezében vagytok...

Éva a sorsotok.

Függöny

NEGYEDIK KÉP

AUSCHWITZ: *holocaust emlékhely,
a kora alkonyatban alig mozgó árnyak...*

PILINSZKY JÁNOS *a tér közepére lép*

„Auschwitzről szeretnék szólni. Ma múzeum. Falai közt a múlt – és bizonyos értelemben valamennyiünk múltja – azzal a véghetetlen súllyal és igénytelenséggel van jelen már, ami a valóság legbensőbb sajátja, s attól, hogy lezárult, még valódibb, még érvényesebb. Mind az, ami itt történt, botrány, amennyiben megtörténhetett, és kivétel nélkül szent, ami megtörtént. Mindez igaz. Mégis gyötrelmesen ellentmondásos, a humánus egymaga tehetetlen azzal szemben, ami egyszer lezárult, s legfeljebb az emlékezés illúziójával képes behatolni a múltba. Mozdulatlan elkötelezettségnek nevezném a vallásos léleknek azt a sajátját, mely annyira hasonló a múlt mozdulatlanságába az első mozdulatlan, konkrétságába – az első szeretetteljes, tragikumába az első bizakodó, és szakralitásában az első vallásos lépés. Az, ami 1939 és 1944 között megtörténhetett és megtörtént, erre kötelez. A halottaknak senki előre nincs szüksége többé, mégis külön-külön és mindenkinél makacsabban hívnak minket.

Ez a meghívás azonban, túl van közöny, túl a részvét és lázadás, sőt valamivel túl a katasztrófa még kivehető határán, és egyenest a szeretet sötétjébe kalauzol.”

Uram, kérlek, hallgasd meg tanúimat!

BERTÓK LÁSZLÓ

„Boldogan ülni az ágon s nézgelődni a legjobb,
Döntik mások a fát, én, a majom, belakom.
Két tűz közt, egyedül hagytak, s el mégse szaladtál,
Bátor vagy, nyuszi, és hogy magyar, az se vitás.

Mondd, hazudozni minek, hisz tény már, hogy fogy a nemzet,
Nem túlélni, csupán élni akar, szaporán.

Megbüntetni a gyermekeket, mert vétkes az apjuk?

Ezt, ugye, nem komolyan mondod, öreg leopárd?”

BORSOS MIKLÓS

„Az emberiség ma egy könnyebb megváltást keres,
ami teljesíthetőbb, mert a Jézusit nem tudja teljesí-
teni. Olyan megváltásra vágyik, ami mellett lehet
bármit cselekedni, lehet egyezkedni, hiszen van
mindig magyarázat. De ez mégsem megy. Ezeknek
a háborúknak a hazugsága abban van, hogy nem a
népek szembenállása táplálja elsősorban, hanem az
üzlet...”

BERTOLD BRECHT

„Nem az a baj, hogy nem látjuk a lánc minden
szemét, hanem az a baj, hogy a láncot nem látjuk.”

IZSÁK BABEL

„Mindenki azt állítja,
Az igazságért harcol,”
De mindenki tolvajként,
Csak magára gondol...

SHAKESPEARE

„Az ördög néha szentírást idéz,
A szent érveket felhozó gonoszság,
Olyan, akár a mosolygó gazember,
Vagy rothadt szívű piros színű alma,
A gonoszság gyakran, tetsző testet ölt.”

ELSŐ FILOZÓFUS

„Fény nélkül, nem élhet a növény,
Mégsem látja a fényt, (léte lényegét)
És a mi lelkünk is, vajon
Nem ágaskodik, olyan fény felé?
Melyet nem látunk, de érzünk valamiként?”

AZ ALKOTÓ

„Az alkotó nem veheti le kezét munkájáról, míg el nem
érte a tökélyt. Változtatnia kell, ami nem sikerült – így
szól a parancs – és ezt kell tennie, még oly kockázat
arán is, hogy tönkre megy tőle az egész mű.”

ELSŐ FILOZÓFUS

A szeretet, készenlét a teremtésre. A nevetés, az önmagára ismert Istentől származik – lágy harmónia és álomi derű emléke: a lélek sine qua nonja...

MÁSODIK FILOZÓFUS

„Néhány korábbi kísérlettől eltekintve, kiváltképpen napjainkra maradt, hogy mindazokat a kincseket, melyeket az Égre pazaroltak, legalább elméletben viszsza követeljük, mint az ember tulajdonát, de mely korban lesz erő érvényt szerezni e törekvésnek?”

M. SZ. GHANDI

„Tökéletesen semmivé lenni –
Az ember nem üdvözülhet,
Amíg szabad akaratából,
Az emberek közt utolsó nem lesz...”

TERÉZ ANYA

„A csend gyümölcse az ima,
Az ima gyümölcse a Hit,
A hit gyümölcse a szeretet,
A szeretet gyümölcse a Béke.”

AZ ALKOTÓ *tanítványához*

„Ne csak a Halász légy fiam,
Légy a Kovács...”
Aki leveri a fogolyról a láncot,
Hogy most már együtt szökjenek tovább.
„Fogadj el minden percet,
Bújj meg a hőésésben,
A szókészletben rejtse el
Barázdált agyad: fényeit, küzdéseit...
Belső emigráns vagyok, hosszú hajú
Lettem, töprengő erdei paraszt,
Aki a mészárlást megúsza,”
De egyedül maradt...

MÁNI TANÍTVÁNYA

„Olyan akarok lenni...parakléta,
Újszülött, semmit ne tudjak
A világról, éppen semmit ne,
Közöm se legyen semmihez,

Legyek a kezdet kezdete..."
Égben született versek szövetén
Legyek a fények gyermeke...

SZENTPÉTERI ATYA

„Hogy a keresztény Egyházon belül
az Istenhez vezető utak bejárhatók,
erre, hatalmas bizonyság a szentek élete.”

AZ ALKOTÓ

Hegyeivel felhőzve,
Már messziről tündököl az ég,
Ha rádriad az idő ősszel
S megtépi ruhádat a szél,
Elveszted szíved egészen,
Amint megérted: közelít a tél.
Tudják azt a percek, órák,
Nappalok és éjszakák?
Mit is akarhatna más?
Mikor itt van előtte
Az a pici varázs?
A megfoghatatlan láng
Beköltözik a költőbe,
És láss csodát világ!
A költemény megteremti önmagát.

G. T. de LAMPEDUSA

„Vajon, miért akarja úgy az Isten?
Hogy ember ne haljon meg saját arcával?
Mert mindenkire érvényes ez:
Álarcban halnak meg az emberek,
Miként az Istenek.”

ELSŐ FILOZÓFUS

„Igen – a modern filozófia Istentelen,”
De én ezt Isten ujjának neveztem el,
Itt van, itt van egészen közel, utat mutat,
És megró kemény szívünk miatt.
Bocsássa meg az Úr! Bocsásd meg
Istenem, csak ennyit mond fohászom,
És csak egy léleksugár siklik át
A csillag-óceánon...

W. SZYMBORSKA

„Rögeszmém a világ új kiadása,
Javított átdolgozott mása.
JELENTKEZZEN az a személy
Aki menhelyen haldokló
Öregeket megsiratna. Kérjük
A pályázó anyakönyvi kivonatát,
És írásos beadványát mellőzze.
Minden iratot külön értesítés nélkül
Összetépünk.
Ó Múzsám! Aki nem bokszoló az nincs is.
Nézzétek milyen jó erőben van, milyen
Hatékony a gyűlölet
századunkban –
Annyi van mindenből, hogy szépen leplezhető
A semmi” – a SEMMI – lehet, hogy kísérleti
Nemzedék vagyunk? És nem lehet jóvá tenni?

SZOLZSENYICIN

„Megcsonkítás a nevem.” Nincs jövőm,
„Csak emlékezet vagyok.” Te magad
Taszítottál el magadtól Hazám...
Aszott a „test, amelytől számkivetve élek,”
És a földem kietlen pusztaság.
„Kiálts értem! Vagy temessetek el!”
„Sóhaj száll. Hallgassatok meg” Mind, mind
Éles füllel szívem fölé hajolván,
„Hallgassatok meg”, és tisztán, kristályosan
Száll értetek a néma dobbanás,
A levegőtlen égen át...

SAVONAROLA

Hálánk jeleként
Minden nap kitesszük kőkemény
Vánkosára a Tanítót – agyrém jege
Veri: kénkő, hamu, savas eső –
Nem féltitek? Nem félitek,
Egyszer elege lesz,
És leveszi rólunk csodatevő,
Értünk-vérző, áldott kezét?

Könnyeink templomában,
Nem fakad szívetekben fohász,
Szemetek nem látja a bűnt a homályban,
És ajakatok sem kér megbocsátást.
Már nem csillog kék ég a pocsolyában,
Észrevétlen felszínre ért a pokol,
Megöltétek lelkét a világnak,
És most fáj nagyon.
Minden kopog, zakatol,
Az utcán tombol a fantom,
Az ezerszer megidézett erőszak,
Mit a Gonosz alkotott életre kelt. – Ő az,
Aki féktelen haraggal az utcán nyargal:
Pusztít, rabol, csatangol mámoros aggyal.
Hitetlen szíved kerget – ne kérdezd hát
Mi lesz veled? Miért kell fizetned?
Az égről röptében megölt madarak
Tetemei hullanak.
Lelövik az őzeket, a szelíd vadakat,
És a vadászat végén sorbarakott tetemek
Mellettt fényképezkednek.
Puskás emberek,
Isten teremtményeire emelnek kezet,
Védtelenekre nyitnak tüzet.
Nem csak savas esők irtják az erdőket,
Minden érték: préda, üzlet,
Minden velejéig romlott,
Nincs ma árfolyama a becsületnek,
Minden ábránd szertefoszlott.
Már elválaszthatatlan a hatalomban:
Pénz, befolyás, érdek,
Ahol a Teremtő nevében beszélnek, ott
Megszentelik a háborút
A tábori lelkészek...
Az emberfia feléli a Földet,
És lassan meghal a költészet.
Hiába könny, vér – ami porba hullott –

A remény örökre összetört, vége –
Késő a bánat, ellenség lett, akit megaláztak.
Túl sok a közöny, a gyűlölet –
Már megágyaztak az elmúlásnak.
A jó esélye, a remény lehanyatlott
Már közel a vég...az örök vádlott,
A média cézára pusztulásra hangol,
Minden náció, legyen orosz vagy angol,
Csak magára – érdekeire gondol.
Még kis idő, s már csak emléke marad,
Hiába volt Messiása az emberiségnek,
Nem volt elég a szent akarat,
És amit hirdetett:
Legyen béke, remény és szeretet –
Az embernek le kell tennie a fegyvert,
Mert Isten jár a természetben,
És elménkkel készít a jövőnek tervet –
Isten társa az ember, aki a halállal jegyben
Elbukik öröklött ösztöneivel:
Bűnös, de újjászületik Isten szellemével,
Megújulva, minden reggel...

BENEDETTO CROCE

„A filozófia megfosztja a vallást minden lét jogától.
Mint a szellem tudománya úgy tekint a vallásra, mint
átmeneti történetiségre, lelkiállapokra, mely túlhalad-
ható. Az intuíció adja nekünk a világot – a fenomenét,
a fogalmak a noumenont – a szellemet.”

HAMVAS BÉLA

„A modern krízis: vallásos krízis. Minden más függ-
vénye ennek. A vallás minden lét legmélyebb pontja,
az élet transzcendens csúcsa, amiből az élet értelme
fakad. A modern ember tudata nem vallásos, hanem
humanisztikus. Nem kozmikus lény, anyagiakban
megragadt, pénzre beállított a szellemisége. Ez az
oka minden modern, morális és társadalmi krízisnek.”

ELSŐ FILOZÓFUS

„Hanyatlóban vagyunk, s ez talán nagyon soká elhúzódhat még, de semmi sem magasztosabb, szebb és kívánatosabb nem juthat nekünk annál, ami már egyszer miénk volt – ám utunk már lefelé visz.”

E. HEMINGWAY

„Az ember nem arra született, hogy legyőzzék. Az embert el lehet pusztítani, de legyőzni nem lehet soha...”

ELSŐ FILOZÓFUS

„Hajdan, mi keresztények is kisebbségben voltunk. Talán újra abban leszünk. Azt hiszem Isten a népet, amelyből Jézus született, végkép' összeláncolta velünk.”

ALDOUS HUXLEY

„Ha a különféle szekták és vallások papjai hajlandók lennének azt tanítani, hogy az emberiség végső célja nem az utópisztikus jövőben van, hanem a belső világosság időtlen örökkévalóságában, amit minden emberi lény megtapaszthat itt és most, – akkor az ember nagy változás részese lehetne.”

ELSŐ FILOZÓFUS

„Semmi sem ellenszenvesebb Istennek, aki minden dolgokat teremt és mindenek ura, mintha az ember embertársai felett uralkodik. Ne beszéljetelek sokat, Isten akkor is hall és lát benneteket, ha hallgattok.”

KOZMA I. ATYA

„Amíg a világ fennáll, tart a jó és rossz küzdelme az ember szívében. Isten tagadása gyökerétől fosztja meg az embert. Isten a Földet az egész emberi nemnek adta, hogy valamennyi tagját éltesse, anélkül, hogy bárkit is kizárt volna belőle.”

KAPISZTRÁN JÁNOS

*Nem tudjátok-e, hogy Isten temploma vagytok?
És szent lelke lakozik bennetek?
Pál 1. lev. Kor.*

Ki mondja meg, milyen utakról
Közelít feléd, s mutatja meg magát
A csapongó
Képzelet hordozta igazság?

Szavaknak, ugye Te nem hiszel?
Hisz a hangok mindig elámítanak,
S az értelem
Sánta kutyái megugatnak.

Káprázat bűvöli el szemed:
Kontakt, állhatatos, lárva-mosolyok –
És résein
Jéghideg önzése kivillog.

Alpári lóvásár folyik itt,
Hát ne szórj közéjük drága gyöngyöket,
A gaz virít,
A pimasz meglopja életed.

Kufárok sűrögnek, forognak,
S a szeretet kútjai elapadnak –
Elárvulnak
A jók, szívünk magára marad.

Lármás lócsiszárok ágálnak,
Hamis kutyák csaholnak, de te ne félj!
Szívem igaz,
Majd elvezet hozzám, és megért!

Sokan vagytok már, jövőtöket
Másra ne bízátok, csak zörgessetek!
S a szívetek
Egymáshoz közel, majd megpihen.

Őrizzétek tiszta szemetek!
Lássátok meg végre milyen a világ,
Hol az ember
Bambán ballag balsorsa után.

Már rég kihajoltak elétek
A rózsák és a szelíd szép mosolyok,
A tiétek –
Vegyétek el, mit Jézus néktek adott!

ÁBEL MER-KA-BA TESTVÉR

Ó halmozna bár türelmem
Égig érő égő szalmakazlat –
Vad, rideg tövis-tűrést vágnék
Fagyos holdvilágos esteken –
Csak várnék, érted tenném,
Míg türelmem tövises rózsát terem.
Égő szellemlázban tanulnék fohászt,
Földindulást kérve Tőled –
Aprócska csodát.
Ki mit gondol rólam? – nem érdekel,
Míg tűr, szenved: érted dobban hű szívem.
Ártatlan, hófehér lilium töretlen szépét
Nem törli el pokoli hatalom –
Elcsábít, félrelök, tönkretesz,
De megvéd a szeretet.
Halmozna bár türelmem égő csipkebokrot,
Nem tudva még vágyat és hiányt –
Diadalt csak akkor arathatok,
Ha zászlót bont értem Jézus-király.
Mérlegre téve minden pillantást,
Volna bár enyém a világ –
Nem kérném szemed hű lobogását,
Ha szeretet szívemet nem járja át.
Ha nem viseli el a boldog igát...?
Találnék bár tolvajként kincseket,
Mit szobák mélyén szekrények rejtenek,
S ütnék magamon sebet is talán?

Kincseimet elherdálnám: szétosztogatván –
Legyen enyém a nincs! – a szenvedés Bugyra,
Ha angyal vár az éjben és Te,
A hajléktalan, árva koldusokra...

RÓNAY GYÖRGY

„Nem mintha nem tudnám
A Butaság és a Hatalom gaztetteit?
Még sincs bennem harag már –
csak irgalom.
Pokol nincs máshol,
ha bennünk nincs pokol.
Ne feledd! Egy angyal mindig készen áll,
hogy érted jöjjön, ha szólítod.
Ne feledd el, ahogy Te máshoz itt lenn,
úgy lesz hozzád is irgalmas az Isten!”

E. SCHÖNWEISE

„Mert szép csak az Igaz, s az igaz a Szép:
Elválaszthatatlan pár: férj és feleség.
Hol laksz Istenem, ha végleg elalszom?
Meghalsz velünk, majd ha mind meghalunk?”

ELSŐ FILOZÓFUS

„Mint keresztény, azt hiszem, a mi Égi Urunk a
különbözőséget a szeretet kedvéért teremtetten.
Mert különbezőség és feszültség nélkül nincs
szeretet”.

G.B. SHAW

„Annyira vallásos vagyok, hogy életem jó részét
azzal töltöttem, hogy megpróbáltam megtisz-
togatni és hihetővé tenni a vallásokat, miután
az a meggyőződése, hogy a társadalom nem
tart össze vallás nélkül. Minden Egyház, min-
den szentek egyháza legyen! És minden kated-
rális a tiszta elmélyülés, magába szállás helye,
minden faj, hit és bőrszín nagyobb szellemei
számára.”

SINKA ISTVÁN

„Nem szabad már tovább fájni,
Én a nép vagyok: egy a millió közül,

Aki hírt ad névtelen becsapott,
És megtapodott milliókról.
Én a teljes odaadást,
Az Isten-eléborulást írnám,
Ha időm és egészségem engedi,
Ha kezem ereje megadja,
Hogy vonalról vonalra
Formáljam a szavakat...”

WOLE SOYINKA

„Úgy látszott soká, hogy a romlottság ereje nagyobb, mint az imáé – és mivel a templom a romlottakat is befogadja, Isten nem figyel az imádkozó hangokra, amelyek ugyan abból az irányból érkeznek.

Bárki étellel kínál, fogadd el, és ne félj! Amíg szíved azt mondja éhes vagyok, egyél!

Rá fogsz jönni, hogy csak az akarat vezet eredményre – a tiszta akarat és hit Istenben. Soha ne hagyj fel az imádkozással, ne feledd el férfi vagy, felnéznek rád a többiek, soha nem hagyhatod őket cserben. Ne feledd, mindenütt veled van Istened!”

SZENTPÉTERI ATYA

„A régi idők igazi vallása helyére az emberi vívmányok ábrándja lépett.” (sokan táplálták a hamis képet)

„A fausti európai kultúra talán nem az utolsó, de biztosan a leghatalmasabb, legszenvedélyesebb átfogó szellemiség és a legmélyebb lelki széttépetség következtében, legtragikusabb mind között. Reménység és a menekülés hite nélkül kitartani az elveszett parton – ez a kötelesség.”

SZOLZSENYICIN

„Bármilyen fogjunk, senki nem számíthat semmi jóra mindaddig, amíg könnyörtelen akaratunk pusztán érdekeink után lohol, nem törődve, nem-hogy az Isteni igazsággal, de még a józan erkölccsel sem.”

SZENTPÉTERI ATYA

Isten a történelemben nem büntet szemünk láttára,
s nem fogjuk láthatni, amint egykor az elmúlás
egyazon temetőjében nyugszik hatalmas elnyomó
és elnyomott pária...

MÁSODIK FILOZÓFUS

„A zsidóság útnak indította (szándéka ellenére) a
kereszténységet. A kereszténységnek, lényegét
tekintve, egy mágia ellenes vallást adott útravalóul.
A filozófusok tevékenysége következtében a
varázslat alóli feloldozás folyamata Európában oda
vezetett, hogy a széthulló világképekből egy újfajta
Istentelen, profán kultúra fejlődött ki.”

WEÖRES SÁNDOR

„Szállj le önmagad mélyére, mint egy kútba, s
ahogy a határolt kút mélyén megtalálhatod a határ-
talan talajvizet, változó egyéniséged alatt megtalál-
hatod a változatlan létezést.

Szereteted ne olyan legyen, mint az éhség! mely
mohón válogat ehető és nem ehető között, hanem
mint a fény, amely egykedvűen kiárad minden
előtte levőre. Szerintem csak egyetlen ember
létezik, és az Jézus. A többi ember annyiban van,
vagy nincs, amennyiben Jézussal azonos, vagy
nem azonos.”

JOSEPHUS FLAVIUS

Ne szóljatok szépen! – fényűzéssel

„A halál némethoni mester”

Ne szólj szépen: fizess!

Jézusi jóember – kárpótolt emlékezéssel

A szinte támolgyó éjszaka

Elviselhetetlen

Belém sajdul minden szava

Jaj! Jaj! A világ összes jóérzése

Nem adhat eleget

Nem tudok hinni bennetek emberek

És nem hiszek magamnak sem

De kemény leszek

Fizessetek! még még és még!
Fizessetek meg
Mert az Istent körülmetélték!
...és tart még a dicsőség...
Szól az ima – Énekel Jahve papja
Mintha rína homloka közepén a Chalasa
De jaj iszonyú...örökké tart a háború
Nem múlik a Soah napja: Nem múlhat soha
Mert félek hogy a százszor is eltakart
Fekélyes seb lobbott vet...kifakad
Amit senki nem tudhat meg
Mert az nem lehet – azt nem szabad
Hogy megtudják mily szörnyű titkot
Rejteget mennyi sérelem éget
Gyűlöli az idegen állati népet –
Nem szereti
Csak a próféta tudja – a Názáreti
Aki bár meg sem született volna!
Akihez nem szólhat soha ima
Mert ő a stigma –
Maga a Jel – bűnös tévedés ihletével –
Az örök próbatétel – mert neki harcolnia kell
A föld népeivel! – azt mondják róla
Bármerre induljon az ember a világban
Az út végén ott áll az Istenember
Némán vagy megszólíttatván
Az utolsó órán aki a világ bűneit elveszi
Kereszttel a bárány: az Agnus Dei...

MÁNI A PARAKLÉTA

Hozd el ősi hazámnak, ama hajdani nagy fényét!
Űzd el a nyűgöt, a kint, mit kalpák súlya rakott ránk,
Fényes valómnak minden alakját, tedd ragyogóvá,
Mint amidőn vala egykor, nagy zuhanása előtt!

SIMONE WEIL

„A kereszténység hódítóvá, pusztítóvá lett, mert nem vállalta igazán, Isten evilágtól való távollétét, nemcselekvésének tényét – legalább annyira ragaszkodott Jehovához, mint Krisztushoz és a Gondviselést egészen ószövetségi módon fogta fel. A születő kereszténység magán hordozta a római szennyet, (...) sohasem sikerült igazán jóvátenni azt a rosszat, amelyet Róma a világra rakott. Másrészt, Izrael átka nehezedik a kereszténységre. Az ószövetség elbeszéléseinek szereplői közül egyedül, Ábel, Hénok, Noé, Melkisedek, Jób és Dániel tiszta ember. Nem csoda, hogy egy nép, amely szökött rabszolgákból állt, akik meghódítottak egy paradicsomi tájat, amelynek korábbi művelőivel nem dolgoztak együtt, inkább tömeges vérengzés közepette kiirtották őket, hogy egy ilyen nép nem sok jót tudott adni a világnak. Ezzel a néppel kapcsolatban nevelő Istenről beszélni kegyetlen tréfa. Egyáltalán nem meglepő, hogy oly sok rossz van a keresztény civilizációban, amelynek alapjaiban, legősibb ihletésében, ennek a rettentő hazugságnak vétke terhel. A sok kegyetlenkedés, az inkvizíció, az eretnekek és a hitetlenek kivégzése, mind Izrael öröksége.

Vajon nem az volt-e a nagy véték, hogy Jákob harcolt az angyallal? Az Örökkévaló, tettei szerint szolgáltat igazságot Jákobnak. Anyja méhéből testvére helyébe tolakodott, férfi korában egy Istenen szerzett győzelmet. Egy Angyal ellen küzdött és győztesnek bizonyult, 'Az sírt és kegyelmet kért tőle'. Ugye nagy baj, ha Isten ellen küzdünk, és nem győz le minket? Egy maroknyi, szétszóratott nép, kiválasztatott a nemzeti civilizációk gyökérvesztéséhez. Mivel részük volt a kereszténység kialakulásában, a kereszténységnek elsorvadt saját múltjába mélyedő gyökere.

Az emberiség minden ingalengésben alacsonyabb értékű lesz. Civilizációnk összeomlása után,

két dolog következhetik, vagy teljesen tönkremegy, mint az ókori civilizációk, vagy alkalmazkodik egy decentralizált világhoz. Amit tehetünk nem az, hogy megtörjük a globalizációt, (az automatikusan lavinaként működik a katasztrófaig) hanem, hogy előkészítjük a jövőt.

Testvér! Nem születhetnél volna jobb korba, mint épp' a bamba mostanba, amelyben most, mindent könnyen elveszíthetünk.

SZENTPÉTERI ATYA

Időnk meghasadt

És az Ő sebeivel gyógyulunk meg

Pünkösdi ünnepén...

Izajás

Az idő egésze már félig készen,
Vár fészékében eltökélten.
Áll csak áll a hangverésben,
Verőfénnel szegezetten útra készen.
Életéért koplal a Nap – ítéletre vár, vajúdik,
Arcokba harap...fáj minden a sajgó ég alatt.
A kiválasztott nép elhagyta hűsége rejtekét,
Láncokat csörgetnek, arcukon harag,
Kezek fenyegetnek – *feszítsd meg!*
Feszítsd meg – kiáltanak.
Elfúló lélekkel, torokkal tombol a forró indulat,
Az izgatott tömeg sírva kacag –
Holnap ünnep lesz, szabadság-ünnep,
De Izrael nem mulathat megalázva,
Római jelvények alatt.
Ábrahám népe hiába tekint az égre,
Elhagyta a hűség reménye – leleménye
Sem kötött békét vele, nem védi életét
A szabadulás *pászka ünnepe*.
Hiába tett annyi csodát a Messiás,
Két éven át...mondják, hiába várták,
Nem jött el a várva-várt szabadság,
Júda nem rázta le a római rabigát –

Ábrahám népe haraggal tekint az Égre,
Hová tűnt híre, pénze, szerencséje?
Régi poéma Káin csalódott reménye:
„Égő áldozat füstje száll fel,
De néma az Ég, nem felel...”
Mohó tekintetek keresztútjában,
Áll csak áll a napverésben,
Mint rozsdás szegek tépik a tövisek,
Véres sikamlós testét ellepik a legyek,
Szúrós töviskeret tiara fejék,
Tűztövis korona koszorúzza fejét,
Nem törli le semmi szép arcáról
A fájdalom bélyegét...
Bőréről szakad a veríték,
Ne feledd a leplet,
Mely sebeiről tanúságot tett!
Arcán fekete bánat,
Szégyen ez az óra Ábrahám fiának.
Áll csak áll a napverésben,
Szemében emberfeletti fénnel,
Ajkát nem hagyja el a panasz,
Tudja, közel a pillanat,
Törleszteni kell az adósságokat –
Amikor megölik Isten fiát,
A régenvárt Messiást – beteljesedik az Írás.
Szégyen! Szégyen! Felszegezetten a bűntelen,
Ott függ a krisztusi kereszten.
Lett legyen bárki az idő végezetéig,
Ember – élő keresztségben,
Most már tanúja lesz mindenképpen –
A liturgia tanúsítja: nem halt meg
A „fájdalom férfja”:
Szenvedésében csak újjászületett –
Vére-borát, test-kenyerét örökölni hagyva –
Így tanítja a szent eukarisztia...
Az Írás, ím beteljesedett:
Szenvedés, szeretet, tragédia
Az ember életútja,

De nincs nagyobb szeretet,
Mint aki életét másokért adja.
Istenné lett az Emberfia.

A vallásalapító Messiás,
Kinek Szűz anyja Mária és mestere Izajás,
Önmaga volt a hit ura és koldusa,
De elárulta Júdás, Hannás és Kajafás,
Kiknek nem kellett a Mennyország,
És a halhatatlan lélek primátusa...
Jézus volt a *fájdalmak férfia*,
nem gondoltak vele,
pedig betegségeinket Ő viselte.
Kínoztatott, pedig alázatos volt,
fogságból, ítéletből elragadtatott,
de feltámadott harmadnapon,
Hogy a bűnt megjelölje, és a Gonoszt
Legyőzze mindörökre – *a Messiás,*
emberként élt 33 évet és 4 hold-napot,
amikor Galileában pünkösöd ünnepén
elragadták Őt az Angyalok...

SZABÓ LŐRINC

„Tudom, végül is meg fogtok szeretni, meg hát, tudom, azért tudom oly biztosan, mert én már csak a jót akarom. Szeretni fogtok biztosan tudom, mert nem múlik soha belőlem semmilyen helyzetben a jóakarat óhaja. A jóakarat, mondom... nem a jóság az Isteni – az Isten oly nagy, hogy parancsát nem bírjuk teljesíteni, de van egy másik Isten is, ki már nem oly óriás, hogy meg kelljen tagadni különben, ha megbocsát is, megaláz. Egy másik Isten is van, s itt van, itt van egészen közel, Egy Isten, akit én a lélek nyugalmanak neveztem el. Tudom, egyszer mind meg fogtok szeretni engem ezért, ezért az én szerény, pogány és belső Istenemért, Úgy fogtok majd engem is szeretni, mint magatokat, önző kutyák, mint magamat, én titeket is megváltalak. Testvéreim! bűntől síró vad, elszánt, s bús emberek, nincs senki nálam, aki jobban ismeri bűneiteket. Nincs aki, többször mondja, hogy az élet milyen sivár, és

ahogy öregszünk, egyre szörnyűbb az üresség és a halál. Én, aki mindig örülni akartam, én hirdetem, hogy lassan már lelepleződik: könny, bűn, hit, mámor, kegyelem. Én, aki mindent megpróbáltam és rég megbuktam, és akiben ma már nem lehetne csak undor, s kétségbeesés, Én mondom nektek a beteg, hogy jobban vagyok, mióta megöltem a szívemben a vágyat és a haragot. Jobban vagyok, amióta tudom, hogy mindenki csak gyarlóságból és félelemből üti-veri a másikat, és nincs bűn, s nem gonosz az sem, aki sérti az érdekem, s az igazság, ha van se fontos, csak a békesség idebenn. S jól járok, ha eltűröm a rosszat, mert hálaképp, a saját szívem visszahozza az eltűnt évek melegét, és ma már kezembe fogom a kígyót, és nem harap, és szárazon megyek az utcán a doboló eső alatt, és most sem mondom, hogy jó, a világról, és bűnei fogynak! Én ostort fogok rátok, és igyekszem segíteni, tudom végül ti is szeretni fogtok, mert énvelem nem lehet hazudozni, nekem nem kell a győzelem, nekem csak a magam gyönyörűsége a béke kell, önzésem magamat legyőzni, és együtt érzek mindenkivel. Az utolsó mentség ez, én az Istent a földre hozom, s mindnyájan meg fogtok szeretni, mert én már ezt se akarom.”

RAVASZ LÁSZLÓ

Még én is cipeltem a vélt keresztet,
Ám vak fal lett az óta minden ideál,
Kit a történelem szélnek eresztett?
Nem lesz király, az utolsó után –
Elsöpörte Őt a démosz fecsegése:
Betelt az Átok, feldőlt a pohár.

Most Gellért árnya hull a holdvilágra,
Mint sebzett madár éji röpte száll
Repesve, egymagában ágról-ágra.
Szárnya véres, áruló kéz sebezte,
S lökte a gyanútlan éj-verembe...
Egy ifjú pap állt házunk udvarában,
Száján oly édesen szólt a lélek,

Hisz' rabja volt az idő pusztaságban
A lángoló hit ígézetének...
Ki nem Isten országát látta nőni
Felhőként égő erdők fái felett,
Hanem magát, és egyháza romjait,
S mert zörögtek ott a csontok szüntelen,
Keresni indult múltunk árnyait...

És ez az Egyház az erőd,
Rabló, új vandálok ellen –
Minden elpusztul: zeném, virágaim, hitem,
Mint kékje vesztett ég, ha megfakul,
Minden érték, szépség, már a porba hull.

Az újvilág vandáljai „ante portas”,
És jön majd maga a részeg halál,
Újra jön az Antikrisztus rémuralma?
És az élet milyen megoldást kínál?

Pusztult Mozart, Shelley, Jeanne d'Arc,
Radnóti, Petőfi és annyi más...
Ám, hiába volt a szenvedés, halál,
Ha nem javult meg mégsem a világ...

Hol a trubadúr?
Aki látta Róma pusztulását –
A vakító szégyen tetanusz lázait?
Ahol az ember-lét pokol,
Esztelen kárhozat, és vad szadisztikum.

Kereszttől keresztig árad a lélek:
Apró vércsepp kövek kövesednek –
Jelet róva, ösvényeken fel a hegynek,
És lám az infernóban új ember született,
Amint megismerte Jézust,
És a megváltó keresztet...
Azóta bennünk él: együtt: minden,
Isten áldás, és bűnös ember,

A mea culpa és a kegyelem.
Rajtunk is múlik, ki jön fel a fényre,
Kinek lesz erénye, reménye, újjászületése,
És végül eljön a feltámadás,
A világ örömeire...

IZAJÁS PRÓFÉTA *Gray bíró képében*
(*Deborah Lipstadt contra David Irving per London*)

Kezdetekben volt a rózsaujjú hajnal
Ártatlansága szőtt reményeket
A szív virága felfakadt a dalban
Káin Ábellel békén élhetett

A kezdetekben nem volt hangos sírás
A jaj vetése még csak kivirult
S bár égett szemében a pogány-világ
Az oltár előtt mégis leborult

Ám hamar vége lett a kezdeteknek
A Templom népe újra elbukott
De rabja maradt élete a könnynek
Mit Káinként szemében hordozott

Lelkében dúlt a babiloni selma
A kéjsóváros lárva arc felett
Hatalmas volt a csábító legenda
Bűn és Félelem rajzolt reá jegyet

Azóta is a rontás útját járja
Pénzt harácsol s hazátlan bolyong
Űzi-hajtja lényét Mammon világa
Mit hasonmása rég lelkébe font

A Rossz gonosz kiáltása most a rassz...
Mi hozzá tapad megmérgez mindent
Szétrágja életed e sisera had
Aki rémálmában legyőzi Istent
És sátáni dúvadtaként megugat...

Ki az ki poklok mélyére zuhant?
Amikor testvérét likvidálta?
És nem talált a homályból kiutat?
Hiába rejti emberi álca...

Ugye ismered őt? – fenyeget sugall
Követel szövi hálóját éket ver
És a történelem zavarosában
Így él hasznát lesve mindig éberen

Bölcsesség belátás értelem – ugyan?
Bár jól tudja, mit mond a Biblia:
Cselekedetek szerint ítél Isten...
De szívében menyország-álom nincsen
Örök harcban áll a Föld népeivel...

SÁRON VÉRES RÓZSÁJA

Cinkos a világ,
Izrael cinkosa,
Nem hallatja szavát:
Néma ajaka.

Halld hát ó Izrael!
Remények Krőzusa:
Szörnyszülött Kiméra
Biblikus pallosa.

*

Szentföldi fák alatt
Tombol az erőszak,
Újra fölfakadt:
A húsvéti vérpatak –
Húsvéti kárhozat.

És a döbbent világ –
Áldozat, pária –
Elkísér a sírig
Szétdúlt Palesztina
Halálos sikolya.

*

Az aljas, véres kéz,	Ébredj magadra
S a romlott mohó ész,	Te bomlott emberi elme!
Most önmagára vall:	Így int Palesztina
Lám a gyilkos harcolni kész	És a zsidó tragédia,
Szentföld mártír árnyaival.	Auschwitz megcsúfolt keserve.

*

Ébredj magadra Föld!	Sem arab, se zsidó –
Mert nem vált meg az „Öld	Vérben tántorogva,
Pusztítsd fogvacogva!”,	Semmi szenvedés, könny
Nem ment fel a Jogod:	Nem gyógyíthat meg:

Vérző Palesztina...

Betlehem, Húsvét, 2002.

SZILÁGYI DOMOKOS

„Egyetek feleim, fiaim,
engem, a keresztet,
engem, a másfél Krisztust,
fiaim, feleim, egyetek,
királyotokul,
mert igazi királyukat föleszik a népek!
A másikat kenyér s bor képében,
kenyér s bor képében a Másikat –
engem hús-vér szerint!

Vérem vedeljétek –
nem ócska szőlőlé:
embervér, átömlesztés-képes!
Királyotok, Székely György
átömlesztett vére
italotokul ötszáz éven át!
Benne a hatóanyagok,
melyek félezer esztendeig
állják a halált.
Én Székely György, kisnemes úr,
királyotok!

Egyetlen király,
ki nem maga zabálta föl alattvalóit.
A történelem nagy lakomája,
Íze ínnyünkön ma is.
Háromfertály, Krisztus-urunk,
reménységünk nemzetközi
egysége.

Vedd zsoltárunk, himnuszunk,
mai fiakul jövődönk kóstolgotói,
őseink kannibálja!”

*A fények kialszanak, kiüresedik a tér, elhalkuló üvegrecsegés
hallatszik, mintha üvegcserepeken lépkedne valaki...*

Függöny

ÖTÖDIK KÉP

HIROSIMA: *az „A” bomba pusztítása után, füstös derengés, szinte a teljes mozdulatlanság, elnyúló, magas üveghangok, fémcsikorgás... távoli tűz fényei...*

EDITH SITWELL

(mint Trója papnője: Kasszandra)

„És most együtt fekszenek
a látó halottak és az élő vakok,
mintha szeretnők egymást,
Nincs többé gyűlölet!
Nincs többé szeretet!

Megsemmisültek az emberi szívek”,
amit Isten adott az embereknek...

ortodox öltözetű férfi jön, gesztikulálva kérdi

Miféle tárgyalóterem készül itt?
És hol a Bíró?
Ki rendezte ezt a cirkuszt?

*A tér árnyékából földerül egy fénylő alak, –
közelebb jön:*

GÁBRIEL *az Úr küldötte*

Lássátok!

Az ember önmaga mondott ítéletet:

Az ember még mindig kiskorú,
Felelőtlen, éretlen szellem,
Szívében, agyában háború –
Ellenségévé lett az Isten,
Így sorsára haladék nincsen.
Íme a lelke mértéktelen,
S hiába várja a mennyország,
Poklok poklát járja szüntelen –
Az ember még gyermek, kiskorú,
Álmában gyilkol a háború.

Jó, Rossz nem maradhat egy akolban,
Választanod kell most ember!
Kaput nyit az Égi panteonban,
Vagy a földi Édenkertben Isten,
Két kaput – de harmadik út nincsen.
Itt tabu lett az igaz és a szép,
De talán megértitek tanúitok
Nyilvánvaló tanúságtételét.
Válasszon hát' ez örült sár,
És az istenarcú lény,
Külön-külön magának mily hazát kíván?

Külön kerül, ki szolgál,
S külön, ki mohón maga hasznára vár,
Aki nem keresi Isten templomát,
Pogány lelke nem él hitében,
Békében századokon át...
Az idő betelt – Indulni kell!
Az Öregisten ujja csak int,
Lefelé bök újra meg újra,
Megnyílik az idők kútja...
„Jól elmulattuk feleim az időt,
Túlélünk sok ezer esztendő,
Jól szórakozott, aki becsapta a vevőt,
Vagy ki tudja?
Majd dicséri a szimata – így volt megírva,
Mint vak Góbé a kereskedőt,

Kinek öreg lova lett légyen
Mindenki trójai falova...”
Hiába öreglett az idő, nem lett bölcsebb,
Aki csak ábrándot kergetett...
Véres a porond, se korlát, se gát,
Háború dúl köztetek és nincs már tovább,
Elsápadt az Ég kékje,
Mert Kajafás ült Mózes székébe –
Széttörték Isten otthonát,
Pusztuljon hát a dib-dáb világ!

Feltámad a szél, villámlik, vihar közelít...

Válasszon most minden ember,
Kihez bújna testmeleggel –
Imádkozna szeretettel, este reggel –
Válasszon magának vezetőt,
Míg a vihar elcsitul,
Elhagyjátok e földi temetőt –
Nyomotokat a szél befújja:
Hej! emberek bűnös útja...

Sír az Ég most, mint a zápor,
Így távoztok a világból –
Könnye szakad, egyre hull,
Dörög az ég, zúg a vihar,
Tombol, pusztít, egyre dúl,
A vaskézből kihull a jogar,
Úr és szolga meglapul.
Dörög az ég zengve, villan,
Sóhajt a szél és elcsitul...
Néma csend van, szél se rezzen,
Hiába panasz, jajkiáltás,
Többé nem szól hozzátok az Úr...

*Az álomszerű csendben a távolodó vihar hangjaival és
fényeivel záródik a kép.*

Függöny

HATODIK KÉP

*Az égen, két, távoli szivárvány keretezi a színek és a fények
lenyűgöző, földöntúli látványát. Két ösvény fut a szivárványok
kapui felé. Másik oldalon, szemben, a füstbeborult Manhattan.
Halk zene tölti be a teret.*

SZEPTEMBER 11.

Mintha semmi volna, olyan az ég nekem,
Fékje vesztett már, ha megvakult egem –
Most rajtunk ütnek áruló, bilincs szavak,
Szúrnak, fájnak, mint az áldozati nap.

Mintha minden mindegy volna,
Mint az árva ködös hajnalok –
Meghasad az ég, ahol az éjben
Ártatlan gyermek könny ragyog...

KÁIN ÖRÖKSÉGE

rettenetes súlyú szavak
testvér vérre csábítanak:
gyilkosságra, kékszakállra
észbajt hozva a világra

elkárhozott hazug szavak
sátánbűnre tanítanak
és a Földön minden népet
tisztességet megrontanak –

A KIRÁLY ÁLMA

Dániel próféta könyve: 2, 5, 7, 8, 11 rész parafr.

ALEXANDER

Dániel! Mondd! Álomból ébredező
Emberek vagyunk mi még?
Álomfejtő Próféta!
Tudtad-é, mily poklot zúdítottál a nyakunkba?
Tudtad-e, hogy minden életcél, vagy büntetés?
Kérlelhetetlen lassú erjedés, vagy kataklizma,
Mely lavinaként visz bennünket a pokolba?
Isten megmutatta néked az elviselhetetlen Jövendőt,
A rendelt idő betelt – véget érhet – minden
Próbatétes szenvedés!

ANONYMUS

Már kétezer éve, álomfejtők kutatják a titkokat,
Követ raknak piramisba – Mindenki tudja,
A titkos rend, nem legenda – novus ordo seclorum,
Véletlen elszabadult kő – mondád – „kéz nélkül”,
És bekövetkezik a katasztrófa!
Íme az álomi gondolat –
Értelmezése végett, „éber ítések”
Kutatják a jeleket – miről beszélnek a tények(?)
Eljött-e ama pillanat? Vajúdik-e már az idő?
Megérett-e már a végzet?
Mert a romokból új hegy nő a régi falakon –
Vérszerinti Világhatalom: Bilderberg,
Mert a vas, cseréppel nem elegyedik, mondád –
Gyenge cserép lények – többé nem rontják meg!

ALEXANDER

Magvas második gondolat:
Dániel! Lehet-e jó szívvel vak pusztulásra várni?
Lehet-e egy álom miatt a világgal szembe szállni?
Dániel! Egy szörny ragadta el az álmodat!
Szörnyűség az álmod –
Ha ily kívánság vezérel egy titkos társaságot (?)

Téboly víziója lehet ama álomi hegyhát –
Ne legyen hát titok tovább próféciád!
Lássa meg mindenki, merre halad a világ!
Lássa meg most a kiválasztott nép!
Prófétája reá „vasalt” baljós szerepét.
Lássa meg, mint romlottak meg a birodalmak!
Nincs helye az irgalomnak: „megmérettél...”
Mene, mene, tekel, ufarsim – írt a falra
Ama láthatatlan kéz – akkor hát, csak rajta,
Lássuk – hogy horgad a késes, penge ész,
Mit rejteget nekünk a KÉP?!

ANONYMUS

Uram, Uram irgalmazz!
Életük idegén rezeg a halálos veszedelem,
Tekints vissza Cserépember!
Titkos erők koholják vesztedet szüntelen.
Mert csak pusztulásod tengerén születhet meg
A prófétált esély – az új birodalom – a kő titka,
Nem kéz által – mondád – kegyesen, de ritka
Álomképed alkotása rettenetes lesz, ugye Dániel?
A Teremtő, mint fenyegető Áriel(?)
Aki egy gyilkost ad mellénk késsel a kezében(?)
Ki a veszély óráiban a bosszú angyalaként gyilkol,
Mindig ölni készen, hogy hatalomhoz jusson:
Bizánc kapuinál, Zára és Bastille bástyái alatt,
Vendée Mocsaraiban –
Minő ősi iszonyat tört utat, mely örök időkre
Velence és a Templomos Lovagrend bűne marad?

ALEXANDER

Rejtett hatalom hegymestere, rossz szelleme,
Lágy lelkekbe rejtve magokat,
Melyből szárba szökhet a gondolat –
És lőn, vértenger, háború – a négyszelű földön –
Elpusztult egy gyarmatbirodalom, majd eljött
A pokol: Drezda, Hiroshima, Pearl Harbour –
És nem maradt töretlen fedél, a falakon!

Tegnap ledőlt a bábeli torony!
És most a kapuk előtt itt dörög a harmadik –
Pedig nagyon fáj még Auschwitz –
A bombák gyújtó zsinórja körül mindig ott matat
Egy árnyék, mely a Káosznak tör utat,
Mit a Rejtett szándék, a láthatatlan kéz,
Az embercselvetés, ha égis emel –
Megszülethet végre, az új Babel –
És majd hegyhát-hegyként, nagy Izrael. –

ANONYMUS

A Bilderberg birodalom dollár eszméje:
A gúla: kő a köbön – mondaná Dániel
Nem hagy nyugalmat, a gondolat igéje,
Megérint a legmélyebb ihletével, Áriel.
A félelem játékszere, az embertelen szellem,
Kitől és mely teremtésből örökölted? Dániel!
Könyved, mint tömör kötömb:
Rétegről rétegre vall a komor sorstalanságról –
A rontás erőinek kitett, szétszakított,
Hontalan lélek, megérett bukásáról –
Lénye alapjáig ér meghasonlott álma:
Az emberiség pusztulása: dicső jövőjének ára.
Íme, Isten megjelölte választott népét –
Csillagok zuhannak az éjszakába,
Büntet az idő feléig, de megtartja ígéretét –
Nincs irgalom a mában – de talán az utókor?
Soha nem látott rémület ül az arcokon,
Ember így nem szenvedhet – mondják a bölcsek,
De Istenen kívül, ki segíthet?
Ki emel fel, terel össze, ily szétszaggyatott népet?
Csak az együtt érző jóindulat –
Szerezhet békességet...

ALEXANDER

Óh Istenem!
Nem tetted könnyűvé életem!
De köszönöm Néked, igen, köszönhetem,
Hogy világot gyújtottál bennem –

Köszönöm, hogy bajban és fényben,
Tőled, Uram, nekem nem kell félnem...
Uram, Egyetlen Hatalmas Isten!
Mondd meg, hogy e mérhetetlen kinccsel,
Most már, mit kell tennem?
Egy álom, Dániel álma:
Erinnüsz és Erisz almája:
Pusztulást hoz a világra –

F. ENGELS: KÍSÉRTET JÁRJA BE EURÓPÁT!

Mondád – A kommunizmus kísértete –
A vörös hegykép: véres tetem, oly sötét
Törvény, mit fel sem fog a józan értelem!
Milliók élete elenyészik –
Nabukodonozor álma vérpadán –
Egy iszonyú álmokép megront,
Mert vas és cserépnép magja nem keveredik:
Nincs közös sors – az emberi lét színpadán!
Pénz és hatalom a pusztulás partjára sodor,
Mert az Armageddon mögött ott áll
A harcra szerveződött Démon, a karzaton –

DÁNIEL

Elmondanám eme titkom,
Amit fülembé súgtál Uram, az Ulai folyóparton,
Elmondom a 77-nek,
Aki, letéteményese a Törvénynek,
Mert cseréplábon áll a bálvány,
De egy véletlen kő lehullván, eltöri az állóképet,
Íme, (az ő ábrázata rettenetes!)
Nézed mindaddig, míg egy kő lehasad,
Kéz nélkül, és összetöré azt –
A kő pedig, hegyé lőn és betölté
Az egész földet – és a kő birodalma: örökké lesz,
Más népek nem döntheték meg –

ANONYMUS

Íme a történet,
Egy álom rejtélye köré szövődött
Szövétnék százados lángfénye éget,
S vakítja el az emberiséget.

Aminek történnie kell...megtörténhet,
Egy álom eszmény foszladozó szövete alatt,
Időről-időre új élettel telik meg a harag.
Hatalmas ősök dús örökségét ígérte,
A király álmának ősi Őre, első követe –
És jutalmát az éig emelte a szövetség költészete.
(Minő hibátlan, ragyogó szellem volt Dániel)
Az élet mögött, mint hatalmas árnyék
Suttogott szüntelen –
Sokaknak ártatlan, titkos társasjáték,
De a szövetség fiainak, ez lett a küzdelem –
Az időt átfogó álomi ajándék
Elszabadult, roppant ereje, Damoklész kardjaként,
Ott lebegett a bűvészinás szédült feje felett,
Egyre szorosabb, oldhatatlan csomó,
Mely soha nem ereszt – oly vízió,
Mely árad, feszít, vonz szüntelen.

M. TERESA

Oh Istenem! – elragadtatásban –
Elszabadult valami sötét szellem,
Mely fokról-fokra megváltoztatta az embert.
A gyűlölet bosszút nevelt,
És már oly hatalmas, hogy nem állhat senki ellent.
Felhőnyi hegy árnyéka takarja a Földet,
Súlya alatt megroppan a föld,
Rossz álom, mely az emberiség létére tört –
Hénok Apokalipszisét hallom közeledni,
(De Isten nem engedi népe magját keveredni)
Már vaspaták szaggatják a földet –
Íme, itt az utolsó ítélet, csöndes a mély bánat,
Mert ellenség lett, akit megaláztak –
Emberek, szabadítsuk meg a választott népet!
Törjük össze együtt az álomképet!
Legyenek egyszerűen vidám emberek,
Aiknek ragyog szemükben a szeretet!
Legyen a múlt csak emlék, semmi több,
Szerelem gyermeke, aki szép anyjára ütött,
S nem az örök harag szövevénye,

Mit a fekete bosszú ármánya kötött:
Bűnbak, az áldozati bárányok között!

ANONYMUS

Így ér az idő fele véget –
De nem festheti többé vér a szövetséget:
Az új idő-templom kapujában
Kibontakozhat a megbilincselte élet –
Tiszta szívvel, ölelő karokkal,
Ünnepi rendben, terített asztalokkal,
Mondanak köszöntőket a bölcsek,
Mindent betölt az újszülött irgalom,
Az élet újra, az emberé lesz –
Bepecsételt fóliánsok közt kushad a rágalom:
Szívünkben nincs már félelem, borzalom,
Tudjuk, elkerülhetetlen, letesszük hát
A halálos fegyvert – és mégis – látod Dániel?
Észak s Dél királya is világot nyert.

M. TERESA

Íme Gábrielnél az olajág,
A Fény pora megszenteli a Béke kartusát,
Urunk kegyelmed végtelen – Hozzád közel,
Lám időnk felénél, megérett a bölcs értelem.
Dániel, tündér álma ragyog az éj vizén,
Honnan hozott ide – veletek, miért ne érteném?
De ama álomi képet feledni –
Feledni, a próba idejét, mit elénk tárt az ég?
Nem lehet, nem hagyja többé Dániel –

ALEXANDER

A tavaszi szél, minden nap
Elhozza a hűs hajnal üzenetét:
Béke, béke – Hozsánna néktek!
Hallelu-Jah, hallelujah Dániel –
Ám, az idők végezetéig nálad a bepecsételt titok –
Az idő gyümölcse, a kegyelem, mi Hozzád hajlított:
Áve, salute, szálem, üdvözlégy örök Jeruzsálem –
Aki, nevében így köszön Néked – Teremtő Isten –
Szerelmes Uram: mindörökké Ámen.

TRIPTICHON
LÍRIKUS KÖRÜLNYÍRÁS: AZ ARANYKOR

Egyfelől az áldott eső téli földek –
Kiért kiált a léha jajkiáltás?
Ha már elköltözött a halovány mosoly,
És nyögve dőlnek majd a tengerparti fák?

TEREMTŐ!

Te ne dühöngj, mert nem hallgattak Rád!
Ötszázan ők egymásról mit se tudván,
Vad hegyekből mind a partra érve,
Még sámántiltás volt a költő akkor ott –
A teremtésben újszülöttek összenéztek,
Míg céltalan kisült a kő akár a hold:

Eltűnt a fény – a Múlt még szakadatlan,
S alig változott –

ÉOSZI MYTIKUS ÉON: A VÍZÖZÖN

Az elsők,
Az esők szárnyát mélyen összefogva
Elrepültek űrbe fogyva nesztelen,
Túl kell ma élni elhanyagolt csendben
Az úrmagányt a félrevert harangot,
A zengő eonokat és a csalódást,
Mi megfojt hirtelen –

Az előtérben, fénylő aranysárga és csíkos öltözékben a tanúságtevő tanúk gyülekeznek, külön-külön, két csoportban, majd elindulnak a kapuk felé.

A távolban, egyfelől az óceániai szigetek „utolsó paradicsomi” kéklő panorámája és a sivatag, vetített képei váltakoznak, tűnnek át, másfelől, a hatalmas várakozó ezüstös űrhajók képei lebegnek a láthatár szélén, a szivárványok öbleiben.

A hideg szél, pergő homokzizegést és andalító angyali zenét sodor felénk. Megkezdődik az emberiség végső kivonulása, az eljövendő, új eon felé.

Függöny

ZÁRÓKÉP

A kiüresedő szürke előtérbe, a már jólismert történelmi személyek érkeznek csapataik élén, körülöttük az emberi történelem megátalkodott megrontói, luciferi maszkokban.

Az apokaliptikus atomháború és az emberi szenvedés, még soha nem látott – váltakozó, megrázó képeivel és hangjaival búcsúzik az Isten nélküli, bomlott világ –

A színpadon, hatalmas vetítő vásznan, fekete-fehér képek, és a szív szinuszának fényes ábrái kavarnak.

Végül, a kisimuló szinusz és az EXIT felirat képeit, az ADÁSHIBA: „A hiba nem az ön készülékében van” inzer váltja fel.

Az előadást, végül a néma, fekete képernyő fejezi be, rajta felirat :2012: Itt, a szűzi ÉDEN álma várja önt!

Függöny

SZÓJEGYZÉK

<i>Aquinói Szent Tamás</i>	1226-276 grófi családból származó Domonkos rendi áldozópap, a skolasztika 2. Arisztotelészi korszakának és a keresztény bölcselet egyik kiemelkedő alakja.
<i>Maimonidész (Mose ben)</i>	1135-1204 spanyol, zsidó orvos, vallási filozófus, matematikus. A zsidó bölcseletet igyekezett összeegyeztetni Arisztotelész tanaival. Nagy hatással volt Aquinói T.-ra. Szaladin szultán udvari orvosa volt.
<i>Baruch Goldstein</i>	1994-ben 48 palesztint lőtt le a Hebroni barlang templomban.
<i>Savonarola Fra Girolámo</i>	1452-1498 dominikánus, 1489-ben lépett fel Firenzében a Pápa és a nép romlottsága ellen.
<i>Sión (Cion)</i>	magaslat Jeruzsálemben, eredetileg a domb és az erőd neve volt.
<i>Aquitánia</i>	gall tartomány a Garonne és a Pireneusok közt, 1459-ig Merovingek független királysága.
<i>Ponthius Pilátus</i>	Júdea római helytartója (kr. 33.) Részesen Jézus kereszthalálának
<i>Josephus Flavius</i>	Kr.u. 37-94 zs. történetíró.
<i>Mammon</i>	arameus, a gazdagság istene.
<i>W. Shakespeare</i>	1564-1616 ang költő, a világirodalom legnagyobb drámaírója.
<i>Salamon</i>	király kr.e. 1025-986 Dávid fia. A legenda szerint bölcs és gazdag uralkodó, az első templom felépítője.
<i>Dávid</i>	Kr.e. 1011-972 Izrael királya, zsoltárköltő.
<i>ortodox</i>	szélsőséges vallási szekta.
<i>Ahasvérus</i>	a Biblia szerint perzsa király, – bolygó zsidó gyógyítók, a Kr.e. II. századi vallási szekta.
<i>esszénusok</i>	a legnagyobb ó-szövetségi próféták egyike
<i>Izajás-Jesajás</i>	lat. kivonulás.
<i>exodus</i>	
<i>Héron</i>	alexandriai matematikus Kr.e. II. század
<i>Templomos lovagrend</i>	Francia egyházi rend. A Sión Pásztorai titkos társaság alapította, (1118) amely támogatta Dagobert király dinasztiáját, és a Meroving dinasztia leszármazottait. Velencei zsoldban megostromolta és elfoglalta Zára várát a magyaroktól. Különös keresztes hadi vállalkozá-

	sa volt Bizánc elfoglalása és kirablása Velen- ce szövetségében. A T.L. államoktól függet- len erős katonai és hatalmi szervezet volt, különös legendák tartják életben mesés gaz- dagságának hírét. Erős várakat alapítottak Francia földön Aquitániában, és Lengyel- országban. II. Szép Fülöp király 1314. márc. 18-án hatévi egyházi kivizsgálás után Párizs- ban megégeztette a lovagrend nagymesterét és feloszlatta a lovag-rendet. A szabadkő- műves páholyok titkos szervezete azonban folytatta a Sión Pásztorai rejtett tevékeny- ségét a mai napig. Ez a rejtett hatalmi harc végighúzódik a középkor Európáján és mára a pénz elsőbbségét, mindenhatóságát hozta a világra, a mégoly kegyetlen forradalmi és háborús szenvedések eredményeként.
<i>Sarastró</i>	az ördög segédje
<i>coyotok</i>	préri farkas
<i>masztaba</i>	óegyiptomi csonka gúla alakú síremlék
<i>Kapisztrán János</i>	1386-1456 olasz ferences rendi szerzetes. Hunyadi János híve, a nándorfehérvári viadal részesese, szentté avatták.
<i>Simone Weil</i>	XX. sz-i, fr. zs. bölcseleő, vallás-filozófus, nagy hatást gyakorolt Pilinszky János költészetére. Megállapításai ma is érvényesek.
<i>channuka</i>	a <i>Makkabeusok</i> Kr.e. 164-i győzelmének örömmünnepe.
<i>szabbath</i>	héb. szombat (munkavégzés tilalma)
<i>ajser</i>	jiddis dúsgazdag
<i>ajvé</i>	jiddis, indulatszó – jaj!
<i>Tóra</i>	Mózes öt könyve, templomi vallási szertartási tárgy,
<i>Jesiva</i>	héber, hittudományi főiskola
<i>ben</i>	sémi, valakinek a fia
<i>bóher</i>	héber, rabbiképző növendéke
<i>sóher</i>	jiddis, leégett, pénztelen
<i>smonca</i>	jiddis, üres fecsegés
<i>paccer</i>	ném. ügyetlen
<i>Salome</i>	Heródiás leánya, a legenda szerint Keresztelő János fejét kérte Heródestől.
<i>Heródes Antipas</i>	Júdea tetrarkája, Jézus kortársa
<i>mammon</i>	bálványként imádott pénz, nyereségvágy

<i>uchronia</i>	különböző időben és helyen történt események kompilálása.
<i>Pontius Pilátus</i>	római helytartó Júdeában Krisztus idején
<i>Palátinus</i>	magas méltóság
<i>Pászka</i>	héber, a húsvéti, kovásztalan kenyér ünnepe.
<i>Heródes (nagy)</i>	Palesztina királya Kr.e. 37, Claudius római császár barátja, de hűtlensége miatt a légiók megszállták Júdeát. A Templom újjáépítője.
<i>panteon</i>	istenek összességének szentelt görög templom kiválók emlékének szentelt díszes építmény
<i>Kasszandra</i>	Trója papnője, megjósolta a város pusztulását
<i>Trója</i>	Kisázsiai ókori városállam
<i>Éden</i>	a Bibliai emberpár lakhelye
<i>Ch. Gray bíró</i>	holokauszt per, London 2000. Az A K. T.szék bírója. A per David Irving kontra Deborah Lipstadt
<i>Henoch</i>	Bibliai pátriárka, Noé ükapja, Apokalypsis című regényében megjósolta az Ítéletet.
<i>holokausztum</i>	az áldozat elégetése
<i>holokauszt-ipar</i>	P. Nowick amerikai zs. történész egyetemi tanár, írói szóhasználata a kegyelet és szenvedés haszonszerzésre felhasználásával kapcsolatban: Holokauszt az amerikai életben c. művében szerepel. N. rendet akar vágni a holokauszt körüli politikai és intellektuális zűrzavarban.
<i>David Irving</i>	angol történész 1981-ben Felkelés címmel könyvet írt a magyar 1956-ról.
<i>Rorty</i>	amerikai filozófus
<i>kecske effektus</i>	a kecske: nagy túlélő, de mindent elpusztít maga körül, mert mindenevő. A modernitás művésze Duchamp megölte a festészetet üres vásznával és eszméjével, mi szerint: valamit tenni nem érdemes – de ennél is különösebb a filozófia helyzete, mely kimerítette tárgyát. „Az ismeretelmélet halott” hangzik Rorty megállapítása. Igen hosszú ideig tartott, amíg Rorty levonta azt a következtetést – mondja egy barátja – hogy az igazságról való filozófiai elmélkedés időpazarlás, ezért azt javasolja, hogy a vallást és a filozófiát számúzzék a társadalomból, mint nem életfontosságú kérdéseket Ismét egy paradoxon, amellyel az em-

	beri elme nem tud megbirkózni. A filozófia a vallás ellen való küzdelmében megrokkant. Újra a nagyszerű Simone világító gondolatai adnak magyarázatot jelenünkben, és a Jövő is felsejlik az éjszaka mélyén.
<i>Dr. Szalibi K.Sz. (1929)</i>	libanoni arab történész a Bibliai pátriárkákat az ó-szövetség idején az Arab félszigeten vélte azonosítani a névemlékek alapján.
<i>M. Sz. Gandi</i>	India függetlenségi harc vezetője, elutasította a fegyveres harcot.
<i>Teresa Anya</i>	albán származású irgalmas nővér, önfeláldozóan segítette a szenvedőket a 3. világban
<i>Hamvas Béla</i>	magyar ezoterikus gondolkodó, a Henóch Apokalypsisének fordítója, indexen volt.
<i>Weöres Sándor</i>	költő, műfordító, színműíró
<i>Bibó István</i>	magyar egyetemi tanár, közíró és nemzetközi jogi szakértő, 1956-os múltjáért mellőzték, indexen voltak művei.
<i>Joseph Heller</i>	amerikai író. Híres könyve, a 22-es csapdája, Isten tudja. Valami történt
<i>Karinthy Frigyes</i>	magyar író, Így írtok Ti.
<i>Samuel Beckett</i>	angol drámaíró
<i>James Joyce</i>	angol író, a modern regény atyja
<i>J. Brodskij</i>	orosz emigráns, Nobel-díjas költő
<i>E. Hemingway</i>	amerikai, Nobel-díjas, világhírű író,
<i>Rónay György</i>	magyar költő, író, műfordító
<i>Pilinszky János</i>	magyar költő, több díj tulajdonosa
<i>Bertók László</i>	magyar, József Attila díjas költő
<i>Szabó Lőrinc</i>	magyar költő, műford., a Nyugat nagy nemzedékének tagja volt. Shakespeare szonett fordításai híresek.
<i>Bertold Brecht</i>	német költő, színműíró
<i>A. Huxley</i>	angol, a sci-fi atyja
<i>Isaac Babel</i>	orosz gondolkodó, író, filozófus
<i>W. Symborska</i>	lengyel költő
<i>G.B. Shaw</i>	angol, drámaíró, gondolkodó
<i>G. Benn</i>	német, költő
<i>B. Croce</i>	olasz filozófus
<i>G.T. de Lampedusa</i>	olasz író, gondolkodó
<i>H. Belloc</i>	költő
<i>Sinka István</i>	magyar költő
<i>Szilágyi Domokos</i>	erdélyi magyar költő
<i>A. Szolzsenyicin</i>	orosz emigráns, jelentős író, gondolkodó

<i>Ravasz László</i>	magyar ref. püspök kényszerű nyugdíjban
<i>E. Sitwell</i>	angol költő
<i>I. Kadaré</i>	filozófus, gondolkodó
<i>Leonidász</i>	spártai király Kr.e. 480, 3 napig hőiesen harcolt 300 fős seregével a thermopylei szorosnál a perzsákkal
<i>Belzebub</i>	kánaáni napisten
<i>Betsábe</i>	Uriás felesége, Dávid 2. felesége
<i>Dániel</i>	ószövetségi próféta
<i>Máni-Qurbikosz</i>	Pártus próféta Kr.u. 3. sz. (216-275) Jézus reinkarnációja. Parakléta. Követői, a manicheusok.

FELHASZNÁLT IDÉZETEK

- (137 ol.) Stefan George Bölcsességek Könyve III. aforizmák, szállóigék
Ezredvég Kiadó 214 ol. Vagyok az egy...
- (149 ol.) Isajás Biblia 1871. Károli Gáspár Esaiás Próféta könyve
- (154 ol.) P. Novick: A holokauszt Amerikában, Beszélő V. évf. 7-8
szám Eva Hoffman: „...másokat (...) a rájuk épülő ipar, a
holokauszt-horror áruba bocsátása riaszt.” Tim Cole: Eladni
a holokausztot 97 ol.
- (156 ol.) Simone Weil B.K. III. 558 ol.
- (159 ol.) J. Brodskij a Bölcsességek Könyve III. aforizmák-, szállóigék
Ezredvég kiadó, Budapest 1982. 104 ol.
- (159 ol.) Shakespeare: Velencei Kalmár, Sylock
- (160 ol.) James Joyce B.K. III. 293 ol.
- (160 ol.) Bartók Béla B.K. III. 53 ol.
- (160 ol.) Ismail Kadaré B.K. III. 299 ol.
- (160 ol.) Karinthy Frigyes Összes művei
- (160 ol.) Simone de Beauvoir B.K. III. 59 ol. Az emberiség olyan...
- (161 ol.) Samuel Becket B.K. III. 61 ol.
- (161 ol.) J.P.H. Belloc B.K. III. 62 ol. Fáraszt a szerelem...
- (161 ol.) Gottfried Benn B.K. III. 67 ol. Csak hídverés...
- (162 ol.) Thomas Bernhard B.K. III. 70 ol. Az élet per...
- (163 ol.) A. Bloch 83 ol. Mosolyogj a holnap rosszabb lesz!
- (165 ol.) Betti Alver B.K. III. 26 ol. Világ, vénhedt világ!
- (165 ol.) H. Kant B.K. III. 302 ol.
- (165 ol.) Ludwig Wittgenstein B.K. III. 566 ol.
- (165 ol.) Prof. Szalibi (Dr Kamal Szulejmán) Erich von Daniken Ha a
sírok beszélni tudnának 88 o. A Biblia Aszir országából
származik.
- (167 ol.) Szilágyi Domokos (A Fiatal költő) Tétován
- (169 ol.) Pilinszky János Válogatott művei Ars poetica helyett
- (169 ol.) Bertók László B.K. III. 74 ol. Kettészakadt villamos
- (170 ol.) Borsos Miklós B.K. III. 92 ol.
- (170 ol.) Berthold Brecht B.K. III. 96 ol.
- (170 ol.) Isaac Babel B.K. III. 39 ol.
- (170 ol.) L. Blaga B.K. III. 82 ol. Fény nélkül nem élhet...
- (171 ol.) H. Broch B.K. III. 100 ol. Az alkotó nem veheti le kezét...
- (171 ol.) M.R. Gandhi B.K. III. 211 ol.
- (171 ol.) Teréz Anya B.K. III. 528 ol. A csend gyümölcse...
- (171 ol.) S. Heaney B.K. III. 258 ol. Fogadj el minden percet!
- (172 ol.) Paul Klee B.K. III. 315 ol. Olyan akarok lenni...

(172 ol.) G.T. Di Lampedusa B.K. III. 532 ol.
(172 ol.) Rainer Maria Rilke B.K. III. 453 ol. Hogy a keresztény
(172 ol.) Milan Kundera B.K. III. 328 ol.
(173 ol.) Vincent Alexandre B.K. III. 24 ol. Megcsonkítás a ...
(173 ol.) Wislawa Szymborska B.K. III. 521 ol. Jelentkezzen...
(173 ol.) A. Szolzsenyicin B.K. III. 517 ol.
(173 ol.) B. Croce B.K. III. 135 ol.
(176 ol.) Hamvas Béla B.K. III. 230 ol.
(176 ol.) E. Hemingway B.K. III. 261 ol.
(176 ol.) Hermann Hesse B.K. III. 263 ol.
(176 ol.) Aldous Huxley B.K. III. 281 ol.
(176 ol.) Rolf Hochhut B.K. III. 266 ol.
(176 ol.) Ödön von Horváth B.K. III. 276 ol. Ne beszéljete sokat!
(177 ol.) II. János Pál B.K. III. 287 ol.
(179 ol.) Rónay György B.K. III. 456 ol.
(179 ol.) Edith Schönweise B.K. III. 465 ol. Mert szép csak...
(180 ol.) G.B. Shaw B.K. III. 478 ol.
(180 ol.) Wole Soyinka B.K. III. 496 ol.
(180 ol.) Sinka István B.K. III. 486 ol.
(180 ol.) Franz Werfel B.K. III. 559 ol. Mint keresztény...
(181 ol.) Weöres Sándor B.K. III. 560 ol.
(181 ol.) Oswald Spengler B.K. III. 449 ol. A régi idők...
(181 ol.) Max Weber B.K. III. 517 ol.
(182 ol.) Paul Celan B.K. III. 121 ol.
(183 ol.) Simone Weil: Jegyzetfüzet
(187 ol.) Szabó Lőrinc B.K. III. 507 ol. és Összes művei
(191 ol.) Szilágyi Domokos Világ hava Másfél Krisztus
(192 ol.) Edith Sitewell B.K. III. 486 ol.

Bolygóléte során a Föld egyszer és csakis egyszer burkolhatta be magát az élettel.

Egyetlenegyszer volt képes arra az Élet, hogy megtegye a Gondviselés lépését.

Egyetlen korszaka van a Gondolkodásnak, ahogy egy korszaka van az Életnek – mióta az ember alkotja az életfa sudarát.

Az élet döntő lépése most miben-nünk zajlik le, hisz az ember nem a Világ mozdulatlan központja aminek oly sokáig hitte magát, hanem gyémánt tengelye és iránytűje is – mennyivel szebb ez így!

Pierre Teilhard de Chardin

